

Tajemný protivník

AGATHA CHRISTIE

Prolog

Byly dvě odpoledne, 7. května 1915. Lusitánii zasáhla dvě torpéda za sebou a loď se rychle potápěla. Na moře se s nejvyšší možnou rychlostí spouštěly záchranné čluny. Ženy a děti stály seřazeny ve frontě a čekaly, až na ně přijde řada. Některé z nich dosud zoufale svíraly v náruči své manžele a otce; jiné k sobě křečovitě tiskly děti. Nějaká dívka stála sama, trochu stranou od ostatních. Byla mladá, nemohlo jí být víc než osmnáct. Nezdálo se, že by se bála, a vážnýma klidnýma očima hleděla přímo před sebe.

„Promiňte.“

Když se tak blízko za ní ozval mužský hlas, trhla sebou a obrátila se. Toho, kdo na ni promluvil, si mezi cestujícími první třídy už párkrát všimla. Bylo na něm cosi záhadného, co podněcovalo její fantazii. S nikým nemluvil. Pokud někdo oslovil jeho, rychle se ho zbavil. Také měl ve zvyku nervózně se ohlížet přes rameno rychlým, podezřívavým pohledem.

Všimla si teď, že je velice rozčilený. Na čele mu stály kapky potu. Bylo zjevné, že ho zcela ovládá strach. A přitom jí nepřípadal jako člověk, který by se bál smrti.

„Ano?“ Vážně, tázavě se na něj podívala.

Stál a díval se na ni s jakousi zoufalou nerozhodností.

„Musí to být,“ mumlal si pro sebe. „Ano – jinak to nejde.“ Nahlas pak náhle řekl: „Vy jste Američanka?“

„Ano.“

„A vlastenka?“

Dívka se zarděla.

„Myslím, že na takovouhle otázku nemáte právo! Samozřejmě že ano!“

„Neurazte se. Nedivila byste se, kdybyste věděla, kolik je v sázce. Ale musím někomu důvěřovat – a musí to být žena.“

„Proč?“

„Protože ženy a děti napřed.“ Rozhlédl se a ztišil hlas. „Mám u sebe dokumenty – životně důležité dokumenty. Pro spojence mohou znamenat vítězství nebo porážku ve válce. Chápete? Ty dokumenty se musí zachránit! A větší šanci mají u vás než u mě. Převezmete je?“

Dívka napřáhla ruku.

„Počkejte – musím vás varovat. Může to být riskantní – jestli mě sledovali. Myslím, že ne, ale člověk nikdy neví. Pokud ano, budete v nebezpečí. Máte dost odvahy, abyste to dokázala?“

Dívka se usmála.

„Nebojte se, dokážu to. A jsem hrdá na to, že jste si vybral mě! Co s nimi mám pak udělat?“

„Čtete noviny! Podám inzerát do Osobních zpráv v Timesech pod značkou ‚Kamarád z lodi‘. Když nic nevyjde do tří dnů – budete vědět, že jsem šel ke dnu. Pak odnesete balíček na americké velvyslanectví a předáte ho velvyslanci do vlastních rukou. Je to jasné?“

„Naprosto.“

„Tak se připravte – rozloučím se s vámi.“ Uchopil její ruku do svých. „Sbohem. A hodně štěstí,“ řekl hlasitěji.

Dívka sevřela balíček, který mu ležel v dlani.

Lusitánia klesala a stále více se nakláněla k pravoboku. Rychlý příkaz, a dívka zaujala své místo ve člunu.

PRVNÍ KAPITOLA

Mladí dobrodruzi, s, r. o.

„Tommy, starouši!“

„Pentličko, starucho!“

Oba mladí lidé se nadšeně pozdravili a na chvíli přitom zablokovali východ z metra na Dover street.

Oslovení „starouši“ a „starucho“ byla značně zavádějící. Kdyby se sečetl věk obou dvou, nevyšlo by víc

než pětadvaceti.

„Už jsem tě neviděl celé věky,“ pokračoval mladík. „Co pořád děláš? Pojď, někde něco slupneme. Tady už po nás začínají zle koukat, stojíme jim v cestě. Tak jdeme.“

Dívka souhlasila a oba vykročili po Dover street směrem k Picadilly.

„Tak co,“ řekl Tommy, „kam půjdeme?“

Slaboučký podtón obav v jeho hlase neunikl bystrým uším slečny Prudence Cowleyové, kterou její blízcí přátelé z nějakého záhadného důvodu oslovovali Pentlička. Okamžitě pochopila.

„Tommy, ty jsi švorc!“

„Ale kdepak,“ prohlásil Tommy nepřesvědčivě. „Válím se v penězích.“

„Tys nikdy neuměl lhát,“ pokárala ho přísně Pentlička, „i když je fakt, že se ti jednou povedlo přesvědčit sestru Greenbankovou, že ti doktor předepsal pivo jako posilující lék, ale zapomněl to zapsat do karty. Vzpomínáš?“

Tommy se zasmál.

„To si piš! Ta zuřila, když na to přišla! Ale ona nebyla tak špatná, stará Greenbanková. Starý dobrý špitál – předpokládám, že vás demobilizovali jako všechno ostatní, co?“

Pentlička povzdechla.

„Ano. Tebe taky?“

Tommy kývl.

„Před deseti měsíci.“

„Co odstupné?“ naznačila Pentlička.

„Už je pryč.“

„Ale Tommy!“

„Ne, holka, žádné rozhazování! Takové štěstí nemám. Prostě životní náklady – ujišťuji tě, že obyčejný obecný neboli domácí život je dneska, jestli to nevíš –“

„Mé drahé dítě,“ přerušila ho Pentlička, „není nic, co bych nevěděla o životních nákladech. Stavíme se tady u Lyonsů a každý zaplatíme za sebe. A nic nechci slyšet!“ Pentlička vyrazila první po schodech do patra.

V čajovně bylo plno a oni chvilku hledali stůl. Přitom tu a tam zachytili útržek konverzace.

„No a představ si, ona si sedla a rozplakala se, když jsem jí řekla, že jí ten byt přece jenom nepřenechám.“

„Tak výhodná koupě se hned tak nevidí, to mi věř. A vypadá úplně jako ten, co si Mabel Lewisová přivezla z Paříže –“

„Je to zvláštní, co takhle člověk zaslechne,“ podotkl tiše Tommy. „Dneska jsem na ulici potkal nějaké dva chlápky a ti si povídali o ženské jménem Jane Finnová. No slyšelas někdy takové jméno?“

Ale právě v té chvíli se zvedly dvě postarší dámy a posbíraly své balíčky a Pentlička se obratně protáhla na jednu z uprázdněných židlí.

Tommy si objednal čaj a loupáky. Pentlička si objednala čaj a toast s máslem.

„A ty čaje nám doneste každý zvlášť v konvici,“ přikázala přísně.

Tommy se posadil proti ní. Když si sundal klobouk, objevila se hříva zrzavých vlasů, pečlivě uhlazených a sčesaných dozadu. Tvář měl příjemně ošklivou – nedala se dost dobře popsat, ale nepochybně šlo o tvář sportovce a gentlemana. Hnědý oblek byl dobře střižený, ale nebezpečně se přiblížil konci své životnosti. Jak tam tak seděli, byli v podstatě ztělesněním moderního páru. Pentlička si nemohla dělat nárok na označení krasavice, ale v jemných rysech drobné tváře, v pevné bradě a velkých, široce posazených šedých očích, hledících zasněně zpod rovného tmavého obočí, se zračila osobitost a šarm. Na černých, rovně střižených vlasech měla malý zelený klobouček a velice krátká a poněkud obnošená sukně odhalovala neobvykle štíhlé kotníky. Celkově se dalo říci, že se statečně snažila vypadat elegantně. Konečně přinesli čaj, Pentlička se probrala z úvah a nalila ho.

Tommy si pořádně ukousl z loupáku a řekl: „Tak co jsi celou tu dobu dělala? Naposledy jsem tě viděl tenkrát v nemocnici v roce 1916.“

„Tak dobře, nejdřív já.“ Pentlička polkla štědré sousto toastu s máslem. „Zkrácená biografie slečny Prudence Cowleyové, páté dcery arciděkana Cowleyho z Little Missendellu, hrabství Suffolk. Slečna Cowleyová opustila radosti (a nudu) rodinného života hned na počátku války a odjela do Londýna, kde nastoupila v nemocnici pro důstojníky. První měsíc: Každý den umyla šest set čtyřicet osm talířů. Druhý měsíc: Povýšena k utírání výše zmíněných talířů. Třetí měsíc: Povýšena k škrábání brambor. Čtvrtý měsíc: Povýšena ke krájení chleba a másla. Pátý měsíc: Povýšena o patro výš k povinnostem uklízečky s mopem a kbelíkem. Šestý měsíc: Povýšena k obsluze u stolu. Sedmý měsíc: Příjemný vzhled a milé

chování udělalo takový dojem, že je povýšena k obsluze zdravotních sester! Osmý měsíc: Drobný zádrhel v kariéře. Sestra Bondová snědla vejce sestře Westhavenové! Velká hádka! Vinna je samozřejmě obsluha. Nepozornost v tak vysoce důležité záležitosti nemůže být jen tak přehlédnuta. Zpátky k mopu a kbelíku! Pýcha předchází pád. Devátý měsíc: Povýšena k uklízení na pokojích, kde jsem se setkala se svým kamarádem z dětství poručíkem Thomasem Beresfordem (ukloň se, Tommy!), kterého jsem neviděla pět dlouhých let. Dojemné setkání! Desátý měsíc: Pokárána vrchní sestrou za návštěvu kina s jedním z pacientů, konkrétně s výše zmíněným poručíkem Thomasem Beresfordem. Jedenáctý a dvanáctý měsíc: Návrat do hodnosti pokojské, tentokrát s naprostým úspěchem. Na konci roku odchází z nemocnice s velkou slávou. Poté nadaná slečna Cowleyová řídila postupně zásobovací dodávku, nákladňák a generálské auto. To poslední bylo nejpříjemnější. Byl to dost mladý generál!“

„Co byl zač?“ ušklíbl se Tommy. „Ti papalášci jezdili tak leda ze štábu do Savoye a ze Savoye do štábu. Nuda, ne?“

„Ted si honem nevzpomenu, jak se jmenoval,“ přiznala Pentlička. „Abych ale pokračovala, to byl svým způsobem vrchol mé kariéry. Pak jsem vstoupila do vládních služeb jako kancelářská síla. Pořádali jsme několik velice příjemných čajových dýchánek. Hodlala jsem se stát ještě zemědělskou dělnicí, listonoškou a řidičkou autobusu, abych vyčerpala všechny možnosti ženské dobrovolnické kariéry, ale překazilo mi to příměří. Mnoho dlouhých měsíců jsem se zuby nehty držela ve vládních službách, ale bohužel nakonec došlo i na mě. Od té doby hledám zaměstnání. Tak – a teď je řada na tobě.“

„Mě tak často nepovyšovali,“ posteskl si Tommy, „a taky to nemám tak pestré. Znova jsem odjel do Francie, jak víš. Pak mě poslali do Mezopotámie, tam jsem byl podruhé raněn a dostal jsem se do nemocnice. Pak jsem uvízl v Egyptě až do příměří, ještě chvíli jsem se tam kopal do zadnice a jak jsem ti už říkal, nakonec mě demobilizovali. A deset dlouhých únavných měsíců od té doby hledám práci. Jenže žádné zaměstnání není! A i kdyby bylo, mně by ho nedali. K čemu bych jim byl? Co vím o obchodě? Nic!“ Pentlička zachmuřeně pokývla.

„Co kolonie?“ navrhl.

Tommy zavrtěl hlavou.

„Kolonie by se mi nelíbily – a já jim nejspíš taky ne.“

„Bohatí příbuzní?“

Tommy zase zavrtěl hlavou.

„Ale Tommy, ani prateta?“

„Mám starého strýčka, který se víceméně válí v penězích, ale ten mi není k ničemu.“

„Proč ne?“

„Jednou mě chtěl adoptovat. Odmítl jsem.“

„Myslím, že jsem o tom něco slyšela,“ podotkla Pentlička pomalu. „Odmítl jsi kvůli své matce –“

Tommy se zarděl.

„Ano, bylo by to vůči ní sprosté. Jak víš, neměla nikoho než mě. Ten stařík ji nenáviděl – chtěl mě od ní dostat. Čistě ze zlomyslnosti.“

„Tvoje matka je po smrti, ne?“ naznačila taktně Pentlička.

Tommy kývl.

Pentliččiny velké šedé oči se zamžily.

„Jsi slušný kluk, Tommy. Vždycky jsem to věděla.“

„Ale hlouposti,“ přerušil ji rychle Tommy. „No, takže takhle si stojím. Už jsem na tom dost zoufale.“

„Já taky! Děkala jsem, co jsem mohla. Obešla jsem kdeco. Odpovídala jsem na inzeráty. V rámci zákona jsem vyzkoušela snad všechno. Šetřila jsem a škrtila a škudlila! Ale není to k ničemu. Budu muset odjet domů!“

„A ty nechceš?“

„Samozřejmě že nechci! K čemu to je, být sentimentální? Táta je moc hodný – mám ho hrozně ráda – ale nemáš ponětí, jaké mu dělám starosti! On má takové ty milé viktoriánské názory, že krátké sukně a kouření jsou nemorální. Umíš si asi představit, jak ho rozčiluju. Hluboce si oddechl, když mě válka odvedla. Chápej, nás je doma sedm. Hrůza! Pořád jen domácí práce a schůzky početných matek. Já byla vždycky černá ovce. Nechci se tam vrátit, jenže – Tommy, co jiného můžu dělat?“

Tommy smutně potřásl hlavou. Chvilku bylo ticho, a pak Pentlička vybuchla:

„Prachy, prachy, prachy! Myslím na peníze ráno, v poledne i večer! Asi je to ode mě přízemní, ale tak to prostě je!“

„U mě taky,“ souhlasil procítěně Tommy.

„Uvažovala jsem o všech představitelných způsobech, jak je sehnat,“ pokračovala Pentlička. „A jsou

jenom tři! Zdědit je, vydat je nebo je vydělat. To první nepřipadá v úvahu. Žádné bohaté příbuzné nemám. Jediné příbuzné jsou v domovech pro přestárlé dámy! Vždycky pomáhám starým dámám přecházet ulici, zvedám starším gentlemanům balíčky, kdyby se z nich náhodou vyklubali výstřední milionáři. Ale nikdo z nich se nikdy ani nezeptal, jak se jmenuju – a hodně z nich ani neřeklo děkuju.“ Chvilí bylo ticho.

„Moje nejlepší šance,“ pokračovala Pentlička, „je samozřejmě svatba. To jsem byla ještě malá, když jsem se rozhodla vdát se pro peníze. To by ostatně udělala každá holka, která umí trochu přemýšlet. Sentimentální rozhodně nejsem.“ Odmlčela se. „Nemůžeš přece říct, že jsem sentimentální,“ dodala příkře.

„To určitě ne,“ ujistil ji rychle Tommy. „Slovo sentiment by v souvislosti s tebou nemohlo nikoho napadnout.“

„No to nebylo zrovna zdvořilé,“ odsekla Pentlička. „Ale asi jsi to myslel dobře. Tak vidíš. Jsem naprosto ochotná to udělat – ale žádného boháče jsem nikdy nepotkala! Všichni kluci, co znám, jsou na tom stejně mizerně jako já.“

„Co ten generál?“ ptal se Tommy.

„Ten nejspíš v míru někde prodává jízdní kola,“ vysvětlila Pentlička. „Ne, prostě nikde nic. Ale ty by sis mohl vzít nějakou bohatou.“

„Já jsem na tom jako ty. Taky žádné neznám.“

„To nevadí. Vždycky se můžeš s nějakou seznámit. Když já vidím muže v kožichu vycházet z Ritzu, tak k němu nemůžu přiběhnout a říct: ‚Koukejte, vy jste bohatý a já se s vámi chci seznámit.‘“

„Tím chceš říct, že když já uvidím podobně oblečenou ženu, tak to tak udělat můžu?“

„Hlouposti. Šlápněš jí na nohu, zvedneš jí kapesníček nebo něco takového. Když si bude myslet, že se s ní chceš seznámit, zalichotí jí to a nějak ti to už usnadní.“

„Přeceňuješ moje mužné kouzlo,“ zabručel Tommy.

„Naopak můj milionář,“ pokračovala Pentlička, „by nejspíš utíkal, co by mu nohy stačily. Ne, s manželstvím je to těžké. Takže zbývá – peníze vydělat!“

„To jsme zkoušeli a neuspěli,“ připomněl jí Tommy.

„Všechny běžné způsoby jsme zkoušeli, to máš pravdu. Ale co zkusit ty neběžné? Tommy, pojď, budeme dobrodruzi!“

„No jasně!“ odpověděl Tommy vesele. „Čím začneme?“

„V tom je ta obtíž. Kdyby se o nás vědělo, tak by si nás mohli lidi najímat, abychom za ně páchali zločiny a tak.“

„Moc pěkné,“ podotkl Tommy. „Zvlášť od dcery duchovního!“

„Z morálního hlediska,“ připomněla mu Pentlička, „by se provinili oni, ne my. Musíš uznat, že je rozdíl, jestli třeba ukradneš diamantový náhrdelník pro sebe, nebo jestli tě někdo najme, abys ho ukradl.“

„Jenže kdyby tě chytli, tak by v tom vůbec žádný rozdíl nebyl.“

„Možná ne. Jenže mě by nechytli. Já jsem hrozně chytrá.“

„Skromnost byla vždycky tvůj nejtěžší hřích,“ poznamenal Tommy.

„Nech si to. Koukej, Tommy, zkusíme to? Uzavřeme obchodní partnerství?“

„Myslíš společnost pro krádež diamantových náhrdelníků?“

„To bylo jenom pro ilustraci. Uzavřeme – jak se tomu říká v účetnictví?“

„Nevím. Nikdy jsem žádné nevedl.“

„Já ano – ale vždycky jsem to pletla, zapisovala jsem čísla Dal na stranu Má dáti a naopak, tak mě nakonec vyrazili. Já už vím – podnik se společnou účastí. Vždycky mi to připadalo jako ohromně romantický výraz mezi tou spoustou zaprášených cifer. Společná účast. Zní to jako z alžbětinské doby – člověk si vybaví galeony a zlaté dublony!“

„Pod obchodním jménem Mladí dobrodruzi, s. r. o.? Tak si to představuješ, Pentličko?“

„No jen se směj, ale já mám pocit, že na tom něco je.“

„A jak si myslíš, že se spojíme s těmi případnými zaměstnavateli?“

„Inzeráty,“ odpověděla okamžitě Pentlička. „Máš kus papíru a tužku? Muži je obvykle u sebe mívají, jako my máme sponky do vlasů a labutěnky.“

Tommy jí podal poněkud odřený zelený zápisník a Pentlička začala pilně psát.

„Co začít třeba: ‚Mladý důstojník, dvakrát zraněný ve válce –‘“

„To rozhodně ne.“

„No tak dobře, když myslíš. Ale ujišťuji tě, že něco takového by mohlo dojmout nějakou starou pannu a mohla by tě adoptovat, a pak už bys nemusel být dobrodruh.“

„Já se nechci nechat adoptovat.“

„Aha, já zapomněla, že máš proti tomu předsudky. To jsem si jen dělala legraci. Takovými věcmi noviny přetékaají. Ale poslechni si – co tohle? ‚Dva mladí dobrodruzi nabízejí své služby. Jsme ochotni udělat cokoli, cestovat kamkoli. Požadujeme dobrou odměnu.‘ (To by mělo být jasné od začátku.) Pak můžeme dodat: ‚Neodmítáme žádnou rozumnou nabídku‘ – jako to bývá v inzerátech na byty.“

„Já myslím, že každá nabídka, kterou na takový inzerát dostaneme, bude hodně nerozumná!“

„Tommy! Ty jsi génius! To je mnohem víc šik. Neodmítneme žádnou nerozumnou nabídku – za dobrý honorář.“ Co ty nato?“

„Já bych se o penězích už podruhé nezmiňoval. Vypadá to moc chamtivě.“

„Nemůže to vypadat tak chamtivě, jak si já připadám. Ale možná máš pravdu. Tak teď to přečtu celé znovu. ‚Dva mladí dobrodruzi nabízejí své služby. Jsme ochotni udělat cokoli, cestovat kamkoli. Požadujeme dobrou odměnu. Neodmítneme žádnou nerozumnou nabídku.‘ Co by tě napadlo, kdyby sis něco takového přečetl?“

„Napadlo by mě, zeje to buď nějaký podvod, nebo že to napsal šílenec.“

„Není to ani z poloviny tak šílené jako to, co jsem četla dneska ráno s oslovením ‚Petúnie‘ a podpisem Asistent.“ Vytrhla list papíru a podala ho Tommymu. „Tady to máš. Timesy, řekla bych. Odpovědi do schránky číslo to a to. Myslím, že to bude stát asi pět šilinků. Tady máš půlkorunu jako můj podíl.“ Tommy zamyšleně držel papír v ruce. Tvář měl zardělou.

„Myslíš, že to máme vážně zkusit?“ řekl nakonec. „Vážně, Pentličko? Jenom tak pro tu zábavu?“

„Tommy, ty nezkazíš žádnou legraci! Já to věděla! Napijeme se na úspěch.“ Nalila do dvou šálků poslední studené zbytky čaje.

„Tak na náš podnik se společnou účastí, a ať se mu daří!“

„Mladí dobrodruzi, s. r. o.“ odpověděl Tommy.

Položili šálky a trochu nejistě se zasmáli. Pentlička vstala.

„Musím se vrátit do svého přepychového apartmá na ubytovně.“

„No, asi je načase vydat se do Ritzu,“ souhlasil Tommy s úsměvem. „Kde se sejdem? A kdy?“

„Zítra v poledne. Na stanici metra Picadilly. Vyhovuje?“

„Můj čas patří jenom mně,“ odpověděl velkoryse pan Beresford.

„Tak zatím ahoj.“

„Nashle, starucho.“

Oba mladí lidé se rozešli opačnými směry. Pentliččina ubytovna ležela ve čtvrti, která se shovívavě nazývala Southern Belgravia. Aby ušetřila, nejela autobusem.

Byla asi v půli cesty přes park St. James, když se za ní ozval mužský hlas, až sebou překvapeně trhla.

„Promiňte,“ řekl. „Ale můžu s vámi chvilku mluvit?“

DRUHÁ KAPITOLA

Nabídka pana Whittingtona

Pentlička se prudce obrátila, ale slova, která měla užuž na jazyku, zůstala nevyřčená, protože vzhled a chování onoho muže nepotvrzovaly její první a nejpřirozenější předpoklad. Zaváhala. A muž, jako by jí četl myšlenky, rychle dodal:

„Ujišťuji vás, že nemám žádné neslušné úmysly.“

Pentlička mu věřila. I když se jí instinktivně nelíbil a nedůvěřovala mu, byla ochotna zprostit ho obvinění z toho motivu, který mu původně přisouvala. Prohlédla si ho od hlavy k patě. Byl to mohutný muž, čistě oholený, s povislými tvářemi. Oči měl malé a poťouchlé a když se na něj zpřímá podívala, uhnul pohledem.

„Tak o co jde?“ zeptala se.

Muž se usmál.

„Náhodou jsem zaslechl část vašeho rozhovoru s tím mladým mužem u Lyonsů.“

„A co?“

„Nic – jen si myslím, že bych vám mohl být v něčem užitečný.“

Pentlička si z toho udělala nový závěr.

„Vy jste mě sem sledoval?“

„Dovolil jsem si.“

„A jak myslíte, že byste mi mohl být užitečný?“

Muž vytáhl z kapsy navštívenku a s úklonou ji Pentličce podal.

Vzala si ji a pečlivě si ji prohlédla. Stálo na ní „Pan Edward Whittington“. Pod jménem byla slova „Sklo Esthonia, Co.“ A adresa kanceláře v centru. Pan Whittington pokračoval:

„Kdybyste se u mě mohla zastavit zítra dopoledne v jedenáct hodin, vysvětlil bych vám svůj návrh podrobněji.“

„V jedenáct?“ opakovala Pentlička pochybovačně.

„V jedenáct.“

Pentlička se rozhodla.

„Dobře. Budu tam.“

„Děkuji vám. Hezký večer.“

Rozmáchlým gestem smekl a odešel. Pentlička za ním chvíli hleděla. Pak udělala rameny zvláštní pohyb, asi jako když se otřepe teriér.

„Dobrodružství začalo,“ řekla si polohlasem. „To bych ráda věděla, co ode mě chce? Ve vás je něco, čemu ani trochu nevěřím, pane Whittingtone. Ale na druhou stranu se vás taky ani trochu nebojím. A jak jsem už řekla a nepochybně ještě řeknu, malá Pentlička se o sebe dokáže postarat!“

Krátce a rozhodně kývla hlavou a rázně vykročila. Ovšem po chvíli dalších úvah odbočila ze své trasy na poštu. Tam chvíli přemýšlela s telegrafním formulářem v ruce. Myšlenka na to, že by mohla zbytečně vyplýtvat pět šilinků, ji pohnula k akci, a rozhodla se riskovat výdaj devíti pencí.

Při pohledu na pichlavé pero a hustý černý sirup, který tu zákazníkům milostivě nabízela vláda, se Pentlička rozhodla použít Tommyho tužku, kterou si nechala u sebe, a rychle napsala: „Nepodávej inzerát. Vysvětlím zítra.“ Adresovala telegram Tommymu do klubu, z kterého bude muset za jediný krátký měsíc odejít, pokud k němu nebude štěstěna štedrá natolik, aby mohl zaplatit další členský poplatek.

„Třeba ho zastihne,“ řekla si. „Rozhodně to stojí za pokus.“

Podala telegram a pak rázně vykročila domů; cestou se zastavila u pekaře a koupila si za tři pence čerstvé housky.

Později, když seděla ve své maličké komůrce pod střechou a žvýkala housky, uvažovala o budoucnosti.

Co je to Sklo Esthonia, Co., a k čemu tak může potřebovat její služby? Pentlička pociťovala příjemně šimravé rozčilení. Venkovská fara se rozhodně zase vzdálila. Zítřek v sobě skrýval nové možnosti.

Ten večer trvalo dlouho, než Pentlička usnula, a když se jí to konečně podařilo, zdálo se jí, že po ní pan Whittington chtěl, aby myla hromadu Skla Esthonia, které kdoví proč nápadně připomínalo nemocniční talíře!

Do jedenácté chybělo asi pět minut, když Pentlička došla k domu, kde byly kanceláře společnosti Sklo Esthonia. Kdyby tam přišla příliš brzo, vypadala by zbytečně horlivě. Rozhodla se tedy dojít na konec ulice a zase zpátky. Také to provedla, takže úderem jedenácté vstupovala do budovy. Společnost sídlila v nejvyšším patře. Byl tu výtah, ale Pentlička se rozhodla jít pěšky.

Trochu zadýchaně se zastavila přede dveřmi z matného skla, na nichž bylo napsáno „Sklo Esthonia, Co.“ Pentlička zaklepalá. Když se zevnitř ozval hlas, stiskla kliku a vešla do malé a dost špinavé kanceláře. Úředník středního věku se zvedl od stolu u okna a tázavě jí hleděl vstříc.

„Mám schůzku s panem Whittingtonem,“ řekla Pentlička.

„Tudy, prosím.“ Přešel ke dveřím v přepážce, označeným „Soukromá kancelář“, zaklepal, pak dveře otevřel a ustoupil, aby mohla vejít.

Pan Whittington seděl za velkým stolem pokrytým papíry. Pentlička cítila, že se jí potvrzuje její první dojem. S panem Whittingtonem nebylo něco v pořádku. Kombinace uhlazené blahobytnosti a uhýbavého pohledu nebyla pěkná.

Vzhlédl a kývl.

„Tak jste přišla? To je dobře. Posadte se, prosím.“

Pentlička si sedla na židli proti němu. Dnes vypadala obzvlášť drobná a skromná. Seděla s plaše sklopenýma očima a pan Whittington zatím šustil svými papíry. Nakonec je odstrčil a naklonil se přes stůl.

„Tak tedy, milá mladá dámo, k věci.“ Na široké tváři se mu objevil úsměv. „Chcete práci? Mám pro vás nabídku. Co byste řekla na sto liber honoráře a všechny výdaje placené?“ Pan Whittington se opřel ve svém křesle a zavěsil si palce za průramky vesty.

Pentlička si ho ostražitě prohlížela.

„A charakter té práce?“ chtěla vědět.

„Formální – čistě formální. Příjemný výlet, nic víc.“

„Kam?“

Pan Whittington se znovu usmál.

„Do Paříže.“

„Aha,“ řekla Pentlička zamyšleně. V duchu si myslela: „No, kdyby se tohle dozvěděl otec, raní ho mrtvice. Ale do role obchodníka s bílým masem se mi pan Whittington nějak nehodí.“

„Ano,“ pokračoval pan Whittington. „Co by mohlo být příjemnější? Vrátit čas o pár let zpátky – myslím, že jen o velmi málo – a nastoupit do jednoho z těch okouzlujících pensionnats de jeunes filles, jichž je Paříž plná –“

Pentlička ho přerušila.

„Do penzionátu?“

„Přesně tak. Penzionát madame Colombierové na Avenue de Neuilly.“

Pentlička znala to jméno dobře. Vybranější zařízení neexistovalo. Několik jejích amerických přítelkyň se tam vzdělávalo. Tím víc z toho byla zmatená.

„Vy chcete, abych nastoupila k madame Colombierové? Na jak dlouho?“

„To závisí na okolnostech. Řekl bych tak na tři měsíce.“

„A to je všechno? Žádné jiné podmínky?“

„Vůbec žádné. Samozřejmě byste tam jela jako moje svěřenka a neudržovala byste v té době žádné styky se svými přáteli. Prozatím musím vyžadovat naprosté utajení. Mimochodem, vy jste Angličanka, že?“

„Ano.“

„Ale mluvíte s lehkým americkým přízvukem?“

„V nemocnici byla moje nejlepší kamarádka Američanka. Asi jsem ho od ní pochytila. Brzo se ho zase zbavím.“

„Naopak, bylo by patrně jednodušší, kdybyste se vydávala za Američanku. Detaily ze svého dosavadního života v Anglii byste se mohla prozradit snáz. Ano, to by myslím bylo mnohem lepší. Pak –“

„Okamžik, pane Whittingtone! Vy zřejmě automaticky předpokládáte, že budu souhlasit.“

Whittington se po ní překvapeně podíval.

„Jistě neuvažujete o tom, že byste odmítla, ne? Ujišťuji vás, že penzionát madame Colombierové je zařízení té nejvyšší úrovně a vysokých morálních standardů. A podmínky jsou velmi velkorysé.“

„Přesně tak,“ kývla Pentlička. „Právě o to jde. Podmínky jsou skoro až moc velkorysé, pane Whittingtone. Není mi skutečně jasné, proč by vám to mělo za tolik peněz stát.“

„Ne?“ řekl tiše Whittington. „Dobře tedy, řeknu vám to. Jistě bych mohl někoho získat za mnohem méně. Tuto částku jsem ochoten zaplatit za mladou dámu, která je dostatečně inteligentní a pohotová, aby svou roli dobře sehrála, a zároveň bude dostatečně diskrétní, aby nekladla příliš mnoho otázek.“

Pentlička se pousmála. Teď pan Whittington zabodoval.

„Ještě jedna věc. Zatím jste se nezmínil o panu Beresfordovi. Jakou ten v tom hraje roli?“

„Pan Beresford?“

„Můj partner,“ vysvětlila důstojně Pentlička. „Včera jste nás viděl spolu.“

„Aha, ano. Ale obávám se, že jeho služby potřebovat nebudeme.“

„V tom případě,“ Pentlička vstala, „to nepřichází v úvahu. Buď oba, nebo nikdo. Je mi líto, ale tak to prostě je. Těšilo mě, pane Whittingtone.“

„Počkejte okamžik. Uvidíme, třeba to půjde nějak zařídit. Posadte se zase, slečno –,“ tázavě nedořekl.

Pentličku bodly výčitky svědomí, protože si vzpomněla na arciděkana. Rychle použila první jméno, které jí přišlo na mysl.

„Jane Finnová,“ dopověděla spěšně; a pak zůstala zírat s otevřenými ústy, protože ta dvě slova měla nečekaný efekt.

Z tváře pana Whittingtona se vytratila veškerá žoviálnost. Zrudl hněvem a na čele mu vystoupily žíly. A za tím vším se objevila jakási nevěříčná obava. Naklonil se dopředu a zuřivě sykl:

„Tak takhle to tedy hrajete, co?“

Pentlička, i když ji to naprosto šokovalo, neztratila hlavu. Neměla nejmenší ponětí, jak to Whittington myslí, ale odjakživa uměla rychle uvažovat a považovala za nezbytné „neztratit glanc“, jak tomu říkala.

Whittington pokračoval:

„Tak vy jste si se mnou hrála, co, celou tu dobu, jako kočka s myší? Celou dobu jste věděla, k čemu vás chci, ale hrála jste se mnou komedii. Je to tak, co?“ Už se uklidňoval. Brunátnost mu mizela z tváře.

Probodl ji pohledem. „Kdo žvanil? Rita?“

Pentlička zavrtěla hlavou. Pochybovala, že by tuhle iluzi udržela moc dlouho, ale uvědomovala si, že je důležité do toho onu neznámou Ritu nezatahnout.

„Ne,“ odpověděla zcela po pravdě. „Rita o mně nic neví.“

Pořád ještě ji provrtával očima.

„Kolik toho víte?“ vyjel na ni.

„Jen velice málo,“ odpověděla Pentlička a potěšilo ji, že místo aby se Whittington uklidnil, vyvedlo ho to z míry ještě víc. Kdyby se byla chlubila, jak moc toho ví, mohla v něm vyvolat pochybnosti.

„Ale dost,“ zavrčel pan Whittington, „abyste sem přišla a vytáhla na mě to jméno.“

„Může to být moje skutečné jméno,“ připomněla mu Pentlička.

„Myslíte si, že je pravděpodobné, aby existovaly dvě dívky s takovýmhle jménem?“

„Nebo jsem na něj třeba přišla náhodou,“ pokračovala Pentlička, rozjařená tím, jaký úspěch má pravdomluvnost.

Pan Whittington uhodil pěstí do stolu.

„Přestaňte s tím! Kolik toho víte? A kolik chcete?“

Ta poslední tři slova značně podnítila Pentliččinu fantazii, zvlášť po skromné snídani a včerejších houskách k večeři. Dobrodružství, v němž teď hrála roli, se sice jídla netýkalo, ale Pentlička nepochybovala o tom, že i důsledky tohoto druhu by mohly být zajímavé. Narovнала se a usmála se na pana Whittingtona jako někdo, kdo má situaci pevně v rukou.

„Můj milý pane Whittingtone,“ řekla, „máte pravdu, vyložme karty na stůl. A nezlobte se prosím tolik. Včera jste mě slyšel říkat, že se hodlám žít svým důvtipem. Teď jsem vám dokázala, že nějaký důvtip mám! Připouštím, že znám jisté jméno, ale možná tím moje znalosti končí.“

„Ano – a možná, že ne,“ zavrčel pan Whittington.

„Vy mi pořád něco podsouváte,“ lehce si povzddechla Pentlička.

„Jak jsem už jednou říkal,“ vztekal se Whittington, „nechtě toho a k věci. Na to neviňátko si přede mnou nehrajte. Víte mnohem víc, než jste ochotná přiznat.“

Pentlička chvíli obdivovala vlastní obratnost a pak tiše řekla:

„Nerada bych vám odporovala, pane Whittingtone.“

„Takže jsme zase u té samé otázky – kolik?“

Pentlička měla dilema: zatím Whittingtona oklamala dokonale, ale uvést nějakou nepravděpodobnou sumu by mohlo vzbudit jeho podezření. Pak ji něco napadlo.

„Řekněme tedy nějakou malou zálohu hned a podrobněji že bychom to rozebrali později?“

Whittington po ní šlehl zlým pohledem.

„Takže vydírání?“

Pentlička se mile usmála.

„Ale ne! Dejme tomu platba za služby předem?“

Whittington si odfrknul.

„Víte,“ vysvětlila mu sladce Pentlička, „já nejsem zase tak moc na peníze!“

„Vy jste pěkné číslo a nic jiného,“ zavrčel Whittington s jakýmsi neochotným obdivem. „Dostala jste mě. Myslel jsem, že jste poddajná holčička, která má právě tak dost rozumu, aby úspěšně splnila můj úkol.“

„Život,“ pronesla filozoficky Pentlička, „je plný překvapení.“

„Ale tak jako tak,“ pokračoval Whittington, „někdo mluvil. Říkáte, že Rita to není. Tak tedy –? Ano, vstupte!“

Úředník, který předtím diskrétně zaklepal, teď vešel a položil k lokti svého nadřízeného papírek.

„Telefonický vzkaz pro vás, pane.“

Whittington papírek popadl a přečetl. Čelo se mu zachmuřilo.

„Děkuji, Browne. Můžete jít.“

Úředník odešel a zavřel za sebou dveře. Whittington se obrátil k Pentličce.

„Přijďte zítra ve stejnou dobu. Teď mám práci. Tady máte zatím padesátku.“

Rychle odpočítal několik bankovek, přistrčil je přes stůl k Pentličce a vstal. Zjevně si už přál, aby co nejrychleji odešla.

Dívka si obchodnický přepočítala peníze, vložila je do kabelky a vstala.

„Na shledanou, pane Whittingtone,“ řekla zdvořile. „Vlastně bych měla říct au revoir.“

„Přesně tak. Au revoir!“ Whittington se už zase choval skoro žoviálně a tento obrat vzbudil v Pentličce poněkud obavy. „Au revoir, moje chytrá a okouzlující mladá dámo.“

Pentlička spěchala zlehka ze schodů. Zmocnilo se jí divoké nadšení. Na blízkých věžních hodinách bylo za pět minut dvanáct.

„Překvapíme Tommyho!“ rozhodla se Pentlička a mávla na taxi.

Vůz zastavil nad schody do metra. Tommy stál hned u vchodu. Když uviděl Pentličku, rozběhl se k ní, aby jí pomohl vystoupit, oči doslova vytřeštěné překvapením. Mile se na něj usmála a řekla mírně nepřírozeným tónem:

„Mohl bys to zaplatit, starouši? Nemám u sebe nic menšího než pětilibrovku!“

TŘETÍ KAPITOLA

Zádrhel

Ten okamžik nebyl zas tak triumfální, jak být měl. Především zdroje Tommyho kapes byly poněkud omezené. Nakonec se jízdě nějak shledalo, přičemž dáma si vzala plebejsky zpátky dvě pence, a řidič, který stále ještě držel v hrsti nejrůznější drobné, se chystal odjet, když se ještě naposled chraplavě dotázal, co si jako ten pán myslí, že mu dává?

„Asi jsi mu dal moc, Tommy,“ podotkla Pentlička nevinně. „Nejspíš ti chce ještě něco vrátit.“

Patrně tato poznámka byla poslední kapkou, která přiměla řidiče, aby se pohnul.

„No tedy,“ řekl pan Beresford, který konečně mohl dát průchod svým pocitům, „co tě to napadlo, brát si taxíka?“

„Šla jsem pozdě a bála jsem se, abys na mě nečekal,“ řekla Pentlička vlídně.

„Bála ses, abych na tebe nečekal! Pane Bože, ty to vidíš!“ zvolal pan Beresford.

„A vážně a doopravdy,“ pokračovala Pentlička a hodně doširoka otevřela oči, „opravdu nemám nic menšího než pětilibrovku.“

„Tohle jsi zahrála moc hezky, kamarádko, jenže ten chlápek ti na to stejně neskočil – ani na chvíli!“

„Ne,“ pokývla Pentlička zamyšleně, „nevěřil tomu. To je právě to zvláštní. Když mluvíš pravdu, nikdo ti nevěří. To jsem zjistila dneska dopoledne. Tak se pojď naobědvat. Co třeba do Savoye?“

Tommy se zasmál.

„Co třeba do Ritzu?“

„Když tak o tom uvažuji, jsem pro Picadilly. Je to blíž. Nebudeme si muset zase brát taxi. Pojď.“

„To má být nějaký nový druh humoru? Nebo ti už vážně přeskočilo?“ ptal se Tommy.

„To druhé je správně. Přišla jsem k penězům a ten šok byl na mě moc! Na tenhle konkrétní druh duševní nemoci mi lékař předepsal neomezený výběr předkrmů, humra? la americaine, kuře Newberg a p? che Melba! Tak pojď, jdeme na ně!“

„Pentličko, holka zlatá, vážně, co to do tebe vjelo?“

„Ty jeden nevěřící Tomáši!“ Pentlička otevřela kabelku. „Podívej, tady a tady a tady!“

„Prosím tě, ženská, nemávej tady takhle librami!“

„To nejsou libry. Jsou pětikrát lepší, a tahle je dokonce desetkrát lepší!“

Tommy zakvílel:

„Já jsem se musel opít a ani o tom nevím! Zdá se mi to, Pentličko, nebo vážně vidím velké množství pětilibrovek, které se mi nebezpečným způsobem pohybují před nosem?“

„Pravdu díš, ó králi! Tak co, už se konečně půjdeme najíst?“

„Půjdu, kam budeš chtít. Ale co jsi dělala? Vyloupila banku?“

„Na všechno dojde. Picadilly Circus je odporné místo, a támhle se na nás řítí obrovský autobus. No nebyla by to škoda, nechat zabít ty pětilibrovky?“

„Do grilu?“ ptal se Tommy, když se v bezpečí dostali na protější chodník.

„Ta druhá restaurace je dražší,“ protestovala Pentlička.

„To je leda nekřesťanská hříšná rozhazovačnost. Pojď dolů.“

„A víš určitě, že tam dostanu všechno to, co chci?“

„Myslíš to krajně nezdravé menu, které jsi právě vyjmenovala? Samozřejmě že ano – nebo aspoň tolik, kolik je dobré pro tvoje zdraví.“

„A teď povídej,“ neudržel už Tommy svou zvědavost na uzdě, když se usadili mezi spoustou předkrmů, o nichž Pentlička snila.

Slečna Cowleyová mu to řekla.

„A zvláštní na tom je,“ uzavřela, „že jsem si to jméno Jane Finnová vážně vymyslela! Nechtěla jsem říct svoje vlastní kvůli chudákovi svému tatínkovi – pro případ, že bych se zapletla do něčeho ne tak docela čistého.“

„Možná to tak bylo,“ řekl Tommy pomalu, „ale nevymyslela sis ho.“

„Cože?“

„Ne, já jsem ti ho řekl. Nevzpomínáš si? Říkal jsem ti včera, že jsem zaslechl dva lidi, jak spolu mluvili o nějaké ženě jménem Jane Finnová? Proto se ti to tak rychle vybavilo.“

„Máš pravdu. Už si vzpomínám. To je zvláštní –“ Pentlička se odmlčela. Najednou se vzpamatovala.

„Tommy!“

„Ano?“

„Jak vypadali, ti dva, co jsi potkal?“

Tommy se zamračil, jak se snažil si vzpomenout.

„Jeden byl takový mohutný, tlustý. Hladce oholený, myslím. A tmavý.“

„To je von!“ vyjekla Pentlička nespisovně. „To je Whittington! Jak vypadal ten druhý?“

„Nevzpomínám si. Nijak zvlášť jsem si ho nevšiml. Zaujalo mě jenom to neobvyklé jméno.“

„A pak že se náhody nestávají!“ Pentlička se spokojeně pustila do své broskve Melba.

Ale Tommy zvažněl.

„Koukej, Pentličko, holka zlatá, kam to povede?“

„K dalším penězům?“ odpověděla jeho společnice.

„Já vím. Ty myslíš jenom na jednu věc. Ale chci říct, co bude další krok? Jak to hodláš hrát dál?“

„Hm!“ Pentlička odložila lžičku. „To máš pravdu, Tommy, v tom je trochu háček.“

„Koneckonců, donekonečna blufovat nemůžeš. Dřív nebo později šlápneš vedle. A kromě toho si nejsem jistý, jestli to všechno není trestné – vydírání a tak.“

„Nesmysl. Vydírání je, když hrozíš, že něco prozradíš, jestli nedostaneš peníze. Jenže já nemůžu nic prozradit, protože nic nevím.“

„Hmm,“ protáhl Tommy pochybovačně. „No ale stejně, co budeme dělat? Whittington se tě ráno chtěl honem zbavit, ale příště bude chtít vědět něco víc, než dá nějaké peníze z ruky. Bude se zajímat, kolik toho víš, odkud ty informace máš, a zahrne tě spoustou dalších věcí, s kterými si neporadíš. Co s tím hodláš dělat?“

Pentlička se zamračila.

„Musíme přemýšlet. Objednej tureckou kávu, Tommy. Povzbuzuje mozkovou činnost. Páni, já jsem se najedla!“

„Cpala ses jako nezavřená! Já ostatně taky, ale lichotím si, že můj výběr jídelníčku byl o něco rozumnější než tvůj. Dvě kávy.“ (To patřilo číšníkovi.) „Jednu tureckou, jednu francouzskou.“

Pentlička upíjela svou kávu velice zamyšleně a umlčela Tommyho, když na ni chtěl promluvit.

„Tiše, Tommy, přemýšlím.“

„No pěkně děkuju!“ řekl Tommy a zmlkl.

„Tak,“ prohlásila konečně Pentlička. „Mám plán. Je jasné, že o tom musíme zjistit víc.“

Tommy zatleskal.

„Nesměj se. Můžeme to zjistit jen přes Whittingtona. Musíme zjistit, kde bydlí, co dělá – prostě ho stopovat! Já to udělat nemůžu, protože mě zná, ale tebe viděl jen minutku dvě u Lyonsů. Nejspíš by tě nepoznal. Koneckonců, jeden mladík jako druhý.“

„Tak s tímhle naprosto nesouhlasím. Jsem přesvědčený, že moje příjemné rysy a důstojné vzezření mě jasně vydělí z jakéhokoli davu.“

„Mám takovýhle plán,“ pokračovala Pentlička klidně. „Zítra tam půjdu sama. Sehraju to s ním stejně jako dnes. Je jedno, jestli nedostanu další peníze hned. Padesát liber by nám mělo pár dní vydržet.“

„Nebo spíš déle!“

„Ty počkáš venku. Až vyjdu ven, nepromluvíš na tebe, kdyby mě sledoval. Ale zůstanu někde poblíž, a až vyjde z domu, upustím kapesník nebo tak něco, a ty vyrazíš!“

„Kam vyrazím?“

„No za ním přece, ty chytráku! Tak co si o tom nápadu myslíš?“

„Takové věci člověk čte v knížkách. Mám pocit, že ve skutečném životě bych vypadal trochu jako osel, kdybych celé hodiny stál na ulici a nic nedělal. Lidi by se začali divit, co mám za lubem.“

„Ve městě ne. Všichni hrozně pospíchají. Nejspíš by si tě vůbec nikdo nevšiml.“

„To už je podruhé, co jsi řekla něco takového. Ale přesto ti odpouštím. No, stejně, nic těžkého to nebude. Co děláš dneska odpoledne?“

„Tak třeba,“ začala Pentlička zamyšleně, „uvažovala jsem o novém klobouku. Nebo možná o hedvábných punčochách! Nebo –“

„Zadrž,“ pokáral ji Tommy. „Ani padesát liber není nekonečných. Ale co jít večer na večeři a pak se někam pobavit?“

„Proč ne.“

Den uběhl příjemně. Večer ještě příjemněji. Dvě z pětilibrových bankovek byly neodvolatelně mrtvé.

Sešli se druhý den dopoledne, jak se domluvili, a vydali se do centra. Tommy zůstal na protějším chodníku a Pentlička vešla do budovy.

Tommy pomaličku došel na jeden konec ulice a pak zase zpátky. Právě když se zase vrátil naproti kancelářské budově, přeběhla přes ulici Pentlička.

„Tommy!“

„Ano. Co je?“

„Je tam zavřeno. Nikdo mi neodpovídá.“

„To je zvláštní.“

„Vid'? Pojd' tam se mnou, zkusíme to spolu.“

Tommy ji následoval. Když procházeli třetím patrem, vyšel z jedné kanceláře mladý úředník. Na chvíli zaváhal a pak oslovil Pentličku.

„Jdete do Skla Esthonia?“

„Ano.“

„Zavřeli. Včera odpoledne. Prý ruší pobočku. Nic víc o tom nevím. Ale kancelář je rozhodně k pronajmutí.“

„Dě-děkuji vám,“ zakoktala se Pentlička. „Nepředpokládám, že byste znal adresu pana Whittingtona?“

„To bohužel ne. Skončili tu dost náhle.“

„Děkujeme mnohokrát,“ řekl Tommy. „Pojd', Pentličko.“

Sestoupili zase na ulici a podívali se nerozhodně jeden na druhého.

„Tak tím to končí,“ řekl Tommy nakonec.

„A já jsem to vůbec netušila,“ naříkala Pentlička.

„Hlavu vzhůru, holka, s tím se nedá nic dělat.“

„Ale dá!“ Pentlička vzdorně zvedla hlavu. „Myslíš, že tím to končí? Tak to se pleteš. To je teprve začátek!“

„Začátek čeho?“

„Našeho dobrodružství! Tommy, copak to nevidíš? Jestli se bojí tolik, že takhle utečou, tak v té věci s Jane Finnovou musí být v sázce hodně! No ale my tomu přijdeme na kloub. My je vyšťouráme! Teď budeme detektivové doopravdy!“

„Jenže ono není koho sledovat.“

„Ne, teď budeme muset začít od začátku. Půjč mi tu tužku. Díky. Počkej moment – nepřerušuj mě. Tak!“ Pentlička vrátila tužku a spokojeně si prohlédla popsaný papír.

„Co to je?“

„Inzerát.“

„Tak přece ho chceš podat?“

„Ne, to je jiný.“ Podala mu papír. Tommy ho přečetl nahlas.

„HLEDÁME jakoukoli informaci o Jane Finnové. Odpovědi pod značkou M. D.“

Čtvrtá kapitola

Kdo je Jane Finnová?

Druhý den uběhl pomalu. Bylo potřeba omezit výdaje. Čtyřicet liber může při dobrém hospodaření vydržet dlouho. Naštěstí bylo hezky a „procházka je laciná“, jak prohlásila Pentlička. Malé kino na okraji města jim poskytlo večerní zábavu.

Den zklamání byla středa. Ve čtvrtek vyšel inzerát. V pátek by Tommymu mohly dojít odpovědi.

Musel na svou čest slíbit, že když nějaké opravdu přijdou, neotevře je, ale odnese do Národní galerie, kde se s ním jeho kolegyně sejde v deset hodin.

Pentlička přišla na schůzku první. Usadila se v červeném sametovém křesle a nevidoucím pohledem

zírala na Turnérovy obrazy, dokud neuviděla do místnosti vstupovat povědomou postavu. „No tak?“

„No tak,“ odpověděl provokativně pan Beresford. „Který obraz se ti líbí nejvíc?“

„Nebud' zlý. To nepřišly vůbec žádné odpovědi?“

Tommy potřásl hlavou s hlubokou a poněkud přehnanou melancholií.

„Nechtěl jsem tě zklamat a říct ti to rovnou, děvče. Je to špatné. Vyhozené peníze.“ Povzdechl. „No ale prostě je to tak. Náš inzerát vyšel a – přišly jen dvě odpovědi!“

„Tommy, ty mizero!“ skoro zaječela Pentlička. „Dej mi je. Jak můžeš být takový!“

„Chovej se slušně, Pentličko! V Národní galerii si na to dost potrpí. To víš, vládní podnik. A nezapomeň, jak už jsem ti ostatně připomínal, že jako dcera duchovního –“

„Bych měla být na jevišti,“ odsekla Pentlička.

„To jsem říct nechtěl. Ale pokud víš jistě, že sis už naplno vychutnala ten pocit, kdy zoufalství vystřídá radost, který jsem ti laskavě zdarma poskytl, tak můžeme vyřídít poštu, jak se říká.“

Pentlička mu bez okolků vytrhla dvě drahocenné obálky z ruky a pečlivě si je prohlédla.

„Tahle je z tlustého papíru. Vypadá drahá. Tu si necháme nakonec a nejdřív otevřeme tu druhou.“

„Máš pravdu. Raz, dva, tři, teď!“

Pentlička roztrhla malíčkem obálku a vytáhla její obsah.

Vážený pane, odpovídám na váš inzerát v ranních novinách. Domnívám se, že bych vám mohl být užitečný. Byl bych rád, kdybyste mě mohl navštívit na výše uvedené adrese zítra dopoledne v jedenáct hodin.

S pozdravem

A. Carter

„Carshalton Terrace 27,“ přečetla Pentlička adresu. „To je u Gloucester Road. Když pojedeme podzemkou, bohatě to stihneme.“

„A já ti teď nastíním svůj bojový plán,“ řekl Tommy. „Až budu uveden k panu Carterovi, popřejeme si běžným způsobem dobrý den. On pak řekne: ‚Prosím, posaďte se, pane – ehm?‘ Na to já okamžitě odpovím významně: ‚Edward Whittington!‘, načež on zřítí a vyrazí ze sebe: ‚Kolik?‘ Vyinkasují obvyklý honorář padesát liber, potom se vrátím k tobě ven na ulici a společně vyrazíme na další adresu, kde představení zopakujeme.“

„Neblázni, Tommy. A teď ten druhý dopis. No ne, ten je z Ritzu!“

„Žádných padesát liber, ale sto!“

„Já ho přečtu.“

Vážený pane, k vašemu inzerátu – byl bych rád, kdybyste se mohl zastavit někdy kolem oběda.

S pozdravem

Julius P. Hersheimmer

„Ha!“ řekl Tommy. „Že by Němcour? Nebo jenom americký milionář, co měl smůlu na předky? V každém případě se u něj kolem oběda stavíme. To je dobrá doba – často to vede k jídlu pro dva zadarmo.“

Pentlička souhlasně kývla.

„Teď ke Carterovi. Musíme si pospíšet.“

Ukázalo se, že Carshalton Terrace je řada bezúhonných domů, které Pentlička nazvala „dobře vychované“. Zazvonili u čísla 27 a přišla jim otevřít úhledná služka. Vypadala tak důstojně, že Pentlička značně pozbyla optimismu. Když se Tommy zeptal po panu Carterovi, uvedla je do malé pracovny a nechala je tam. Neuplynula ale ani minuta a dveře se otevřely. Vešel jimi vysoký muž s hubeným obličejem připomínajícím dravce a s unaveným vystupováním.

„Pan M. D.“ řekl a usmál se. Měl velmi sympatický úsměv. „Posaďte se, oba dva.“

Poslechli. On sám si sedl proti Pentličce a povzbudivě se na ni usmál. V jeho úsměvu bylo něco, co dívku připravilo o její obvyklou pohotovost.

Protože se nezdálo, že by pan Carter hodlal zahájit konverzaci, byla Pentlička nucena začít sama.

„Chtěli jsme vědět – totiž, byl byste tak laskav a řekl nám, co víte o Jane Finnové?“

„Jane Finnová? Hm.“ Zdálo se, že pan Carter uvažuje. „Totiž otázka zní, co o ní víte vy?“

Pentlička se napřímila.

„Nechápu, co to s tím má společného.“

„Ne? Ale ono má, víte, skutečně má.“ Znovu se usmál svým unaveným způsobem a zamyšleně pokračoval. „Takže jsme zase tam, kde jsme byli. Co vy víte o Jane Finnové?“

„No tak,“ pokračoval po chvíli, když Pentlička mlčela. „Musíte něco vědět, když jste si podali takový inzerát.“ Naklonil se trochu dopředu a jeho unavený hlas zazněl přes vědci věj i. „Takže kdybyste mi řekli...“

Na osobnosti pana Cartera bylo cosi hypnotického. Zdálo se, že Pentlička se jen s obtížemi vymaňuje, ale přesto řekla:

„To nemůžeme, že ne, Tommy?“

Ale k jejímu překvapení ji její společník nepodpořil. Oči měl upřené na pana Cartera a když promluvil, zazněla v jeho hlase neobvyklá uctivost.

„Myslím, že to málo, co víme, vám nebude k ničemu dobré, pane. Ale samozřejmě vám to rádi řekneme.“

„Tommy!“ vykřikla překvapeně Pentlička.

Pan Carter se k němu otočil. V očích měl otázku.

„Ano, pane. Poznal jsem vás okamžitě. Viděl jsem vás ve Francii, když jsem pracoval u rozvědky. Jen jste vešel do místnosti, věděl jsem –“

Pan Carter ho gestem zarazil.

„Žádná jména, prosím. Tady jsem známý jako pan Carter. Mimochodem, dům patří mé sestřenici. Je ochotná mi ho občas půjčovat, když jde o případ, kdy musím jednat naprosto neoficiálně. Tak tedy,“ podíval se z jednoho na druhého, „kdo mi to všechno poví?“

„Ven s tím, Pentličko,“ přikázal Tommy. „Je to tvůj příběh.“

„Ano, mladá dámo, ven s tím.“

A Pentlička se do toho poslušně pustila a vyprávěla všechno od chvíle, kdy s Tommym utvořili Mladé

dobrodruhy, s. r. o.

Pan Carter poslouchal mlčky a zase už nasadil svůj unavený výraz. Tu a tam si přejel rukou přes ústa, jako by chtěl ukrýt úsměv. Když skončila, vážně kývl.

„Mnoho toho není. Ale něco to naznačuje. Vlastně hodně to naznačuje. A odpusťte mi ten výraz, ale vy jste velice zvědavý mladý pár. Já nevím – možná uspějete tam, kde ostatní selhali... víte, já věřím na štěstí – vždycky jsem věřil...“

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval.

„Tak co vy na to? Stojíte o dobrodružství. Jak by se vám líbilo pracovat pro mě? Samozřejmě neoficiálně. Náklady hrazené a mírná odměna?“

Pentlička na něj hleděla s pootevřenými ústy a stále víc kulila oči. „A co bychom měli dělat?“ vydechla.

Pan Carter se usmál.

„Jen pokračovat v tom, co už děláte. Najít Jane Finnovou.“

„Ano, ale – kdo je Jane Finnová?“

Pan Carter vážně kývl.

„Ano, myslím, že máte právo to vědět.“ Opřel se, přehodil si nohu přes nohu, sepnul ruce a tichým, monotónním hlasem začal:

„Tajná diplomacie (což je mimochodem skoro vždycky špatná politika!) se vás netýká. Bude stačit, když řeknu, že na počátku roku 1915 vznikl jistý dokument, jakýsi návrh tajné dohody – smlouvy – říkejte tomu, jak chcete. Byl připraven k podpisu pro různé činitele a byl vytvořen v Americe – ta byla tehdy neutrální zemí. Do Anglie byl vypraven po zvláštním poslovi, vybraném pro ten účel, po mladém muži jménem Danvers. Doufalo se tehdy, že celá záležitost se připravovala natolik tajně, že nic neprosáklo ven. Ovšem taková naděje obvykle zklame. Někdo vždycky mluví!

Danvers se plavil do Anglie na Lusitanii. Drahocenné papíry měl v malém balíčku z voskovaného plátna, který nosil přímo na těle. A právě na této plavbě byla Lusitania zasažena torpédem a potopila se. Danvers byl na seznamu pohřešovaných. Jeho tělo bylo nakonec vyplaveno na břeh a nad veškerou pochybnost identifikováno. Ale balíček zmizel!

Otázka zněla – sebral mu ho někdo, nebo ho on sám předal někomu do opatrování? Několik náznaků hovořilo pro druhou teorii. Když loď zasáhlo torpédo, v těch několika okamžicích, než byly spuštěny čluny, viděli Danverse mluvit s mladou Američankou. Nikdo neviděl, že by jí skutečně něco předával, ale mohl to udělat. Pripadá mi dost pravděpodobné, že papíry té dívky svědčil, protože byl přesvědčen, že ona jako žena má větší šanci dostat je bezpečně na břeh.

Ale pokud to tak bylo, kde je ta dívka a co s dokumenty udělala? Podle pozdějších zjištění z Ameriky bylo pravděpodobné, že Danvers byl po cestě dobře sledován. Byla ta dívka ve spojení s jeho nepřáteli? Nebo sledovali i ji a buď podvodem nebo silou ji donutili drahocenný balíček vydat?

Pustili jsme se do pátrání po ní. Ukázalo se to ale nečekaně obtížné. Jmenovala se Jane Finnová a její jméno se skutečně objevilo v seznamu zachráněných, ale sama dívka jako by docela zmizela. Její rodina nám pomoci nemohla. Byla sirotek a pracovala jako učitelka na malé škole někde na Západě. Její pas byl vydaný na cestu do Paříže, kde hodlala nastoupit v nemocnici. Nabídla své služby dobrovolně a po výměně několika dopisů byla přijata. Všichni byli velmi překvapeni, že na svoje místo nenastoupila ani se nijak neozvala, ačkoli personál nemocnice viděl její jméno v seznamu zachráněných z Lusitanie.

Vyvinuli jsme veškeré úsilí, abychom tu mladou dámu vystopovali – ale marně. Sledovali jsme ji přes Irsko, ale od té doby, co vstoupila do Anglie, o ní nikdo nic neslyšel. Návrh smlouvy nebyl použit – což by bylo bývalo velmi snadné – a my jsme tedy došli k závěru, že ji Danvers přece jen zničil. Válka vstoupila do další fáze, diplomatické vztahy se v souvislosti s tím změnily a smlouva nebyla nikdy sepsána znovu. Pokud se objevily nějaké zvěsti o její existenci, byly důrazně popřeny. Na zmizení Jane Finnové se zapomnělo a o celé záležitosti se dál nemluvalo.“

Pan Carter se odmlčel a Pentlička se do toho netrpělivě vložila:

„Ale proč se to tedy teď všechno znovu vynořilo? Válka skončila.“

Pan Carter jako by se nastražil.

„Protože se zdá, že ty dokumenty přece jen nebyly zničeny a že by dnes mohly být vzkříšeny s novými a smrtícími důsledky.“

Pentlička vytřeštila oči. Pan Carter kývl.

„Ano, před pěti lety byl onen návrh dohody zbraní v našich rukou. Dnes je to zbraň proti nám. Byla to obrovská chyba. Kdyby dnes pronikly na veřejnost podmínky té dohody, znamenalo by to katastrofu... Mohlo by to vyvolat další válku – a tentokrát ne s Německem! Tohle je jen extrémní možnost a já sám v její pravděpodobnost nevěřím, ale dokument nepochybně usvědčuje řadu našich státníků, jejichž

diskreditaci v jakémkoli smyslu si teď nemůžeme dovolit. Především by to nevyhnutelně vedlo k nástupu labouristů, a labouristická vláda v této době by podle mého názoru vážně ohrožovala britský obchod, ale to je pouhé nic ve srovnání se skutečným nebezpečím.“

Odmlčel se a pak tiše dodal:

„Možná jste slyšeli nebo četli, že za současnými nepokoji stojí bolševické vlivy?“

Pentlička kývla.

„Je to pravda. Bolševické zlato proudí do této země za jediným účelem – vyvolat revoluci. A existuje jistý muž, jehož pravé jméno neznáme, který pracuje v temnotě pro svoje vlastní cíle. Za nepokoji stojí bolševici – ale ten muž stojí za bolševiky. Kdo je to? To nevíme.“

Vždycky se o něm mluví jen jako o nenápadném ‚panu Brownovi‘. Ale jedna věc je jistá, on je zločinným géniem dnešní doby. Řídí úžasnou organizaci. Většinu mírové propagandy během války organizoval a financoval on. Své špehy má všude.“

„Naturalizovaný Němec?“ zeptal se Tommy.

„Naopak, mám všechny důvody věřit, že je to Angličan. Byl pro Němce, stejně jako by byl pro Búry. Co chce získat, to nevíme – pravděpodobně svrchovanou osobní moc, jaká tu v historii ještě nebyla.“

Nemáme nejmenší ponětí, kdo to skutečně je. Ani jeho vlastní stoupenci to prý nevědí. Kdykoli jsme narazili na jeho stopy, hrál vždycky vedlejší roli. Hlavní úlohu bere na sebe někdo jiný. Ale později vždycky zjistíme, že u toho byl i pan ‚Nikdo‘, sluha nebo úředník, který zůstal nepovšimnut v pozadí, a že nám nepolapitelný pan Brown zase unikl.“

„Počkat!“ Pentlička doslova nadskočila. „Já myslím –“

„Ano?“

„Vzpomínám si, jak jsem byla u pana Whittingtona v kanceláři. Ten úředník – říkal mu Browne. Myslíte, že –“

Carter zamyšleně kývl.

„Velmi pravděpodobně. Zvláštní je, že to jméno tam skoro vždycky padne. Podivínství génia. Dokážete ho popsat?“

„Já jsem si ho vlastně nevšimla. Byl úplně obyčejný – jako každý jiný.“

Pan Carter svým unaveným způsobem povzdechl.

„Takovýhle popis pana Browna dostaneme pokaždé. Tomu Whittingtonovi přinesl telefonický vzkaz, že? Všimla jste si v přední kanceláři telefonu?“

Pentlička přemýšlela.

„Ne, myslím, že ne.“

„Právě. Ten ‚vzkaz‘ byl způsob, jakým pan Brown dal příkaz svému podřízenému. Whittington vám pak dal ty peníze a řekl, ať přijdete zítra?“

Pentlička kývla.

„Tak to byla nepochybně ruka pana Browna!“ Pan Carter se odmlčel. „Tady to máte, vidíte, proti čemu jdete? Možná proti nejlepšímu kriminálnímu mozku dnešní doby. Popravdě řečeno, mně se to moc nelíbí. Jste oba hrozně mladí. Nerad bych, aby se vám něco stalo.“

„Nestane,“ ujistila ho Pentlička.

„Já se o ni postarám, pane,“ dodal Tommy.

„A já se postarám o tebe,“ odsekla Pentlička, protože se jí ta mužská nadřazenost vůbec nelíbila.

„No tak se tedy starejte jeden o druhého,“ usmál se pan Carter. „A teď zpátky k věci. Na tom návrhu smlouvy je něco záhadného, nač jsme zatím nepřišli. Vyhrožovali nám jím – jednoznačně a nepochybně.“

Revoluční živly v podstatě prohlásily, že ho mají v rukou a že ho hodlají v určenou chvíli zveřejnit. Na druhou stranu je zřejmé, že o mnoha jeho ustanoveních nevědí nic. Vláda to považuje z jejich strany za pouhý bluf a drží se své politiky naprostého popírání. Já si nejsem tak jistý, že je to správné. Objevily se narážky, nediskrétní náznaky, že hrozba je skutečná. Všechno to vypadá, jako by měli ten kompromitující dokument v rukou, ale nemohli ho přechytit, protože je šifrovaný – ale my víme, že návrh smlouvy šifrovaný nebyl – z podstaty věci být nemohl – takže to nesedí. Ale něco v tom je. Samozřejmě, Jane Finnová může být klidně mrtvá – ale já si to nemyslím. Zvláštní na tom je to, že se pokoušejí dostat informace o té dívce od nás.“

„Cože?“

„Ano. Ukazuje na to pár drobností. A váš příběh, mladá dámo, mou domněnku potvrzuje. Vědí, že hledáme Jane Finnovou. Tak tedy dodají svou vlastní Jane Finnovou – řekněme v pařížském penzionátu.“

Pentlička zalapala po dechu a pan Carter se usmál.

„Nikdo ani v nejmenším neví, jak vypadá, takže v tom problém není. Naučí ji nějakou smyšlenku a jejím

úkolem bude získat od nás co nejvíc informací. Chápete?“

„Vy tedy myslíte,“ Pentlička se odmlčela, aby si to všechno pořádně srovnala v hlavě, „– že skutečně chtěli, abych do té Paříže jela jako ta Jane Finnová?“

„Víte, já věřím na shody okolností,“ řekl pan Carter s unaveným úsměvem.

PÁTÁ KAPITOLA

Pan Julius P. Hersheimmer

„Tedy,“ vzpamatovávala se Pentlička, „ono to vypadá, že se to všechno mělo takhle stát.“

Carter kývl.

„Víte, jak to myslím. Já sám jsem pověřivý. Štěstí a takovéhle věci. Zdá se, že osud si vás vybral a zapletl vás do toho.“

Tommy si dopřál srdečné uchechtnutí.

„To bych řekl! Nedivím se, že se Whittington tak vyděsil, když Pentlička vytáhla to jméno! I mě by to porazilo. Ale už vás hrozně dlouho zdržujeme, pane. Máte pro nás nějaké tipy, než zmizíme?“

„Nemyslím. Moji experti, kteří pracují obvyklými způsoby, neuspěli. Vy do toho úkolu zapojíte představivost a otevřenou mysl. Nebuďte zklamaní, když ani tak neuspějete. Přinejmenším je šance, že se chod věcí urychlí.“

Pentlička se nechápavě zamračila.

„Když jste mluvila s Whittingtonem, měli dost času. Mám informaci, že na začátek příštího roku se plánovala velká akce. Ale vláda uvažuje o legislativním opatření, které by účinně zabránilo hrozbám stávek. Oni to brzo zjistí, pokud to ještě nevědí, a je možné, že se rozhodnou zaútočit dřív. Já osobně doufám, že to tak bude. Čím méně času budou mít jejich plány na to, aby dozrály, tím lépe. Jen vás varuji, že před sebou nemáte mnoho času, a že vás nemusí trápit, když neuspějete. On to stejně není snadný úkol. To je všechno.“

Pentlička vstala.

„Myslím, že bychom měli mluvit obchodně. S čím přesně od vás můžeme počítat, pane Cartere?“

Panu Carterovi trochu zaškubala ústa, ale odpověděl stručně:

„Rozumné financování, podrobné informace k jakémukoli bodu a žádné oficiální uznání. Chci tím říct, že když se dostanete do potíží s policií, nemůžu vás z nich oficiálně tahat ven. Musíte spoléhat na sebe.“

Pentlička moudře kývla.

„To je mi naprosto jasné. Napíšu vám seznam věcí, které chci vědět, jen co budu mít čas o tom chvíli přemýšlet. A – pokud jde o peníze –“

„Ano, slečno Pentličko. Chcete vyslovit částku?“

„Ne tak docela. Zatím máme dost, ale až budeme potřebovat víc –“

„Budou na vás čekat.“

„Ano, ale – já nechci být hrubá vůči vládě, jestli s ní máte něco společného, ale víte, něco z ní vyrazit je vážně práce pro vraha! A jestli budeme muset vyplnit modrý formulář a odeslat ho, a po třech měsících nám pak přijde zelený formulář a tak dál – no, to nám moc užitečné nebude, že?“

Pan Carter se rozesmál nahlas.

„Nebojte se, slečno Pentličko. Pošlete mi sem osobní požadavek, a ty peníze, v bankovkách, vám přijdou obratem poštou. Pokud jde o plat, řekněme tak tři sta liber ročně? A stejná suma pro pana Beresforda, samozřejmě.“

Pentlička se na něj zářivě usmála.

„To je krása. Jste laskavý. Já miluju peníze! Povedu moc pěkné vyúčtování nákladů – pěkně Má dáti – Dal, vpravo zůstatek, a po straně červená čára a konečné součty budou křížově souhlasit. Já to vážně umím, když na to myslím.“

„O tom nepochybuji. Tak tedy na shledanou a hodně štěstí vám oběma.“

Stiskl jim ruku a za chvíli už Tommy s Pentličkou scházeli po schodech domu číslo 27 na Carshalton Terrace dolů na ulici. Hlava se jim z toho všeho motala.

„Tommy! Okamžitě mi řekni, kdo je to ten ‚pan Carter‘!“

Tommy jí zašeptal do ucha jméno.

„No ne!“ prohlásila Pentlička, na kterou to udělalo dojem.

„A řeknu ti, Pentličko, je to pěkně velké zvíře!“

„No ne!“ opakovala Pentlička. Pak dodala zamyšleně. „Líbí se mi, tobě ne? Vypadá hrozně unavený a znuděný, ale člověk cítí, že pod tím vším je jako ocel, tvrdý a lesklý. Páni!“ Poskočila. „Štípní mě, Tommy, štípní mě. Já nemůžu věřit, že je to pravda!“

Pan Beresford poslechl.

„Au! To stačí! Ano, nezdá se nám to. Máme práci!“

„A jakou práci! Podnik se společnou účastí se právě rozjíždí.“

„Je to důstojnější, než jsem čekala,“ dodala zamyšleně Pentlička.

„Naštěstí já nemám tvoje zločinecké sklony! Kolik je? Pojď se naobědvat – ale sakra!“

Oba napadla v té chvíli stejná myšlenka. Tommy ji vyslovil první.

„Julius P. Hersheimer!“

„Neřekli jsme panu Carterovi, že se nám ozval.“

„No, stejně jsme toho moc říct nemohli – ještě jsme ho neviděli. Pojď, vezmeme si radši taxíka.“

„A pak kdo je tady výstřední!“

„Všechny náklady hrazené, nezapomeň. Sedej.“

„Rozhodně uděláme lepší dojem, když tam přijedeme takhle,“ řekla Pentlička a pohodlně se usadila.

„Vyděrači určitě nikdy nejezdí autobusem!“

„My už jsme přestali být vyděrači,“ připomněl jí Tommy.

„U sebe si tím nejsem tak jistá,“ prohlásila Pentlička temně.

Když se zeptali po panu Hersheimerovi, byli okamžitě odvedeni do jeho apartmá. Jakmile poslíček zaklepal, zevnitř se ozvalo netrpělivé „Dá!“ a chlapec ustoupil stranou, aby Tommy a Pentlička mohli projít.

Pan Julius P. Hersheimer byl mnohem mladší, než si ho Tommy nebo Pentlička představovali. Dívka ho odhadla tak na pětatřicet. Byl středně vysoký a hranatý, a to včetně brady. Tvář měl bojovnou, ale sympatickou. Nikdo by mu nemohl přisuzovat jinou národnost než americkou, i když mluvil jen s velmi slabým přízvukem.

„Dostali jste můj dopis? Sedněte si a řekněte mi všechno, co víte o mojí sestřenici.“

„O vaší sestřenici?“

„Jasně. O Jane Finnové.“

„Ona je vaše sestřenice?“

„Můj otec a její matka byli bratr a sestra,“ upřesnil pan Hersheimer.

„No ne!“ vykřikla Pentlička. „Takže víte, kde je?“

„Ne!“ Pan Hersheimer bouchl pěstí do stolu. „Ať se propadnu, jestli to vím. Copak to nevíte vy?“

„Podali jsme inzerát, abychom získali informace, ne abychom je poskytovali,“ prohlásila Pentlička přísně.

„No to já snad vím. Umím číst. Ale myslel jsem si, že vás třeba zajímá její minulost a že víte, kde je teď?“

„No, o její minulosti se rádi něco dozvíme,“ prohlásila Pentlička ostražitě.

Ale pan Hersheimer začal být najednou podezřívavý.

„Tak podívejte,“ prohlásil, „tady nejsme na Sicílii! Žádné vymáhání výkupného a vyhrožování, že jí jinak uřízneme uši, když vám ho nedám. Tohle jsou Britské ostrovy, takže toho pěkně rychle nechtě, jinak křiknu támhle na toho krásného velkého britského policajta, kterého vidím venku na Picadilly.“

Tommy rychle vysvětloval.

„My jsme vaši sestřenici neunesli. Právě naopak, pokoušíme se ji najít. Máme to za úkol.“

Pan Hersheimer se pohodlně opřel. „Povídejte,“ řekl stručně.

Tommy mu vyhověl v tom, že mu předložil poněkud okleštěnou verzi zmizení Jane Finnové a možnost, že aniž to tušila, zapletla se „do politiky“. Naznačil, že on a Pentlička jsou „soukromí vyšetřovatelé“ najatí proto, aby ji našli, a dodal, že by tedy byli velice rádi, kdyby jim pan Hersheimer mohl poskytnout nějaké detaily.

Zmíněný pán souhlasně kývl.

„Jo, to bych asi měl. Kapku jsem se ukvapil. Ale Londýn mě ničí. Já to znám jenom ve starém dobrém New Yorku. Tak vyklopte otázky a já vám odpovím.“

To Mladé dobrodruhy na okamžik ochromilo, ale Pentlička se vzpamatovala a odvážně zasáhla tím, co si pamatovala z detektivek.

„Kdy jste naposled viděl zav – chci říct svou sestřenici?“

„Nikdy jsem ji neviděl,“ odpověděl pan Hersheimer.

„Cože?“ žasl ohromený Tommy.

„Ne, pane. Jak jsem už říkal, můj otec a její matka byli bratr a sestra, jako jste možná vy,“ – Tommy tento jeho názor na jejich vztah neopravil – „ale nijak zvlášť spolu nevycházeli. A když se moje teta rozhodla vzít si Amose Finna, chudého učitele odněkud ze Západu, tak můj otec prostě zuřil! Prohlásil, že jestli si nadělá prachy, a všechno vypadalo, že to tak bude, tak ona z toho nedostane ani cent. Výsledek byl, že teta Jane odjela na Západ a my jsme o ní už nikdy neslyšeli.“

No a můj starouš si ty prachy vážně nadělal. Pustil se do ropy, pustil se do oceli, pak si taky trochu hrál s

železnicí, no a řeknu vám, Wall Street před ním padla na zadek!“ Odmlčel se. „Pak umřel – loni na podzim – a dolary jsem dostal já. A nevěřili byste tomu, začalo se ve mně bouřit svědomí! Pořád do mě šťouralo a říkalo mi: A co tvoje teta Jane někde na Západě? Dělal mi to kapku starost. Víte, říkal jsem si, že Amos Finn to nemohl nikam dotáhnout. On nebyl ten typ. Takže nakonec jsem si najal člověka, aby ji našel. Výsledek: ona byla mrtvá, Amos Finn byl mrtvý, ale zůstala po nich dcera – Jane –, která se plavila do Paříže na Lusitanii, když loď zasáhlo torpédo. Zachránila se, ale pak už tady o ní nikdo neslyšel. Napadlo mě, že to asi usnulo, tak jsem si řekl, že sem dojezu a kapku to popoženu. Nejdřív jsem volal na Scotland Yard a na Admiraltu. Admiraltu mě s tím vyhnala, ale na Scotland Yardu byli dost slušní – řekli, že to budou vyšetřovat, dokonce sem poslali ráno svého člověka pro její fotku. Zítra jedu do Paříže, mrknout se, co s tím dělá prefektura. Řekl bych, že když budu jezdit tam a zpátky a dost je otravovat, že se pohnou!“ Pan Hersheimer vyzařoval neuvěřitelnou energii. Oba Mladí dobrodruzi před ním v duchu smekali. „Ale řekněte mi,“ zakončil svůj projev, „nejdete po ní kvůli něčemu? Pohrdání soudem nebo takového něco britského? Hrdé americké dívky mohla ta vaše pravidla a předpisy za války připadat protivná a mohla se proti nim vzbouřit. Jestli to tak je, a jestli v téhle zemi existuje něco jako kauce, tak ji z toho vykoupím.“

Pentlička ho uklidnila.

„To je dobře. Tak to můžeme pracovat spolu. Co takhle oběd? Dáme si ho tady, nebo půjdeme dolů do restaurace?“

Pentlička se vyjádřila, že dává přednost druhé možnosti, a Julius se přizpůsobil.

Ústřice právě vystřídal platýz Colbert, když Hersheimerovi přinesli vizitku.

„Inspektor Japp, kriminální oddělení, Scotland Yard. Už zase? Tentokrát je to někdo další. Co si myslí, že mu řeknu jiného než tomu prvnímu? Doufám, že neztratili tu fotku. Ateliér toho fotografa vyhořel a všechny negativy jsou zničené – tohle je jediná kopie, která existuje. Dostal jsem ji od rektora tamní vysoké školy.“

Pentličky se zmocnila nevyslovená obava.

„Víte – víte, jak se jmenoval ten člověk, co přišel ráno?“

„Ano, vím. Ne, nevím. Momentík. Dal mi vizitku. Jo, už vím! Inspektor Brown. Takový tichý, nenápadný chlapík.“

ŠESTÁ KAPITOLA

Bojový plán

Nad událostmi následující půlhodiny spustíme raději oponu. Stačí snad říct, že ve Scotland Yardu nikoho takového jako „inspektora Browna“ neznali. Fotografie Jane Finnové, která by měla pro policii při pátrání nezměrnou hodnotu, byla nenávratně ztracena. „Pan Brown“ zase triumfoval.

Bezprostředním výsledkem tohoto nepříjemného zvratu bylo spříznění mezi Juliem Hersheimerem a Mladými dobrodruhy. Všechny přehrady okamžitě padly. Tommy s Pentličkou měli pocit, že mladého Američana znají celý život. Zahodili dosavadní diskrétní vyhýbavost „soukromých vyšetřovatelů“ a prozradili mu celou historii svého „podniku se společnou účastí“, na což mladý muž reagoval vyjádřením, že „ho z toho klepne“.

Když vyprávění skončilo, obrátil se k Pentličce.

„Já si vždycky představoval, že anglické holky jsou kapku obrostlé mechem. Staromódní a milé, chápejte, ale bojí se udělat krok bez sluhy nebo staropanenské tetičky. Asi jsem pěkně za opicemi, co?“

Kladnou stránkou těchto nově vzniklých důvěrných vztahů bylo, že se Tommy a Pentlička rozhodli usadit se na čas v Ritzu, aby, jak to formulovala Pentlička, zůstali ve styku s jediným žijícím příbuzným Jane Finnové. „A když se to řekne takhle,“ dodala důvěrně k Tommymu, „nikdo nemůže nic mít proti našim výdajům!“

A nikdo proti nim také nic neměl, což na tom bylo to nejlepší.

„A teď,“ prohlásila mladá dáma ráno poté, co se nastěhovali, „do práce!“

Pan Beresford odložil Daily Mail, který četl, a s poněkud přehnaným nadšením jí zatleskal. Jeho kolegyně ho poté zdvořile požádala, aby se nechoval jako osel.

„No tak, Tommy, něco za ty peníze přece dělat musíme.“

Tommy povzdychl.

„Ano, mám obavy, že dokonce ani stará dobrá vláda nám nebude za lenošení v Ritzu platit věčně.“

„Takže, jak jsem už říkala, musíme něco dělat.“

„No dobře,“ řekl Tommy a vzal znovu do ruky Daily Mail, „tak to dělej. Já ti bránit nebudu.“

„Víš,“ pokračovala Pentlička, „uvažovala jsem –“

Přerušil ji další potlesk.

„To je moc hezké, sedět tady a dělat si ze všeho legraci, Tommy. Ono by ti neuškodilo, kdybys taky chvíli

pracoval hlavou.“

„Odbory, Pentličko, odbory! Nemám povoleno pracovat před jedenáctou dopoledne.“

„Tommy, mám po tobě vážně něčím hodit? Je absolutně nutné, abychom si okamžitě udělali bojový plán.“

„Bravo!“

„No, tak do toho.“

Tommy konečně odložil své noviny. „Ty máš v sobě do jisté míry prostotu skutečně velkých mozků. Tak povídej, poslouchám.“

„Tak zaprvé,“ začala Pentlička, „z čeho můžeme vycházet?“

„Naprostě z ničeho,“ odpověděl Tommy vesele.

„Chyba!“ Pentlička rázně zahrozila prstem. „Máme dvě jasné stopy.“

„A jaké?“

„První, známe jednoho člena gangu.“

„Whittingtona?“

„Ano. Toho bych poznala kdekoli.“

„Hm,“ protáhl Tommy pochybovačně. „Tomu bych moc neříkal stopa. Nevíš, kde ho hledat, a pravděpodobnost, že na něj náhodou narazíš, je asi jedna k tisíci.“

„Tím bych si nebyla tak jistá,“ odporovala zamyšleně Pentlička. „Už jsem si mockrát všimla, že jak se jednou začnou stávat divné náhody, tak potom pokračují úplně neuvěřitelně. Řekla bych, že je to nějaký ještě neobjevený přírodní zákon. Ale přesto, jak říkáš, spoléhat na to nemůžeme. Ale v Londýně jsou místa, kde se dřív nebo později musí objevit prostě každý. Třeba Picadilly Circus. Říkala jsem si, že bych tam mohla každý den prodávat praporky.“

„A co jídlo?“ ptal se prakticky Tommy.

„Samozřejmě, typický mužský! Co to je, pouhá potrava?“

„To se ti hezky řekne. Zrovna jsi měla báječnou snídani. Nikdo nemá větší chuť k jídlu než ty, Pentličko, a tak kolem svačiny bys zbaštila ty svoje vlaječky, špendlíky a košík navrch. Ale upřímně řečeno, já si od toho nápadu moc neslibuju. Co když Whittington vůbec není v Londýně?“

„To je pravda. Ostatně stejně si myslím, že druhá stopa je mnohem slibnější.“

„A jaká to je?“

„Nic velkého. Jenom křestní jméno – Rita. Whittington se o ní tenkrát zmínil.“

„Navrhuješ podat třetí inzerát: Hledáme podezřelou jménem Rita?“

„To tedy ne. Navrhuji myslet logicky. Toho člověka, Danverse, někdo cestou sledoval, je to tak? A je pravděpodobnější, že jeho stín byla žena než muž.“

„To mi tedy není jasné proč.“

„Já jsem si naprostě jistá, že to musela být žena, a hezká,“ odpověděla Pentlička klidně.

„V technických věcech jsi odborník ty,“ zavrčel pan Beresford.

„Dál je jasné, že ta žena, ať to byl kdokoli, se zachránila.“

„Jak jsi na to přišla?“

„No kdyby se nezachránila, jak by věděli, že ty papíry má Jane Finnová?“

„Správně. Pokračujte, ó velký Sherlocku!“

„Pak je určitá možnost, připouštím, že ne velká, že ta žena byla ‚Rita‘.“

„A jestli byla?“

„Jestli byla, tak ji musíme hledat mezi zachráněnými z Lusitanie.“

„Takže nejdřív si ten seznam musíme pořádkem.“

„Já ho mám. Napsala jsem dlouhý seznam věcí, které chci vědět, a poslala jsem ho panu Carterovi. Dnes ráno přišla od něj odpověď, a mezi jiným v ní byl i oficiální seznam zachráněných z Lusitanie. Tak co, není Pentlička chytrá holka?“

„Deset bodů za vynalézavost, nula za skromnost. Ale hlavní otázka zní, je v tom seznamu nějaká ‚Rita‘?“

„No to právě nevím,“ přiznala Pentlička.

„Nevíš?“

„Ano, podívej.“ Společně se sklonili nad seznamem. „Vidíš, moc křestních jmen tam není. Skoro vždycky je tady jen paní nebo slečna.“

Tommy kývl.

„To věci komplikuje,“ podotkl zamyšleně.

Pentlička se otrásla svým charakteristickým „teriěřím“ způsobem.

„Takže se do toho budeme muset pustit sami. Začneme s Londýnem. Poznamenej si adresy všech žen, které bydlí v Londýně a v okolí, a já si zatím vezmu klobouk.“

Za pět minut už mladý pár vyšel na Picadilly a o pár vteřin později je taxi vezlo k domu U vavřínu, Glendower Road 7, kde sídlila paní Keithová, první jméno ze sedmičlenného seznamu odpočívajícího v Tommyho kapse.

Dům U vavřínu se poněkud rozpadal; stál trochu stranou od cesty a několik zaprášených keřů před ním předstíralo, že má předzahrádku. Tommy zaplatil taxi a spolu s Pentličkou došli k předním dveřím. Když chtěla dívka zazvonit, zadržel jí ruku.

„Co řekneš?“

„Co řeknu? No, řeknu – páni, já nevím. Je to takové hloupé.“

„Já jsem si to myslel,“ prohlásil Tommy s uspokojením. „Typická ženská. Žádnou předvídavost to nemá! Tak laskavě ustup a hned uvidíš, jak snadno si pouhý muž se situací poradí.“ Stiskl zvonek. Pentlička ustoupila do vhodné vzdálenosti.

Otevřela nepořádně vyhlížející služka s velice špinavým obličejem a očima, z nichž každé mělo jinou barvu.

Tommy vytáhl zápisník a tužku.

„Dobrý den,“ řekl rázně a vesele. „Jsem z Hampsteadské oblastní rady. Nové volební seznamy. Bydlí tady paní Keithová, že?“

„Jo,“ odpověděla služka.

„Křestní jméno?“ zeptal se Tommy s připravenou tužkou.

„Jako paní? Eleanor Jane.“

„Eleanor,“ hláskoval Tommy. „Má syny nebo dcery starší jednadvaceti let?“

„Né.“

„Děkuji vám.“ Tommy rázně zaklapl zápisník. „Na shledanou.“

Služka pronesla svou první dobrovolnou větu: „Já myslela, že tráá dete kvůli tomu plynu,“ prohlásila záhadně a zavřela.

Tommy se vrátil ke své společnosti.

„Tak vidíš, Pentličko,“ prohlásil. „Pro mužskou mysl je to hračka.“

„Ráda připustím, že pro jednu se ti to skutečně povedlo. Tohle by mě nikdy nenapadlo.“

„Dobré, ne? A můžeme to opakovat donekonečna.“

V poledne oba mladí lidé s chutí spořádali steak s hranolky v obskurním hotýlku. Do té doby nasbírali jistou Gladys Mary a Marjorie, vyvedla je z míry jedna změna adresy a byli nuceni vyslechnout dlouhou přednášku o všeobecném volebním právu od rázné americké dámy, jejíž křestní jméno bylo Sadie.

„Ták,“ napil se Tommy zhluboka piva, „hned je mi líp. Koho tam máme dál?“

Zápisník ležel na stole mezi nimi. Pentlička ho vzala do ruky.

„Paní Vandemeyerová,“ přečetla z něj, „South Audley Mansions 20. Slečna Wheelerová, Clapington Road 43, Battersea. Pokud si vzpomínám, to byla komorná, takže tam nejspíš nebude, a stejně je dost nepravděpodobné, že by šlo o ni.“

„Takže jasně musíme začít tou dámou z Mayfairu.“

„Tommy, začínám mít strach, že z toho nic nebude.“

„Ale hlavu vzhůru, holka. Od začátku jsme věděli, že máme jenom hodně malou šanci. A kromě toho, teprve jsme začali. Když nic nezjistíme v Londýně, čeká na nás pěkný výlet po Anglii, Irsku a Skotsku.“

„To je pravda,“ kývla Pentlička, zjevně povzbuzena. „A všechny náklady hrazené! Jenomže, Tommy, já mám ráda, když se věci dějí rychle. Zatím jedno dobrodružství stíhalo druhé, jenže dneska dopoledne je to hrozná nuda.“

„Musíš potlačit tu svou touhu po přízemních senzacích, Pentličko. Nezapomeň, že jestli je pan Brown skutečně takový, jak se o něm říká, tak je div, že nám ještě neusiluje o život. To byla dobrá věta, taková úplně literární.“

„Ty totiž jsi ještě domýšlivější než já, abys věděl – a máš pro to menší omluvu! Tak! Ale skutečně je divné, že pan Brown ještě nekuje pomstu. (Vidíš? Taky to umím.) Zatím můžeme pokračovat bez překážek.“

„Třeba si myslí, že mu nestojíme za námahu,“ nadhodil mladík prostě.

Pentličku ta poznámka značně rozladila.

„Ty jsi vážně hrozný, Tommy. Jako by s námi nemusel počítat.“

„Promiň, Pentličko. Chtěl jsem říct, že pracujeme ve tmě jako krtci a že nemá ponětí o našich hanebných piklech. Ha ha!“

„Ha ha,“ zopakovala souhlasně Pentlička a vstala.

South Audley Mansions byl impozantní činžovní dům hned u Park Lané. Byt číslo 20 byl ve druhém patře. Tommy už tou dobou získal cvikem značnou obratnost. Odříkal bezchybně svou formulku starší ženě,

kteřá mu otevřela a kteřá vypadala spíš jako hospodyně než jako služka.

„Křestní jméno?“

„Margaret.“

Tommy to hláskoval, ale žena ho přerušila.

„Ne, g u e.“

„Aha, Marguerite; francouzsky, chápu.“ Na okamžik se odmlčel a pak zkusil odvážný krok: „Měli jsme ji zapsanou jako paní Ritu Vandermejerovou, ale předpokládám, že tohle je správně?“

„Většinou jí tak říkají, pane, ale její skutečné jméno je Marguerite.“

„Děkuji vám. To je vše. Na shledanou.“

Tommy seběhl ze schodů, stěží ovládaje své rozčilení. Pentlička čekala za ohybem schodiště.

„Slyšela jsi?“

„Ano. Páni, Tommy!“;

Tommy jí chápavě stiskl paži.

„Já vím, holka. Mám úplně stejný pocit.“

„To je – to je taková nádhera, něco si vymyslet a pak vidět, jak se to vážně stane!“ vykřikla nadšeně Pentlička.

Nechala svou ruku v Tommyho. Došli až do vstupní haly. Na schodech nad nimi se ozvaly kroky a hlasy. Najednou Pentlička zatáhla Tommyho – k jeho naprostému překvapení – do maličkého prostůrku vedle výtahu, kde bylo nejtemněji.

„Co se –“

„Pst!“

Ze schodů sešli dva muži a vyšli ven z domu. Pentlička stiskla Tommymu paži.

„Rychle – sleduj je. Já si netroufnu. Mohl by mě poznat. Nevím, kdo je ten druhý, ale ten větší z nich byl Whittington.“

SEDMÁ KAPITOLA

Dům v Soho

Whittington a jeho společník šli slušným tempem. Tommy za nimi hned vyrazil a právě je zahlédl zahýbat za roh ulice. Přidal do kroku a brzo jejich náskok zkrátil, takže když on sám zahrnul za roh, byli už podstatně blíž. Uličky v Mayfairu byly poměrně opuštěné, a tak usoudil, že bude lepší spokojit se jen s tím, že je neztratí z dohledu.

Tohle byl pro něj nový sport. I když samozřejmě četl detektivky, a tak věděl, jak se asi technicky postupuje, ještě nikdy dřív se nepokoušel nikoho „sledovat“ a okamžitě měl dojem, že ve skutečné praxi je celý ten proces samá obtíž. Co kdyby si najednou zastavili taxi? V knížkách člověk prostě skočil do dalšího, slíbil řidiči třicet stříbrných (nebo jejich moderní ekvivalent) – a bylo to. Ve skutečnosti ale Tommy tušil, že by pravděpodobně žádné druhé taxi v dohledu nebylo. Takže by musel utíkat. No a co by se tak asi stalo s mladíkem, který by tryskem běžel londýnskými ulicemi? Někde na hlavní třídě by snad mohl budit dojem, že dobíhá autobus. Jenže v těchhle nenápadných aristokratických uličkách měl silný pocit, že by ho zastavil nějaký důležitě se tvářící policista a chtěl po něm vysvětlení.

Právě v té chvíli se na rohu objevil taxík se zvednutým praporkem na znamení, že je volný. Tommy zatajil dech. Zastaví si ho?

Oddech si, když ho nechali projet. Proplétali se uličkami tak, aby se co nejrychleji dostali na Oxford street. Když do ní konečně došli a zamířili směrem na východ, Tommy trochu přidal do kroku. Pomaličku se k nim přibližoval. Bylo málo pravděpodobné, že na přeplněném chodníku vzbudí jejich pozornost, a byl by strašně rád zachytil aspoň slůvko dvě z jejich rozhovoru. To se mu ale nepovedlo; mluvili tiše a hluk dopravy jejich hlasy úspěšně přehlušil.

Těsně před stanicí podzemní dráhy na Bond Street přešli ulici, Tommy nepozorován věrně za nimi, a vstoupili do velké čajovny Lyons'. Vyšli do prvního patra a posadili se k malému stolu u okna. Bylo už pozdě, davy návštěvníků řídly. Tommy se posadil k vedlejšímu stolu, Whittingtonovi přímo za zády pro případ, že by ho sledovaný přece jen poznal. Na druhého z mužů měl zato výborný výhled a také si ho pozorně prohlédl. Byl světlolvasý, měl nepříjemný, slabošský obličej a Tommy ho odhadl buď na Rusa nebo Poláka. Mohlo mu být tak padesát, při řeči trochu hrbil ramena a oči, malé a vychytralé, neustále tékaly kolem.

Tommy bohatě poobědval, a tak si teď objednal jen chleba se sýrem a šálek kávy. Whittington pro sebe a svého společníka objednal důkladný oběd; když pak servírka odešla, přitáhl si židli trochu blíž ke stolu a začal tichým hlasem něco vážně vykládat. Druhý muž mu odpovídal. Ať Tommy natahoval uši, jak chtěl, zaslechl jen pár nesouvislých slov; zdálo se ale, že jde o nějaké instrukce a rozkazy, které mohutnější z

obou mužů dává svému společníkovi a s nimiž ten druhý čas od času nesouhlasí. Whittington ho oslovoval Borisí.

Tommy několikrát zachytil slovo „Irsko“ a také „propaganda“, ale o Jane Finnové zmínka nepadla. Najednou místnost na okamžik ztichla a Tommy zaslechl celý útržek hovoru. Vyslovil ho Whittington: „Ale vy neznáte Flossie. Ona je zázrak. Sám arcibiskup by přísahal, že to je jeho vlastní matka. Pokaždé se do toho hlasu trefí, a o to přece hlavně jde.“

Borisovu odpověď Tommy neslyšel, ale Whittington na ni reagoval čímsi, co znělo jako: „No jistě – jen v krajním případě...“

Pak znovu ztratil nit. Ale nakonec začaly být věty zase jasnější, ať už proto, že ti dva neopatrně zvýšili hlas, nebo že si Tommyho uši víc zvykly – to netušil. Dvě slova však měla na posluchače značně vzpružující účinek. Vyslovil je Boris a zněla: „Pan Brown“.

Whittington zřejmě něco namítal, ale Boris se jen zasmál:

„Proč ne, příteli? Je to jméno velmi důstojné – a velmi časté. Proto si ho přece zvolil, ne? Skutečně bych se s ním rád setkal – s panem Brownem.“

Whittington mu odpověděl tónem ostrým jako břitva:

„Kdo ví? Třeba jste se s ním už setkal.“

„Pche!“ odsekl druhý. „To jsou babské povídačky – pohádka pro policii. Víte, co si někdy říkám? Že to je bajka, kterou vymyslela rada – jenom strašák na nás ostatní. Může to tak být.“

„A taky nemusí.“

„Já nevím... nebo je to vážně pravda, že je s námi a mezi námi a že ho nezná nikdo než pár vyvolených? Pokud ano, svoje tajemství si střeží důkladně. A ta myšlenka je dobrá, to je pravda. Nikdy nevíme.“

Díváme se na sebe – jeden z nás je pan Brown – kdo? Příkazuje – ale také slouží. Mezi námi – v našem středu. A nikdo neví, kdo to je...“

Jen s obtížemi setřásl Boris svou představu. Podíval se na hodinky.

„Ano,“ souhlasil Whittington. „Je načase jít.“

Zavolal servírku a požádal o účet. Tommy udělal totéž a za chvíli už vykročil za oběma muži ze schodů dolů.

Venku Whittington zastavil taxi a řidiči dal příkaz, ať jede na Waterloo.

Tady byla taxíků spousta, a než stačil Whittington odejet, zastavil na Tommyho pokyn u chodníku další.

„Sledujte tamten taxík,“ přikázal mladý muž. „A neztraťte ho.“

Postaršího řidiče to nevyvedlo z klidu. Jen cosi zavrčel a sklopil vlaječku. Cesta proběhla bez zvláštních příhod. Tommyho taxi zastavilo u odjezdové haly těsně za Whittingtonovým. U pokladny stál Tommy hned za ním. Whittington si koupil jednosměrnou jízdenku první třídy do Bournemouthu a Tommy udělal totéž.

Když odcházel od okénka, uslyšel Borisovu poznámku: „Jsme tady brzo. Máte ještě skoro půl hodiny.“

Borisova slova postavila Tommyho před nový problém. Bylo jasné, že Whittington jede sám a Boris zůstává v Londýně. Musel se proto rozhodnout, kterého z nich bude sledovat. Nemohl rozhodně sledovat oba, leda... Stejně jako Boris se podíval na hodiny a pak na tabuli s odjezdy vlaků. Vlak do Bournemouthu odjížděl v půl čtvrté. Teď byly tři deset. Whittington a Boris přecházeli tam a zpátky kolem stánku s knihami. Tommy po nich střelil pochybovačným pohledem a pak vběhl do nedaleké telefonní budky. Neodvážil se marnit čas a snažit se sehnat Pentličku. Velice pravděpodobně byla pořád ještě někde kolem South Audley Mansions. Ale zbýval mu ještě jeden spojenec. Zavolal do Ritzu a chtěl Julia Hersheimmera. Cvaklo to a ozval se bzučák. Tommy se modlil, aby byl mladý Američan ve svém pokoji. Ozvalo se další cvaknutí a pak „Haló“ s nezaměnitelným přízvukem.

„Jste to vy, Hersheimmere? Tady Beresford. Jsem na Waterloo. Sledoval jsem Whittingtona a ještě jednoho člověka. Nemám čas na vysvětlování. Whittington odjíždí v půl čtvrté do Bournemouthu.“

Dokážete se sem do té doby dostat?“

Odpověď byla uklidňující.

„Jasně. Poženu to.“

Telefon zaklapl. Tommy s úlevným povzdechem zavěsil. O Juliových schopnostech „hnát“ cokoli měl vysoké mínění. Nepochyboval o tom, že Američan tu bude včas.

Whittington a Boris byli pořád tam, kde je opustil. Jestli Boris svého přítele vyprovodí, bude všechno v pořádku. Pak se Tommy zamyslel a vsunul ruku do kapsy. I když mu bylo slíbeno hrazení všech výdajů, dosud si nezvykl nosit s sebou větší částky peněz a po zaplacení lístku do Bournemouthu mu v kapse zůstalo jen pár šilinků. Musel jen doufat, že Julius bude lépe vybaven.

Minuty zatím běžely: 15.15, 15.20, 15.25, 15.27. Co když se sem Julius nedostane včas? 15.29... Dveře vagónů bouchaly. Tommy cítil, jak mu útroby svírá chladná ruka zoufalství. Pak mu na rameno dopadla

dlaň.

„Jsem tady, kamaráde. Ta vaše britská doprava! Tak co, kde jsou ti lumpové?“

„Támhle to je Whittington – teď nastupuje, takový ten velký tmavý. Ten druhý je cizinec, to je ten, co s ním teď mluví.“

„Vidím je. Který z nich je můj?“

„Tuhle otázku měl Tommy rozmyšlenou.“

„Máte s sebou nějaké peníze?“

Julius zavrtěl hlavou a Tommy se zatvářil nešťastně.

„Ted s sebou nemám určitě víc než tak tři čtyři stovky,“ vysvětloval Američan.

Tommy div nevykřikl úlevou. „Panebože, vy milionáři! Vy mluvíte úplně jinou řečí než my! Naskočte. Tady máte lístek. Whittington je váš.“

„Jdu po něm,“ slíbil Julius výhružně. Vlak se právě rozjížděl, když se vyhoupl na schůdky. „Nashle, Tommy!“ Vlak vyjel z nádraží.

Tommy se zhluboka nadechl. Boris právě mířil po nástupišti k němu. Tommy ho nechal projít a pak se znovu pustil za ním.

Z Waterloo dojel Boris podzemkou na Picadilly Circus. Pak šel pěšky po Shaftesbury avenue a nakonec zabočil do bludiště temných uliček kolem Soho. Tommy ho sledoval z rozumné vzdálenosti.

Došli na malé, ošuntělé náměstíčko. Domy působily ve své špině a zchátralosti zlověstně. Boris se rozhlédl a Tommy vyhledal útočiště v jednom přátelském zádveří. Místo bylo opuštěné. Vedla sem jen jedna slepá ulice, a tak tu nic nejezdilo. Kradmý způsob, jakým se sledovaný rozhlédl, povzbudil Tommyho představivost. Z úkrytu ode dveří se díval, jak Boris vystupuje po schodech do zvlášť nebezpečně vyhlížejícího domu a ostře a v podivném rytmu klepe na dveře. Rychle se otevřely, on řekl dveřníkovi jedno dvě slova a pak vešel. Dveře se zase zavřely.

A v téhle chvíli Tommy ztratil hlavu. Co měl udělat – co by udělal každý člověk se zdravým rozumem – měl zůstat trpělivě tam, kde byl, a čekat, až jeho muž zase vyjde ven. Jenže on udělal něco úplně proti střízlivému zdravému rozumu, který pro něj byl obvykle typický. Cosi, jak to sám vyjádřil, mu ruplo v hlavě. Aniž se na okamžik zamyslel, vyběhl po schodech také a zopakoval ono podivné klepání, jak nejlépe dovedl.

Dveře se otevřely stejně rychle jako předtím. V nich stál muž se zločineckou tváří a nakrátko ostříhanými vlasy.

„No?“ zavrčel.

V té chvíli si Tommy začal plně uvědomovat nezměrnost svého bláznovství. Ale neodvážil se zaváhat.

Vyhrkl první slova, která mu vytanula v mysli.

„Pan Brown?“ řekl.

K jeho překvapení muž ustoupil stranou.

„Nahoře,“ ukázal muž palcem přes rameno, „druhé dveře vlevo.“

OSMÁ KAPITOLA

Tommyho dobrodružství

I když Tommyho mužova slova ohromila, nezaváhal. Jeho drzost mu zatím dobře posloužila, a proto doufal, že se s ní dostane ještě dál. Tiše vešel do domu a vykročil po rozviklaném schodišti. Celý dům byl nevýslovně špinavý. Zamatlané tapety, jejichž vzorek už nebyl k rozeznání, visely ze stěn v otrhaných cárech. V každém rohu byly chuchvalce šedých pavučin.

Tommy nespěchal. Než došel k ohybu schodů, slyšel, jak ten člověk dole zmizel v některém ze zadních pokojů. Zřejmě Tommy dosud nebyl v podezření. Přijít do domu a ptát se po „panu Brownovi“ se skutečně zdálo jako rozumný a přirozený proces.

Když Tommy vystoupil po schodech, zarazil se, aby si rozmyslel, co dál. Před ním se táhla úzká chodba s dveřmi po obou stranách. Z nejbližších po levici se ozývaly tiché hlasy. Do těchto dveří měl podle instrukcí vejít. Ale Tommyho upoutal malý výklenek hned po jeho pravici, napůl zakrytý strženým sametovým závěsem. Byl přímo proti dveřím nalevo a měl by odtud i dobrý výhled na horní část schodiště. Široký byl asi metr, hluboký nějakých šedesát centimetrů; jako skryš pro jednoho nebo v nejhorším dva muže byl ideální. Tommyho silně přitahoval. Svým obvyklým pomalým a solidním způsobem si všechno rozmyslel a usoudil, že zmínka o „panu Brownovi“ nebyl dotaz po konkrétním člověku, ale pravděpodobně heslo používané gangem. Dostal se sem, protože měl štěstí a použil ho ve vhodném okamžiku. Zatím nevyvolal podezření. Ale teď se bude muset rychle rozhodnout.

Řekněme, že by odvážně vstoupil do dveří nalevo. Stačil by pouhý fakt, že byl vpuštěn do domu? Možná by na něm chtěli nové heslo nebo aspoň nějaké další prokázání totožnosti. Dveřník zřejmě neznal

všechny členy gangu osobně, ale nahoře to může být jiné. Celkem vzato se zdálo, že mu štěstí zatím velmi dobře posloužilo, ale nic se nesmí přehánět. Vstoupit do té místnosti bylo obrovské riziko. Nemohl doufat, že svou roli dokáže hrát donekonečna; dříve či později se prostě musí prozradit, a to by znamenalo zahodit životně důležitou šanci z pouhé lehkomyšlnosti.

Dole se ozval další signál a Tommy, už rozhodnut, rychle vklouzl do výklenku a opatrně zatáhl závěs dál, aby ho úplně zakryl. V prastaré látce bylo několik děr a trhlin, které mu umožňovaly slušný výhled. Bude sledovat, co se děje, a k shromáždění se může koneckonců přidat kdykoli; pak alespoň bude moci napodobit jednání nově příchozího.

Muž, který kradmým tichým krokem vyběhl po schodišti, byl Tommymu docela cizí. Zjevně patřil k samé spodině společnosti. Nízko posazené ježaté obočí a zločinecká brada, bestialita celého vzhledu byla pro mladíka něco zcela nového, i když příslušník Scotland Yardu by takový typ poznal na první pohled.

Muž prošel kolem výklenku a ztěžka přitom oddechoval. Zastavil se u protějších dveří a zopakoval signální zaklepání. Zevnitř se ozval nějaký hlas, muž otevřel dveře a vešel, takže Tommy na okamžik zahlédl vnitřek pokoje. Měl dojem, že jsou tam čtyři nebo pět lidí usazených kolem dlouhého stolu, který zabíral většinu místnosti, ale jeho pozornost vzbudil především vysoký muž s nakrátko ostříhanými vlasy, který seděl v čele stolu a měl před sebou nějaké papíry. Když nový návštěvník vstoupil, vzhledl a správnou, ale podivně pečlivou výslovností se zeptal: „Tvoje číslo, soudruhu?“

„Štrnást, séfe,“ odpověděl chraplavě tázaný.

„Správně.“

Dveře se zase zavřely.

„Tak jestli tohle není Skopčák, tak já jsem Hotentot,“ řekl si Tommy. „A bere to pěkně systematicky – to oni ostatně vždycky. Ještě že jsem tam ne vletěl. Byl bych řekl špatné číslo a to by byl teprve tanec.“

Kdepak, tohle je místočko pro mě. A vida, klepe další.“

Tento návštěvník byl úplně jiného typu než minulý. Tommy v něm rozeznal člena irské Sinn Fein.

Organizace pana Browna byla zjevně značně různorodá. Sprostý zločinec, irský gentleman z dobré rodiny, bledý Rus a výkonný německý ceremoniář! Skutečně zvláštní a zlověstné shromáždění! Kdo to asi je, ten člověk, který drží v rukou ony podivně nesourodé články neznámého řetězu?

I v tomto případě proběhla úplně stejná procedura. Signální zaklepání, žádost o číslo a odpověď

„Správně.“

Dole se ozvalo dvojí zaklepání v krátkém odstupu. Prvního muže Tommy vůbec neznal, ale odhadl ho na úředníka. Tichý muž inteligentního výrazu, dost ošuntěle oblečený. Druhý patřil k pracující třídě a jeho tvář připadala Tommymu nejasně povědomá.

Tři minuty nato přišel další, muž velitelského vzhledu, výborně oblečený a zjevně z dobré rodiny. Jeho tvář opět nebyla pozorovateli neznámá, i když jméno k ní zatím přiřadit nedokázal.

Po jeho příchodu se dlouho nic nedělo. Tommy nakonec došel k názoru, že shromáždění je už kompletní, a právě se obezřetně kradl ze své skrýše ven, když se ozvalo další zaklepání a on se skokem vrátil do úkrytu. Tento poslední příchozí vyšel po schodech tak tiše, že stál skoro před Tommym, než si mladík vůbec uvědomil jeho přítomnost.

Byl to malý muž, hodně bledý, s jemným, skoro ženským chováním. Jeho lícní kosti naznačovaly slovanský původ, ale jinak na jeho národnost neukazovalo nic. Když procházel kolem výklenku, pomalu otočil hlavu. Ty zvláštní světlé oči jako by propalovaly závěs; Tommymu se skoro nechtělo věřit, že cizí muž o jeho přítomnosti neví, a proti své vůli se otlásl. Neměl o nic bujnější fantazii než většina mladých Angličanů, ale nemohl se zbavit pocitu, že z toho člověka vyvěrá jakási neobvykle mocná síla. Muž mu připomínal jedovatého hada.

O chvíli později se jeho dojem potvrdil. Nově příchozí zaklepal na dveře jako všichni před ním, ale přijat byl úplně jinak. Vousatý muž vstal a ostatní ho následovali. Němec vyšel vpřed a potřásl si s příchozím rukou. Srazil přitom po vojensku podpatky.

„Je nám ctí,“ řekl. „Je nám velkou ctí. Obával jsem se, že to nebude možné.“

Příchozí odpověděl tichým a poněkud syčivým hlasem:

„Byly tu jistě obtíže. Obávám se, že znovu to možné nebude. Ale jedna schůzka je nezbytná – abych definoval svou politiku. Nemůžu nic dělat bez – pana Browna. Je tady?“

Němcův tón se slyšitelně změnil. S malým zaváháním odpověděl:

„Dostali jsme zprávu. Nemůže být přítomen osobně.“ Odmlčel se, ale přitom se zdálo, že věta zůstala nedopovězena.

Druhý muž se velmi pomalu usmál. Rozhlédl se po kroužku rozpačitých tváří.

„Aha! Chápu. Četl jsem o jeho metodách. Pracuje ve tmě a nikomu nevěří. Ale i tak je možné, že je teď

mezi námi..." Znovu se rozhlédl kolem, a skupinou znovu přelétl ten výraz strachu. Každý z mužů jako by si podezíravě prohlížel svého souseda.

Rus si poklepal na tvář.

„Budiž. Pusťme se tedy do toho.“

Němec se zjevně vzpamatoval. Ukázal na místo v čele stolu, kde do té doby sám seděl. Rus skromně odmítl, ale jeho společník naléhal.

„Je to jediné možné místo,“ řekl, „pro – Číslo jedna. Číslo čtrnáct by mohlo laskavě zavřít dveře!“

Za okamžik už Tommy znovu hleděl na dřevěná dveřní křídla a hlasy zevnitř zeslábly v nerozlučitelné mumlání. Tommy začal být neklidný. Rozhovor, který vyslechl, podnítil jeho zvědavost. Cítil, že za každou cenu musí slyšet víc.

Zdola se neozývalo nic a zdálo se nepravděpodobné, že by dveřník přišel nahoru. Tommy minutu nebo dvě pozorně naslouchal a pak vystrčil hlavu zpod závěsu, chodba byla prázdná. Tommy se sehnul a zul si boty, nechal je za závěsem, opatrně v ponožkách došel ke dveřím, poklekl a přiložil ucho ke štěrbině pod nimi. K svému značnému rozladění zjistil, že toho neslyší o mnoho víc; jen tu a tam nějaké náhodné slovo, když někdo promluvil hlasitěji. To jeho zvědavost podnítilo ještě víc.

Zkoumavě hleděl na knoflík dveří. Dokázal by jím pootáčet tak pomaličku a neznatelně, aby si ti v místnosti ničeho nevšimli? Nakonec usoudil, že s náležitou opatrností se to provést dá. Velice pomalu, vždy jen o pár milimetrů, jím začal otáčet, tak opatrně, až tajil dech. Ještě trochu – a ještě trochu – copak tomu nikdy nebude konec? Á! Konečně už to dál nešlo.

Držel je tak minutu nebo dvě, pak se zhluboka nadechl a maličko zatlačil dovnitř. Dveře se ani nehly. Tommyho to rozzlobilo. Kdyby zatlačil příliš, dveře skoro jistě vrznou. Počkal, až hlasy trochu zesílily, pak to zkusil znovu. Pořád nic. Zvýšil tlak. Copak se ta mizerná věc zasekla? Nakonec v zoufalství se do nich opřel vši silou. Ale dveře držely a jemu to konečně došlo. Byly zevnitř zamčené nebo měly zastrčenou západku.

Tommyho na okamžik přemohl spravedlivý hněv.

„No to bych se na to...!“ řekl. „Taková špinavost!“

Když se trochu uklidnil, začal se vyrovnávat se situací.

Bylo jasné, že první, co musí udělat, je otočit dveřní knoflík do původní polohy. Kdyby ho pustil najednou, muži uvnitř by si toho skoro jistě všimli, a tak zopakoval svou původní taktiku stejně opatrně v opačném směru. Všechno šlo dobře a mladík s úlevným povzdechem vstal. Tommy měl v sobě jakousi buldočí zarputilost, která mu nedovolovala přiznat snadno porážku. Zatím dostal mat, ale zdaleka se nevzdával. Pořád měl v úmyslu vyslechnout, co se děje v zamčené místnosti. A protože jeden plán neuspěl, musí najít druhý.

Rozhlédl se kolem sebe. Po levé straně chodby kousek dál byly ještě jedny dveře. Potichu k nim došel.

Chvilku poslouchal a pak zkusil kliku. Povolila a on vklouzl dovnitř.

Pokoj byl prázdný, zařízený jako ložnice. Stejně jako v celém domě se i tady nábytek rozpadal, a byla tady snad ještě větší špína než jinde.

Ale Tommyho zajímala hlavně věc, kterou doufal najít: spojovací dveře mezi oběma místnostmi, nalevo, poblíž okna. Pečlivě za sebou zavřel dveře do chodby, pak přešel k těm druhým a pozorně si je prohlédl. Byly uzavřené zástrčkou. Ta byla hodně zrezavělá a zjevně už nějakou dobu nepoužitá. Jemným vikláním se Tommymu podařilo ji odtáhnout bez velkého hluku. Pak zopakoval svůj předchozí manévř s klikou – tentokrát s dokonalým úspěchem. Dveře se otevřely – jen na štěrbinu, na pouhou skulinku, ale stačilo to, aby Tommy slyšel, co se uvnitř děje. Z druhé strany byly dveře zakryté sametovou portiérou, takže Tommy nic neviděl, ale hlasy dokázal rozeznat poměrně přesně.

Ted mluvil ten ze Sinn Fein. Jeho výrazně irský hlas byl nezaměnitelný:

„To je všechno moc pěkné. Ale nutně potřebujeme víc peněz. Když nebudou peníze, nebudou výsledky.“

Jiný hlas, který Tommy považoval za Borisův, odpověděl:

„A zaručíte nám, že budou nějaké výsledky?“

„Od dnešního dne za měsíc – dříve nebo později, jak chcete – vám zaručím v Irsku takovou vládu teroru, že to otřese britským impériem do základů.“

Chvilku bylo ticho a pak se ozval tichý sykový hlas Číslo jedna:

„Dobře. Dostanete ty peníze. Borisi, vy se o to postaráte.“

Boris položil otázku:

„Přes Iry v Americe a přes pana Pottera jako obvykle?“

„Jo, to půjde!“ řekl jiný hlas se zámožskou intonací, „i když bych rád upozornil hned tady na místě, že to začíná být kapku obtížnější. Už nemáme ty sympatie co dřív, a čím dál víc lidí tvrdí, že by si Irové měli

svoje záležitosti vyřešit sami, bez zásahů z Ameriky.“

Tommy cítil, že Boris pokrčil rameny, když odpověděl:

„A záleží na tom, když ty peníze pocházejí ze Států jen podle jména?“

„Největší obtíž je vyložení střeliva,“ řekl člen Sinn Fein. „Peníze se k nám dostanou poměrně snadno – díky tady našemu kolegovi.“

Jiný hlas, který Tommy přisoudil onomu vysokému muži velitelského vzhledu, jehož tvář mu připadala povědomá, řekl:

„Představte si, jaké pocity by asi měli v Belfastu, kdyby vás slyšeli.“

„Takže dohodnuto,“ uzavřel sykavý hlas. „A teď, ve věci té půjčky pro anglické noviny, zařídil jste všechny detaily úspěšně, Boris?“

„Myslím, že ano.“

„To je dobře. Když to bude nezbytné, přijde z Moskvy oficiální popření jakékoli účasti.“

Chvilku bylo ticho a pak ho porušil zřetelný hlas Němce:

„Mám instrukce od – pana Browna, abych vám předložil shrnutí zpráv z různých odborových svazů.

Zpráva horníků je velmi uspokojivá. Železnice musíme držet zpátky. Se stavaři můžou být potíže.“

Dlouho bylo ticho, rušené jen šustěním papírů a občasným Němcovým stručným vysvětlením. Pak

Tommy uslyšel tiché poklepávání prstů o stůl.

„A – datum, příteli?“ řekl Číslo jedna.

„Devětadvacátého.“

Rus o tom patrně přemýšlel.

„To je dost brzo.“

„Já vím, ale určili to tak hlavní labourističtí vůdci a my do toho nemůžeme moc okatě zasahovat. Musejí věřit, že to všechno řídí sami.“

Rus se tiše zasmál, jako by ho to pobavilo.

„Ano, ano,“ řekl, „to je pravda. Nesmějí tušit, že je používáme pro vlastní cíle. Jsou to čestní lidé – a právě proto jsou pro nás cenní. Je to zvláštní – ale revoluce se bez čestných lidí dělat nedá. Instinkt lidu je neomylný.“ Chvilku mlčel a pak opakoval, jako by se mu ta věta obzvlášť líbila: „Každá revoluce má svoje čestné lidi. Potom se jich brzo zbaví.“

V jeho hlase zazněl zlověstný tón.

Němec pokračoval:

„Clymes musí pryč. Myslí příliš daleko dopředu. Číslo čtrnáct se o to postará.“

chráplavá odpověď zněla:

„Jako by se stalo, šéfe.“ A pak po chvilce: „Co když mě seberou?“

„Bude vás obhajovat ten nejlepší právník,“ odpověděl Němec tiše. „Ale v každém případě budete na sobě mít rukavice s otisky nechvalně známého lupiče. Nemáte se čeho bát.“

„Se nebojím, šéfe. Pro naši věc všechno. Po ulicích potečou potoky krve, se povídá, ne?“ Říkal to s pochmurným potěšením. „Se mi vo tom vobčas zdá, vopravdu jo. A diamanty a perly se válejí v příkopech a každé je může sebrat!“

Tommy slyšel posunutí židle. Pak promluvil Číslo jedna:

„Všechno je tedy zařízeno. Jsme si jistí úspěchem?“

„Myslím – že ano.“ Ale Němec to říkal s menší jistotou než obvykle.

Hlas Čísla jedna zněl náhle nebezpečně:

„Co se stalo?“

„Nic; ale –“

„Ale co?“

„Vůdci odborů. Sám jste říkal, že bez nich nemůžeme nic dělat. Jestli devětadvacátého nevyhlásí generální stávkou –“

„Proč by neměli?“

„Jak jste říkal, jsou čestní. A přes všechno, co jsme udělali, abychom vládu v jejich očích diskreditovali, nejsem si jistý, jestli jí v podstatě přece jen nedůvěřují.“

„Ale –“

„Já vím. Neustále proti ní útočí. Ale celkem vzato se veřejné mínění přiklání na stranu vlády. A proti němu oni nepůjdou.“

Rus znovu začal bubnovat prsty o stůl.

„K věci, příteli. Bylo mi řečeno, že existuje jistý dokument, který nám zajišťuje úspěch.“

„To je pravda. Kdybychom mohli vůdcům ten dokument předložit, výsledky by byly okamžité. Okamžitě by

ho zveřejnili po celé Anglii a bez zaváhání by se vyslovili pro revoluci. Vláda by padla naprosto a definitivně.“

„Co víc tedy chcete?“

„Samotný ten dokument,“ odpověděl Němec bez okolků.

„Aha! On není ve vašich rukou! Ale víte, kde je?“

„Ne.“

„A ví někdo, kde je?“

„Jedna osoba – možná. A ani tím si nejsme jistí.“

„Kdo je ta osoba?“

„Jistá dívka.“

Tommy zatajil dech.

„Dívka?“ Rus to řekl s pohrdáním. „A vy jste ji nedokázali přimět k řeči? My v Rusku známe způsoby, jak takovou holku donutit mluvit.“

„Tohle je jiný případ,“ prohlásil Němec uraženě.

„Jak – jiný?“ Chvilku mlčel, pak pokračoval: „Kde je ta dívka teď?“

„Ta dívka?“

„Ano.“

„Ta je –“

Ale Tommy víc neslyšel. Na jeho hlavu dopadla strašlivá rána a všechno potemnělo.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Pentlička vstupuje do služby

Když se Tommy vydal po stopách oněch dvou mužů, Pentlička se musela hodně držet, aby nešla s ním. Ovládla se ovšem, jak jen to šlo, a utěšila se vědomím, že události právě potvrdily logiku jejího uvažování. Ti dva muži nepochybně přišli z bytu v druhém poschodí a slaboučká stopa jména „Rita“ vrátila Mladé dobrodruhy na stopu únosců Jane Finnové.

Otázka byla, co dělat dál? Pentlička nesnášela nečinnost. Tommy měl práce víc než dost, ale když ho nemohla doprovázet, připadala si ztracená. Vrátila se do vstupní haly domu. Stál tam teď malý liftboy, který čistil mosazné klíčky a pískal si poslední hit se značným nadšením a poměrně slušnou mírou přesnosti.

Když Pentlička vstoupila, ohlédl se. V dívce bylo cosi uličnického; s malými chlapci vždycky dobře vycházela. Zdálo se, že mezi nimi okamžitě vznikly sympatie. Pentlička usoudila, že spojenec takřkajíc v nepřátelském táboře se může hodit.

„Tak co, Williame,“ prohlásila vesele tím nejvybroušenějším časně ranním nemocničním tónem, „všechno se musí blýskat?“

Chlapec zareagoval úsměvem.

„Albert, slečno,“ opravil ji.

„Tak tedy Alberte,“ řekla Pentlička. Obezřele se rozhlédla po hale. Záměrně to trochu přehnala, aby to Albert nemohl přehlédnout. Naklonila se k chlapci a ztlumila hlas: „Potřebuju s tebou mluvit, Alberte.“ Albert přestal leštit kliky a pootevřel ústa.

„Koukej! Víš, co je tohle?“ Dramatickým gestem odhrnula levou stranu kabátu a ukázala malou smaltovanou placku. Bylo vysoce nepravděpodobné, že by ji Albert znal – popravdě řečeno, něco takového by mělo pro Pentliččiny plány osudové následky, protože řečená placka byla odznakem místní domobrany a vymyslel ji arciděkan hned na začátku války. Na kabátě ji Pentlička měla proto, že si s ní před jedním dvěma dny připínala květiny. Jenže Pentlička měla ostrý zrak a všimla si, že Albertovi z kapsy vyčuhuje roh třípencové detektivky; podle toho, jak okamžitě vykulil oči, poznala, že její taktika byla správná a že ryba zabrala.

„Americká kriminální policie!“ sykla.

Albert na to skočil.

„Páni!“ prohlásil nadšeně.

Pentlička na něj kývla jako člověk, který právě dosáhl úplného porozumění.

„Víš, po kom jdu?“ zeptala se důvěrně.

Albert, oči ještě pořád vykulené, se bez dechu zeptal:

„Po někom tady v bytech?“

Pentlička kývla a ukázala palcem nahoru po schodech.

„Číslo dvacet. Říká si Vandemeyerová. Vandemeyerová! Ha, ha!“

Albert sjel rukou ke kapse.

„Něco provedla?“ ptal se dychtivě.

„Něco? To bych řekla. Rychlá Rita se jí říká ve Státech.“

„Rychlá Rita,“ opakoval Albert v extázi. „No to je jako ve filmu!“

Také bylo. Pentlička byla častou návštěvnicí kina.

„Annie vždycky říkala, že na ní není nic dobrého,“ pokračoval chlapec.

„Kdo je Annie?“ ptala se Pentlička jako by nic.

„Pokojská. Dneska odchází. Annie mi mockrát říkala: ‚Dej na mě, Alberte, já bych se nedivila, kdyby si pro ni jednou přišla policie.‘ Zrovna takhle to říkala. Ale vypadá ohromně, co?“

„Není špatná,“ připustila opatrně Pentlička. „Můžeš se vsadit, že toho umí využívat. Mimochodem, nosí občas nějaké smaragdy?“

„Smaragdy? To jsou takové ty zelené kameny, co?“

Pentlička kývla.

„Kvůli těm po ní jdeme. Znáš starého Rysdalea?“

Albert zavrtěl hlavou.

„Peter B. Rysdale, naftový král?“

„Připadá mi to povědomé.“

„Ty kamínky mu patřily. Nejlepší sbírka smaragdů na světě. Cena milion dolarů!“

„Teda!“ vyrazil ze sebe nadšeně Albert. „To je pořád víc jako ve filmu.“

Pentlička se usmála, spokojená s výsledkem svého snažení.

„Ještě jsme jí to tak docela nedokázali. Ale jdeme po ní. A –,“ v té chvíli nápadně zamrkala, „– řekla bych, že tentokrát nám se zbožím neproklouzne.“

Albert vydal další potěšený výkřik.

„Ale pamatuj si, synku, nikomu ani slovo,“ prohlásila Pentlička náhle. „Nejspíš jsem ti to ani neměla říkat, ale u nás ve Státech poznáme chytrého kluka na sto honů.“

„Nikomu ani muk,“ zapřísahal se Albert dychtivě. „Nemohl bych něco udělat? Třeba nějakou sledovačku nebo tak něco?“

Pentlička předstírala, že o tom uvažuje, pak zavrtěla hlavou.

„Zatím ne, ale budu na tebe pamatovat, synku. Co jsi to říkal o té dívce, která odchází?“

„Annie? No hrozně se chytly. Annie říkala, že sluha je dneska někdo a musí se s ním podle toho zacházet, a že paní hned tak snadno nikoho nenajde, že Annie se už postará, aby se vědělo, jak se chová.“

„Že nenajde?“ opakovala zamyšleně Pentlička. „Tak mě napadá –“

V mozku se jí začala rodit myšlenka. Minutu dvě přemýšlela a pak poklepala Albertovi na rameno.

„Poslyš, synku, teď jsem pracovala hlavou. Co kdybys řekl, že máš sestřenici, nebo tvůj kamarád že ji má, a ta že by se na to místo hodila? Chápeš?“

„Jasně,“ kývl Albert okamžitě. „Nechť to na mě, slečno, a já to zařídím raz dva.“

„Prima kluk!“ pochválila ho Pentlička a souhlasně kývla. „Můžeš říct, že ta mladá žena by mohla nastoupit hned. Pak mi dáš vědět, a když bude všechno v pořádku, přijdu zítra v jedenáct.“

„Kam vám mám dát vědět?“

„Do Ritzu,“ odpověděla Pentlička lakonicky. „Na jméno Cowleyová.“

Albert se na ni závistivě podíval.

„To musí být dobré místo, tahle kriminálka.“

„To si piš,“ protáhla Pentlička, „zvlášť když všechny účty platí starý Rysdale. Ale neboj, synku. Jestli tohle klapne, tak tam napochoduješ po červeném koberci.“

S tímto slibem se rozloučila se svým novým spojencem a rázným krokem odcházela ze South Audley Mansions, spokojená se svým dopoledním dílem.

Ale neměla času nazbyt. Vrátila se přímo do Ritzu a napsala krátkou zprávu panu Carterovi. Tu odeslala, a protože se Tommy ještě nevrátil – což ji nepřekvapovalo – vydala se na nákupní výpravu, která, s přestávkou na čaj a několik různých krémových dortíků, ji zaměstnala až do šesté večerní. Vrátila se do hotelu unavená, ale spokojená se svými úlovky. Začala v obchodě s levným oblečením, pokračovala jedním dvěma second-handy a den uzavřela u dobře známého kadeřníka. Ten závěrečný nákup teď vybalila v soukromí svého pokoje.

O pět minut později se spokojeně usmála na svůj odraz v zrcadle. Líčidlem si poněkud pozměnila tvar obočí, a to, společně s nově narostlou hřívou bohatých světlých vlasů, změnilo její vzhled natolik, že si byla jistá, že i kdyby se ocitla tváří v tvář Whittingtonovi, nepoznal by ji. Do bot si dala vysoké vložky, a čepeček a zástěra budou jako přestrojení ještě užitečnější. Ze svých zkušeností z nemocnice věděla velmi dobře, že ošetřovatelku, která na sobě nemá uniformu, její pacienti obvykle nepoznají.

„Ano,“ oslovila Pentlička nahlas tu přidrslou tvář v zrcadle, „půjde to s tebou.“

Pak se vrátila ke svému normálnímu vzhledu.

Večeři snědla o samotě. Pentličku dost překvapilo, že se Tommy ještě nevrátil. Ani Julius v hotelu nebyl – ale to si dívka vysvětlila snadněji. Jeho „popohánění“ se neomezovalo na Londýn, a Mladí dobrodruzi si na jeho náhlé mizení a objevování zvykli jako na součást každodenní práce. Bylo klidně možné, že Julius P. Hersheimmer se z hodiny na hodinu rozhodl odjet do Konstantinopole, jestli měl dojem, že by se tam dala najít nějaká stopa po jeho sestřenici. Energickému mladíkovi se podařilo značně znepříjemnit život několika mužům ze Scotland Yardu, a telefonistky na Admiraltě se naučily znát povědomé „Dobráýý den“ a děsit se ho. Strávil tři hodiny v Paříži popoháněním prefektury a vrátil se s myšlenkou, kterou mu patrně vnuknul unavený francouzský policista, že skutečnou stopu k záhadě lze najít v Irsku.

„Nejspíš se tam teď vypravil,“ usoudila Pentlička. „To je všechno hezké, ale pro mě je to hrozná nuda! Já tady pukám tou spoustou novinek a absolutně je nemám komu říct. Tommy mohl aspoň poslat telegram nebo něco. To by mě zajímalo, kde je. No aspoň určitě ‚neztratil stopu‘, jak se říká. To mi připomíná –“

A slečna Cowleyová se vytrhla z úvah a přivolala jednoho z poslíčků.

O deset minut později byla už mladá dáma pohodlně usazena v posteli, kouřila cigarety a nořila se do četby Mladého detektiva Barnabáše Williamse, jehož – spolu s dalšími třípencovými sešity barvitě fikce – si nechala koupit. Měla oprávněný pocit, že na dobrodružství dalšího rozhovoru s Albertem se musí posílit pořádnou dávkou místního koloritu.

Ráno jí donesli dopis od pana Cartera:

Milá slečno Pentličko, začali jste úžasně a já vám gratuluji. Považuji ale za svou povinnost ještě jednou vám připomenout, jakému riziku čelíte, zvláště pokud se skutečně vydáte naznačenou cestou. Ti lidé jsou naprosto zoufalí a neschopní milosrdenství ani soucitu. Mám dojem, že nebezpečí patrně podceňujete, a proto vás znovu varuji, že vám nemohu přislíbit žádnou ochranu. Poskytla jste nám cennou informaci a pokud se teď rozhodnete nepokračovat, nikdo vám to nebude mít za zlé. V každém případě si to všechno ještě jednou promyslete, než se rozhodnete.

Pokud se i přes moje varování budete chtít do věci pustit, všechno je zařízeno. Byla jste dva roky u slečny Dufferinové, Stará fara, Llanelly, a paní Vandemeyerová si od ní může vyžádat reference.

Dovolíte několik rad? Držte se co nejbliž pravdě – zmenšuje to nebezpečí prořeknutí. Navrhuji, abyste se představila jako to, co skutečně jste, totiž jako bývalá armádní dobrovolnice, která se rozhodla žít se jako služebná. Takových je dnes hodně. To také vysvětlí všechny nesrovnalosti ve výslovnosti nebo chování, které by jinak mohly vzbudit podezření.

Ať se rozhodnete jakkoli, přeji vám hodně štěstí.

Váš upřímný přítel

Carter

Pentličce se značně zvedla nálada. Varování pana Cartera přešla bez povšimnutí. Mladá žena v sobě měla příliš mnoho sebejistoty, než aby jich dbala.

Dost nerada zavrhlala zajímavou roli, kterou si vymyslela. I když nijak nepochybovala o tom, že je schopna hrát svou úlohu donekonečna, měla příliš zdravého rozumu, než aby nepochopila, že pan Carter má pravdu.

Od Tommyho dosud nedorazila žádná zpráva ani vzkaz, ale ranní poštou přišla dost špinavá pohlednice, na které bylo naškrábáno: „Je to O.K.“

V půl jedenácté Pentlička s hrdostí prohlédla poněkud otlučený plechový kufr se svým novým majetkem. Kufr byl podivuhodně přepásaný. Pentlička se trochu zarděla, když zazvonila a požádala, aby jí ho odnesli do taxíku. Odjela na nádraží Paddington a nechala tam kufr v úschovně. Pak se s kabelkou uchýlila do soukromí dámských toalet. Za deset minut už proměněná Pentlička skromně vyšla z nádraží a nasedla do autobusu.

Bylo pár minut po jedenácté, když znovu vstoupila do haly South Audley Mansions. Albert na ni číhal a dost roztržitě přitom plnil své povinnosti. Pentličku hned nepoznal. Když se tak stalo, neznal jeho obdiv mezí.

„Teda fakt bych vás nepoznal. Ty vlasy, to je síla.“

„To jsem ráda, že se ti to líbí,“ odpověděla Pentlička. „Mimochodem, jsem tvoje sestřenice nebo ne?“

„A i ten hlas!“ vykřikl potěšené chlapec. „Mluvíte jako úplná Angličanka. Ne, řekl jsem, že jeden můj kamarád zná jednu holku. Annie moc radost neměla. Zůstala tady do dneška – prý aby vyhověla, ale podle mě hlavně proto, aby vám to místo rozmluvila.“

„Hodná holka,“ kývla Pentlička.

Albert netušil, že to myslí ironicky.

„Ona má fakt styl, a stříbro se jí vždycky blýská, ale řeknu vám, rozčítit se umí. Pojedete teď nahoru, slečno? Nastupte do výtahu. Říkala jste číslo 20?“ a mrknul na ni.

Pentlička ho uklidnila přísným pohledem a vstoupila.

Když zvonila na zvonek u čísla 20, uvědomovala si, že ji sledují pátravé Albertovy oči, klesající pod úroveň, podlahy.

Dveře otevřela upravená mladá žena.

„Přišla jsem kvůli tomu místu,“ řekla Pentlička.

„Pěkně mizerné místo,“ prohlásila mladá žena bez váhání. „Babizna jedna – pořád do všeho rýpe. Obvinila mě, že jsem se jí hrabala v dopisech. Já! Obálka stejně byla napůl odlepená. V koši nikdy nic není – všechny papíry hned pálí. Nic dobrého na ní není, to vám řeknu. Drahé šaty, ale žádná úroveň. Kuchařka o ní něco ví – ale říct to nechce – strašně se jí bojí. A je podezřívavá! Máte ji za krkem, jak s někým jenom promluvíte. Řeknu vám –“

Ale Pentlička se už nikdy neměla dozvědět, co jí Annie ještě chtěla říct, protože v té chvíli se ostře ozval zvučný hlas:

„Annie!“

Mladá žena nadskočila, jako by ji střelil.

„Ano, madam?“

„S kým to mluvíte?“

„Přišlo to děvče kvůli místu, madam.“

„Tak ji pošlete dovnitř. Hned.“

„Ano, madam.“

Pentlička byla uvedena do pokoje po pravé straně dlouhé chodby. U krbu stála žena. Nebyla už docela mladá a krása, která se jí nedala upřít, časem ztvrdla a zhrubla. V mládí musela být oslnivá. Světle zlaté vlasy, které za svůj odstín vděčily zčásti i umělecké výpomoci, měla na zátylku svinuté, a jasně modré oči jako by byly schopny proniknout až do duše každému, na koho se podívala. Postavu měla dokonalou a ještě zdůrazněnou nádhernou róbou z tmavomodrého taftu. Ale i přes tu podmanivou krásu a skoro nadzemské rysy tváře z ní člověk instinktivně cítil cosi tvrdého a hrozivého, jakousi ocelovou sílu, která se projevovala v tónu jejího hlasu a v pronikavém pohledu očí.

Pentlička se poprvé začala bát. Z Whittingtona strach neměla, ale tahle žena byla něco jiného. Jako hypnotizovaná si prohlížela dlouhou krutou linii rudých prohnutých úst, a znovu cítila, jak se jí zmocňuje panika. Její obvyklá sebejistota ji opouštěla. Měla nejasný pocit, že oklamat tuhle ženu bude něco docela jiného než oklamat Whittingtona. V mysli jí znovu vytanulo varování pana Cartera. Tady skutečně nemůže čekat žádnou milost.

Pentlička bojovala s panikou, která ji nutila obrátit se na podpatku a prchat pryč, a pevně a uctivě oplatila dámě její pátravý pohled.

Paní Vandemeyerová byla patrně s touto první prohlídkou spokojena, protože ukázala k židli.

„Můžete se posadit. Jak jste se dozvěděla, že hledám pokojskou?“

„Mám kamaráda, který zná zdejšího liftboye. Myslel si, že by to bylo místo pro mě.“

Zase ji probodl ten baziliščí pohled. „Mluvíte jako vzdělaná dívka.“

Pentlička jí obratně vylíčila svou imaginární kariéru tak, jak jí to poradil pan Carter. Zdálo se jí, že se paní Vandemeyerová přitom postupně uklidnila.

„Chápu,“ odpověděla nakonec. „Mohu si někomu napsat o doporučení?“

„Naposledy jsem byla u slečny Dufferinové, Stará fara, Llanelly. Byla jsem u ní dva roky.“

„A pak jste si řekla, že když pojedete do Londýna, vyděláte si víc? No, mně na tom nesejde. Dám vám padesát, šedesát liber – jak chcete. Můžete nastoupit hned?“

„Ano, madam. Třeba hned dnes, jestli chcete. Kufr mám na Paddingtonu.“

„Tak si vezměte taxi a dojeďte si pro něj. Ta práce není těžká. Jsem hodně pryč. Mimochodem, jak se jmenujete?“

„Prudence Cooperová, madam.“

„Tak dobře, Prudence. Jeďte a přivezte si kufr. Nebudu obědovat doma. Kuchařka vám ukáže, kde co je.“

„Děkuji, madam.“

Když Pentlička odcházela, Annie nebyla v dohledu. V hale stál impozantní vrátný, takže Albert byl nucen ustoupit do pozadí. Pentlička vyšla skromně ven a ani se po něm nepodívala.

Dobrodružství začalo, ale ranní nadšení Pentličku poněkud opustilo. Proběhlo jí hlavou, že jestli neznámá

Jane Finnová upadla do rukou paní Vandemeyerové, bylo dost pravděpodobné, že to s ní špatně dopadlo.

DESÁTÁ KAPITOLA

Na scénu přichází sir James Peel Edgerton

Ve svých nových povinnostech neprojevovala Pentlička žádnou neobratnost. Arciděkanovy dcery se v domácích pracích vyznaly dobře. Byly také odbornicemi na zacvičování „neotrkaných děvčat“, čehož nevyhnutelným výsledkem bylo, že taková dívka, jednou zacvičená, odešla někam, kde jí její čerstvě získané schopnosti vynesly podstatnější odměnu, než jakou dovolovala skromně vybavená arciděkanova peněženka.

Pentlička se tedy neobávala, že by se neosvědčila. Kuchařka paní Vandemeyerové pro ni byla záhadou. Zjevně měla ze své paní smrtelný strach. Dívka považovala za pravděpodobné, že ji paní drží nějak v hrsti. Jinak vařila mistrovsky, jak měla Pentlička hned ten večer možnost posoudit. Paní Vandemeyerová čekala na večeři hosta a Pentlička proto dokonale prostřela stůl pro dva. V duchu přemýšlela, kdo asi tím návštěvníkem bude. Bylo docela dobře možné, že se ukáže, že je to Whittington. I když si byla dost jistá, že by ji nepoznal, přesto by ji potěšilo, kdyby byl návštěvníkem někdo úplně cizí. Nemohla ale dělat nic než doufat v nejlepší.

Několik minut po osmé se ozval zvonek a Pentlička šla otevřít s trochu sevřeným žaludkem. Ulevilo se jí, když viděla, že návštěvníkem je druhý ze dvou mužů, které se Tommy vydal sledovat.

Představil se jako hrabě Štěpánov. Pentlička ho ohlásila a paní Vandemeyerová se s potěšením zamumláním zvedla z nízkého divanu.

„Ráda vás vidím, Borisi Ivanoviči,“ řekla.

„A já vás, madame!“ Hluboce se uklonil nad její rukou.

Pentlička se vrátila do kuchyně.

„Hrabě Štěpánov nebo tak nějak,“ podotkla a zahrála upřímnou a nevinnou zvědavost. „Kdo je to?“

„Rus, předpokládám.“

„Chodí sem často?“

„Jednou za čas. K čemu to chcete vědět?“

„Jenom mě napadlo, že třeba pálí za madam, to je všechno,“ vysvětlila dívka. Pak dělala, zeje uražená:

„Vy taky po člověku hned vyjedete!“

„Nejsem si tak docela jistá tím suflé,“ vysvětlila kuchařka.

„Ty něco víš,“ usoudila v duchu Pentlička, ale nahlas řekla jen: „Mám to tam už odnést? Tak já jdu.“

Když Pentlička obsluhovala u stolu, poslouchala všechno, co kdo řekl. Uvědomovala si, že tohle je jeden z mužů, které se Tommy vydal sledovat, když ho naposledy viděla. I když si to ještě nechtěla připustit, začínala mít o svého partnera trochu obavy. Kde je? Proč o sobě vůbec nedal vědět? Zařídila, než odešla z Ritzu, aby jí všechny dopisy a vzkazy okamžitě zvláštní posel doručil do malého papírnictví na rohu, kde se měl často stavovat Albert. Byla sice pravda, že se s Tommym viděla naposled včera ráno a přesvědčovala sama sebe, že bát se o něj by bylo absurdní; ale stejně bylo divné, že neposlal vůbec žádnou zprávu.

Ale ať poslouchala jak chtěla, rozhovor jí žádnou stopu neposkytl. Boris a paní Vandemeyerová mluvili výhradně o neutrálních tématech: o hrách, které viděli, o nových tancích a o nejčerstvějších společenských klepech. Po večeři se odebrali do malého budoáru, kde paní Vandemeyerová, rozložená na divanu, vypadala ještě hříšněji krásná než jindy. Pentlička donesla kávu a likéry a pak se chtě nechtě vzdálila. Přitom slyšela Borise říkat: „Ta je nová, ne?“

„Dnes nastoupila. Ta druhá byla hrozná. Tohle děvče vypadá dobře. Obsluhuje slušně.“

Pentlička se ještě chvíli pozdržela za dveřmi, které pečlivě opomněla zavřít, a slyšela ho říkat:

„Předpokládám, že je dobře prověřená?“

„Ale Borisi, vy jste absurdně podezíravý. Myslím, že je to sestřenice zdejšího vrátného nebo tak něco. A nikdo nemá ani tušení, že mám co do činění s – naším společným přítelem panem Brownem.“

„Proboha, buďte opatrná, Rito. Ty dveře nejsou zavřené.“

„No tak je zavřete,“ zasmála se žena.

Pentlička co nejrychleji zmizela.

Neodvážila se už déle zůstat v přední části bytu, ale sklídila ze stolu a umyla nádobí s bleskovou rychlostí získanou v nemocnici. Pak proklouzla zpátky ke dveřím budoáru. Kuchařka pracovala volnějším tempem a měla tedy stále ještě co dělat v kuchyni, a pokud svou společnici pohřešila, předpokládala patrně, že dívka rozestýlá.

Bohužel se uvnitř mluvilo tak tiše, že z toho neslyšela vůbec nic. Neodvážila se dveře znovu otevřít, i když

třeba tichounce, protože paní Vandemeyerová seděla prakticky přímo proti nim a Pentlička měla velký respekt k orlímu zraku své paní.

Ale stejně by dala hodně za to, kdyby slyšela, co se tam děje. Jestli se stalo něco nepředvídaného, mohla by se tak třeba dozvědět něco o Tommym. Chvilku zoufale uvažovala, pak se jí tvář rozzářila. Rychle přeběhla chodbou do ložnice paní Vandemeyerové, odkud vysoká francouzská okna vedla na balkon táhnoucí se podél celého bytu. Pentlička vyklouzla oknem ven a nehlučně se kradla podél zdi až k oknu budoáru. Jak očekávala, bylo maličko pootevřené, a hlasy zevnitř bylo jasně slyšet.

Pentlička pozorně poslouchala, ale nepadla zmínka o ničem, co by se dalo jakkoli vyložit jako narážka na Tommyho. Paní Vandemeyerová a Rus se zřejmě o něco přeli, a Štěpánov nakonec roztrpčeně zvolal:

„Tou svou neustálou lehkomyšlností nás jednou zničíte!“

„Pche!“ zasmála se žena. „Špatná pověst správného druhu je nejlepší způsob, jak odvrátit podezření. To si jednou uvědomíte – a možná dřív, než si myslíte.“

„A pořád všude chodíte s Peel Edgertonem. Nejenom že to je snad nejslavnější soudní rada v Anglii, ale jeho speciálním koníčkem je kriminologie! To je šílenství!“

„Já vím, že jeho výmluvnost zachránila nesčetné lidi před šibenicí,“ řekla klidně paní Vandemeyerová. „No a co? Jednou možná budu pomoc v tomto směru potřebovat také. A pokud ano, bude přece příjemné mít u soudu takového přítele – nebo možná by bylo přesnější říct v řadách soudu.“

Boris vstal a začal přecházet tam a zpátky. Byl hodně rozčilený.

„Jste chytrá žena, Rito; ale jste také blázen! Dejte na moje rady a nechtě Peel Edgertona být.“

Paní Vandemeyerová lehce potřásla hlavou.

„Myslím, že nenechám.“

„Vy odmítáte?“ V Rusově hlase se ozval výhružný podtón.

„Ano.“

„Tak tedy, Bůh je mi svědkem,“ zavrčel Rus, „uvidíme –“

Ale paní Vandemeyerová také vstala a oči jí blýskaly.

„Zapomínáte, Borisi,“ řekla, „že já se nemusím nikomu zodpovídat. Přijímám rozkazy jedině od – pana Browna.“

Její společník rozhodil zoufale rukama.

„Vy jste nemožná,“ bručel. „Nemožná! Možná už teď je příliš pozdě. Říká se, že Peel Edgerton dokáže zločince vycítit! Jak víme, co je za tím jeho náhlým zájmem o vás? Možná už teď má podezření. Tuší –“

Paní Vandemeyerová ho sjela pohrdavým pohledem.

„Uklidněte se, můj milý Borisi. Netuší nic. Nějak zapomínáte nejen na svou obvyklou galantnost, ale také na to, že bývám obvykle považována za krásnou ženu. Ujišťuji vás, že to je všechno, co Peel Edgertona zajímá.“

Boris pochybovačně zavrtěl hlavou.

„Studoval zločin jako nikdo jiný v tomhle království. To si skutečně myslíte, že ho oklamete?“

Paní Vandemeyerová přimhouřila oči.

„Jestli je skutečně takový, jak říkáte – pak bude zábava to zkusit!“

„Proboha, Rito –“

„A kromě toho,“ dodala paní Vandemeyerová, „je velice bohatý. A já nejsem z těch, kdo by pohrdali penězi. Však víte, ‚svaly války‘, peníze a materiál, Borisi!“

„Peníze – peníze! To je u vás vždycky to hlavní nebezpečí, Rito. Vy byste prodala za peníze i vlastní duši. Vy byste –“ Odmlčel se a pak tichým, výhružným hlasem dořekl: „Někdy mám podezření, že byste prodala i – nás!“

Paní Vandemeyerová se usmála a pokrčila rameny.

„Cena by ovšem musela být obrovská,“ řekla zlehka. „Nikdo jiný než milionář by ji zaplatit nemohl.“

„Aha!“ zavrčel Rus. „Tak vidíte, měl jsem pravdu.“

„Ale Borisi, copak vy nerozumíte vtipu?“

„A byl to vtip?“

„Samozřejmě.“

„Pak nemůžu říct nic jiného, než že vaše představy o humoru jsou dost zvláštní, moje milá Rito.“

Paní Vandemeyerová se usmála.

„Nebudeme se hádat, Borisi. Zazvoňte. Dáme si něco k pití.“

Pentlička rychle zacouvala. Zastavila se na okamžik, aby si prohlédla sama sebe ve velkém zrcadle paní Vandemeyerové a ujistila se, že na jejím vzhledu není nic v nepořádku. Pak uctivě přišla na zazvonění.

Rozhovor, který vyslechla, i když byl zajímavý v tom, že nad veškerou pochybnost dokázal spolčení Rity a

Borise, vrhl jen velmi málo světla na současné problémy: Jméno Jane Finnové vůbec nepadlo. Následujícího dne ráno zjistila výměnou několika krátkých slov s Albertem, že do papírnictví na rohu nedorazila žádná zpráva. Chladná ruka jí sevřela srdce... Co jestli... Statečně zahnala obavy. Dělat si starosti nemělo cenu. Ale rychle skočila po šanci, kterou jí nabídla paní Vandemeyerová.

„Který den obvykle míváte volno, Prudence?“

„Většinou v pátek, madam.“

Paní Vandemeyerová zvedla obočí.

„A dnes je pátek! Ale předpokládám, že asi dnes nebudete chtít jít ven, když jste teprve včera nastoupila.“

„Říkala jsem si, že se vás zeptám, jestli bych mohla, madam.“

Paní Vandemeyerová na ni ještě chvilku hleděla a pak se usmála.

„Škoda, že vás nemůže slyšet hrabě Štěpánov. Včera o vás něco naznačoval.“ Usmála se ještě víc, připomínajíc kočku. „Vaše žádost je velice – typická. Jsem spokojená. Vy tomu všemu nerozumíte – ale můžete jít večer ven. Mně je to jedno, protože nebudu večeřet doma.“

„Děkuju, madam.“

Pentlička pocítila úlevu, jakmile ztratila svou paní z očí. Znovu si přiznala, že má strach – strašný strach – z té krásné ženy s krutými očima.

Právě bez nadšení dolešťovala stříbro, když ji vyrušilo zazvonění zvonku u dveří. Šla otevřít. Tentokrát návštěvníkem nebyl ani Whittington, ani Boris, ale muž impozantního vzhledu.

Byl jen o maličko víc než průměrné výšky, ale přesto budil dojem velkého muže. Jeho tvář, hladce oholená a výjimečně pohyblivá, byla poznamenána výrazem neobyčejné moci a síly. Jako by z něj vyzařoval magnetismus.

Pentlička na okamžik nedokázala rozhodnout, jestli ho má považovat za herce nebo právníka, ale její pochyby byly brzo vyřešeny, jakmile se muž představil: sir James Peel Edgerton. Podívala se na něj s novým zájmem. Tohle tedy byl ten slavný soudní rada, jehož jméno znala celá Anglie. Slyšela říkat, že jednoho dne bude možná ministerským předsedou. Vědělo se o něm, že odmítl úřad v zájmu své profese a raději zůstal prostým poslancem za jedno skotské hrabství.

Pentlička se zamyšleně vrátila ke svému stříbru. Velký muž na ni udělal dojem. Chápala Borisovo rozčilení. Peel Edgertona nebude snadné oklamat.

Asi za čtvrt hodiny zazvonil zvonek a Pentlička vyšla do haly, aby návštěvníka vyprovodila. Už předtím ji přešel pronikavým pohledem. Teď, když mu odevzdávala klobouk a hůl, uvědomovala si, jak si ji zkoumavě prohlíží. Když otevřela dveře a odstoupila, aby mohl projít, zastavil se mezi dveřmi.

„Vy to neděláte dlouho, co?“

Pentlička ohromeně zvedla oči. V jeho pohledu četla laskavost a něco ještě hlubšího, co se těžko odhadovalo.

Kývl, jako by odpověděla.

„Bývalá armádní dobrovolnice a bez peněz, předpokládám?“

„To vám řekla paní Vandemeyerová?“ zeptala se Pentlička podezíravě.

„Ne, dítě. To mi řekl pohled na váš vzhled. Máte tu dobré místo?“

„Moc dobré, pane, děkuju.“

„Víte, ale dnes je hodně dobrých míst. A změna občas prospěje.“

„Myslíte –“ začala Pentlička.

Ale sir James byl už na prvním schodě. Ohlédl se svým laskavým, bystrým způsobem.

„To byl jen náznak,“ řekl. „Nic víc.“

Pentlička se vrátila dozadu ještě zamyšlenější než dřív.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Julius vypráví

Pentlička, náležitě oblečena, odkráčela na své „volné odpoledne“. Albert dočasně nebyl v dohledu, ale Pentlička se sama stavila v papírnictví na rohu, aby se ubezpečila, že jí nic nepřišlo. Když se přesvědčila, vypravila se do Ritzu. Zeptala se po Tommym a dozvěděla se, že se ještě nevrátil. Očekávala takovou odpověď, ale přesto to byl další hřebík do rakve jejích nadějí. Rozhodla se obrátit na pana Cartera, říci mu, kdy a kde se Tommy vydal na svou výpravu, a požádat ho, aby udělal něco pro jeho vypátrání.

Naděje na jeho pomoc povzbudila v Pentličce bojového ducha, takže se dál zeptala po Juliu Hersheimmerovi. Dostalo se jí odpovědi, že se vrátil před půl hodinou, ale hned zase odešel.

Pentličku to povzbudilo ještě víc. To bude něco, vidět Julia. Možná dokáže vymyslet nějaký plán, jak zjistit, co se stalo s Tommym. Dopis panu Carterovi psala u Julia v obýváku a právě nadepisovala adresu na obálku, když se rozlétly dveře.

„Co se sakra –“ začal Julius, ale zarazil se v pŕlce vĕty. „Promiňte, slečno Pentlička. Ti cvoci dole v recepci mi tvrdí, že tu Beresford už není. Že tu nebyl od středy. Je to pravda?“

Pentlička kývla.

„Vy nevíte, kde je?“ zeptala se nešťastně.

„Já? Jak to mám vědĕt? Neozval se mi ani slovem, i když jsem mu vĕra ráno telegrafoval.“

„Předpokládám, že váš telegram leží neotevřený dole v recepci.“

„Ale kde je on?“

„To nevím. Doufala jsem, že to třeba víte vy.“

„Říkám vám, že jsem od něj nedostal ani slovo od té doby, co jsme se ve středu rozešli na nástupišti.“

„Na jakém nástupišti?“

„Na Waterloo. Na té vaší jihozápadní dráze.“

„Waterloo?“ zamračila se Pentlička.

„No ano. On vám nic neřekl?“

„Já ho taky nevidĕla,“ vysvĕtlovala netrpĕlivĕ Pentlička. „Povídejte o Waterloo. Co jste tam dělali?“

„Volal mi. Telefonem. Povídal, ať tam přijdu, a honem. Že sleduje dva zločince.“

„Aha!“ vykulila Pentlička oči. „Chápu. Pokračujte.“

„Hned jsem tam letĕl. Beresford tam byl. Ukázal mi ty dva. Ten velký byl můj, ten chlápek, co jste ho převezla. Tommy mi vrazil do ruky lístek a řekl mi, ať nasednu. On se chtĕl povĕsit na toho druhého.“

Julius se odmlĕl. „Myslel jsem, že tohle všechno určitĕ víte.“

„Julie,“ prohlásila Pentlička rozhodně, „přestaňte chodit tam a zpátky. Motá se mi z toho hlava. Sedněte si do támhletoho křesla a povídejte mi to celé s co nejmenšími odbočkami, ano?“

Pan Hersheimer poslechl.

„Jasnĕ,“ řekl. „Odkud mám začít?“

„Kde jste skončil. Na Waterloo.“

„No,“ začal Julius, „tak já jsem nastoupil do jednoho z těch vašich starých dobrých vagónů první třídy. Vlak zrovna odjíždĕl. Jen jsem se otočil, objevil se průvodčí a hrozně zdvořile mě informoval, že jsem v nekuřáckém vagónĕ. Dal jsem mu půl dolaru a bylo to. Pak jsem se vydal po chodbĕ na průzkumy do vedlejšího vagónu. Whittington tam byl. Když jsem toho skunka vidĕl, tu jeho tlustou hladkou vypasenou tvář, a představil jsem si, že chudinka malá Jane je v jeho drápech, tak jsem mĕl fakt vztek, že s sebou nemám bouchačku. Byl bych ho kapku polechtal.“

Do Bournemouthu jsme dojeli v klidu. Whittington si vzal taxík a nechal se odvézt do jednoho hotelu.

Udĕlal jsem totĕž a dojeli jsme tam v intervalu tří minut. Najal si pokoj, já taky. Zatím to bylo všechno v pohodĕ. Nemĕl nejmenší ponĕtí, že po něm někdo jde. No, tak tam sedĕl v hotelové hale, ĕtl noviny a tak, dokud nebyl čas na veĕĕi. A s tou taky nijak nespĕchal.

Začal jsem si myslet, že se nebude nic dít, že si prostĕ jenom udĕlal výlet, jenže pak jsem si uvĕdomil, že se k veĕĕi nepřevlékl, i když to byl hodně nóbľ hotel, takže bylo dost pravděpodobné, že to, proč tam skutečně přijel, má ještĕ v plánu.

No a taky jo, asi kolem devátĕ šel na to: Jel taxíkem přes město – mimochodem je tam vážně pěknĕ, uvažuju o tom, že tam Jane na nějakou chvíli vezmu, až ji najdu – pak zaplatil a vypravil se do těch borovicových hájů na útesech. Já samozřejmě za ním. Šli jsme asi půľ hodinky. Podĕl celé té cesty je spousta vil, ale postupně jich bylo mĕň a mĕň, a nakonec jsme došli k jedné, která vypadala, že je z nich úplnĕ poslední. Takový veliký dŕm to byl, s pořádným pozemkem a samĕ borovice kolem.

Byla dost tmavá noc a na příjezdové cestĕ k domu byla tma jako v ranci. Slyšel jsem ho před sebou, ale nevidĕl jsem ho. Musel jsem jít opatrnĕ, aby náhodou nepřišel na to, že ho někdo sleduje. Zahnul jsem za zatačku a zrovna jsem ho vidĕl, jak zvoní a jak ho pustili do domu. Já jsem se zastavil na místĕ. Začínalo pršet a brzo jsem byl pěknĕ promoĕený. A taky byla hrozná zima.

Whittington znova ven nevyšel. Nakonec jsem začal být netrpĕlivý a rozhodl jsem se trochu ĕenichat kolem. Všechna okna v přízemí mĕla zavřené okenice, ale nahoře v patřĕ – byl to jednopatrový dŕm – jsem si všiml okna, kde se svĕtlo a záclony tam nebyly zatažené.

No a zrovna proti tomu oknu rostl strom. Byl nějakých devĕt deset metrů od domu a já jsem si vzal do hlavy, že když na ten strom vylezu, tak do toho pokoje nejspíš uvidím. Samozřejmě jsem vědĕl, že není nejmenší důvod, proč by Whittington mĕl být zrovna v tom pokoji a ne nikde jinde – vlastně spíš bylo pravděpodobné, že tam není, protože přijímací pokoje bývají dole. Ale nejspíš mě už šťvalo, že tak dlouho stojím na dešti, a všechno mi přišlo lepší než tam trĕet a nic nedĕlat. Tak jsem začal šplhat.

Jenomže ono to nebylo tak jednoduché! V tom dešti větve strašně klouzaly a já mĕl co dělat, abych se udržel, ale kousek po kousku jsem to dokázal, až jsem nakonec byl stejně vysoko jako to okno.

Ale pak přišlo zklamání. Byl jsem moc vlevo a do pokoje jsem viděl jenom šikmo. Kus závěsu a asi metr tapety na zdi, víc vidět nebylo. To mi bylo k ničemu, ale zrovna když jsem to chtěl vzdát a s ostudou zase slézt, někdo vevnitř se pohnul a vrhnul na tu zeď stín – a on to byl Whittington!

No tak to mě rozparádilo. Prostě jsem se musel do toho pokoje podívat. Všiml jsem si, že tím správným směrem vede dlouhá větev. Kdybych po ní přešel asi tak do poloviny, tak by byl problém vyřešený. Jenže jsem si nebyl jistý, jestli mě unese. Rozhodnul jsem se, že to prostě musím risknout, a vyrazil jsem. Opatrně, centimetr po centimetru, jsem se plazil dopředu. Větev se ošklivě houpala a skřípala, a já jsem radši nemyslel na tu hloubku pod sebou, ale nakonec jsem se bezpečně dostal tam, kde jsem chtěl být. Pokoj byl středně velký, zařízený v takovém tom jednoduchém hygienickém stylu. Uprostřed pokoje byl stůl s lampou a u toho stolu seděl tvář ke mně Whittington. Mluvil se ženou oblečenou jako ošetřovatelka. Ta seděla zády ke mně, takže jsem jí neviděl do obličeje. I když rolety měli vytažené, okno samo bylo zavřené, takže z jejich rozhovoru jsem neslyšel ani slovo. Zdálo se, že mluví jenom Whittington, sestra poslouchala. Tu a tam kývla a občas zavrtěla hlavou, jako by odpovídala na otázky. Vypadalo to, že to Whittington hodně prožívá – jednou dvakrát uhodil pěstí do stolu. To už přestalo pršet a obloha se najednou jasnila.

Nakonec se zřejmě dostal k závěru toho, co vykládal. Vstal, ona také. Podíval se ven a na něco se zeptal – nejspíš jestli ještě prší. V každém případě ona došla k oknu a vyhlédla z něj. No a zrovna v té chvíli mezi mraky vylezl měsíc. Báł jsem se, že mě ta žena uvidí, protože na mě jasně svítil. Zkusil jsem trochu couvnout. Jenže asi jsem to vzal moc zprudka a ta mizerná větev to nevydržela. Se strašným kraválem sletěla dolů a Julius P. Hersheimmer s ní!

„Páni, Julie,“ vydechla Pentlička, „To je vzrůšo! Pokračujte!“

„No, měl jsem štěstí a přistál jsem na měkkém kusu země – ale jasně že mě to na chvíli vyřadilo z akce. Když jsem se potom vzbudil, ležel jsem v posteli, vedle mě na jedné straně ošetřovatelka (ne ta Whittingtonova) a na druhé takový malý človíček s černou bradkou a zlatými brejličkami, ze kterého přímo čišelo, že je doktor. Když jsem na něj kouknul, zamnul si ruce a povytáhl obočí. ‚Vida,‘ řekl. ‚Náš mladý přítel se probírá. Výborně. Výborně!‘

Předvedl jsem obvyklý kousek. Povídám: ‚Co se stalo?‘ a ‚Kde to jsem?‘ Ale odpověď na tu druhou otázku jsem znal dost dobře. Mozek mi ještě nezaroští mech. ‚To bude myslím zatím všechno, sestro,‘ řekl ten mužik a sestra vyšla z pokoje takovým tím rázným dobře cvičeným způsobem. Ale přistihl jsem ji, jak se na mě ve dveřích ještě hodně zvědavě podívala.

Při tom jejím pohledu mě něco napadlo. ‚Tak tedy, pane doktore,‘ řekl jsem a zkusil si sednout, ale v kotníku mě přitom ošklivě píchlo. ‚Drobný výron,‘ vysvětlil doktor. ‚Nic vážného. Za pár dní jste v pořádku.‘“

„Všimla jsem si, že kulháte,“ potvrdila Pentlička.

Julius kývl a pokračoval:

„Jak se to stalo?“ zeptal jsem se zase. Odpověděl suše: ‚Spadl jste, s podstatnou částí jednoho z mých

stromů, do mého čerstvě osázeného záhonku.‘

Ten člověk se mi líbil. Měl zřejmě smysl pro humor. Byl jsem si jistý, že přinejmenším on je rovný chlap.

‚Už vím, doktore,‘ povídám. ‚Za ten strom se omlouvám, a nové cibulky půjdou z mojí kapsy. Ale vy byste asi rád věděl, co jsem dělal ve vaší zahradě?‘ ‚Domnívám se, že fakta si žádají nějaké vysvětlení,‘ na to on. ‚No, tak tedy hned na začátek vám řeknu, že jsem nešel po stříbrných lžičkách.‘

Usmál se. ‚To byla moje první teorie. Ale brzo jsem změnil názor. Mimochodem, vy jste Američan, ne?‘

Řekl jsem mu, jak se jmenuju. ‚A vy?‘ ‚Já jsem doktor Halí a tohle, jak jistě víte, je moje soukromé sanatorium.‘

Nevěděl jsem to, ale vykládat jsem mu to nehodlal. Jenom jsem byl za tu informaci vděčný. Ten člověk se mi líbil a cítil jsem, že hraje fér, ale celé jsem mu to vysypat nechtěl. Přinejmenším by tomu nevěřil.

Rychle jsem se rozhodl. ‚Víte, doktore,‘ řekl jsem, ‚připadám si jako úplný pitomec, ale musím vám vysvětlit, že jsem se vám sem vážně nechtěl vloupat.‘ Pak jsem začal vykládat, že jde o děvče. Odříkal jsem něco o přísném poručníkovi a o nervovém zhroucení, a nakonec jsem vysvětlil, že jsem měl dojem, že jsem ji poznal mezi jeho pacienty a proto jsem se pustil do toho nočního dobrodružství.

Nejspíš to byl přesně ten příběh, který čekal. ‚To je ale romantika,‘ prohlásil, když jsem skončil. ‚Poslyšte, pane doktore,‘ pokračoval jsem, ‚budete ke mně upřímný? Máte tady, nebo měl jste někdy, dívku jménem Jane Finnová?‘ Zamyšleně to jméno opakoval. Jane Finnová? řekl. ‚Ne.‘

Vyvedlo mě to z míry a on to asi viděl. ‚Víte to jistě?‘ ‚Docela jistě, pane Hersheimmere. Je to neobvyklé jméno, to bych nezapomněl.‘

To bylo jasné. Na moment mě to porazilo. Chvilí jsem už doufal, že moje pátrání skončilo. ‚No, to se nedá nic dělat,‘ řekl jsem nakonec. ‚Ale ještě jedna věc. Když jsem visel na té zatracené větvi, měl jsem pocit,

že jsem poznal jednoho svého starého přítele, zrovna mluvil s ošetřovatelkou.' Schválně jsem neřekl žádné jméno, protože Whittington si tam samozřejmě mohl říkat úplně jinak, ale doktor hned odpověděl: 'Myslíte pana Whittingtona?' 'To je on,' na to já. 'Co ten tady dělá? Neříkejte mi, že on má v nepořádku nervy?'

Doktor Halí se zasmál. 'Ne. Přišel navštívit jednu z mých ošetřovatelek, sestru Edith. Je to jeho neteř.' 'No to mě podržte!' vykřikl jsem. Je tu ještě?' 'Ne, skoro okamžitě se vrátil do města.' 'To je škoda!' litoval jsem. 'Ale snad bych mohl mluvit s jeho neteří – sestra Edith jste říkal?'

Ale doktor zavrtěl hlavou. 'To bohužel také nejde. Sestra Edith dnes odjela s pacientem.' 'Tak to mám tedy opravdu smůlu,' poznamenal jsem. 'Máte adresu pana Whittingtona? Docela rád bych ho viděl, až se vrátím do města.' 'Neznám jeho adresu. Ale můžu o ni napsat sestře Edith, jestli chcete.' Poděkoval jsem mu. 'A neříkejte, kdo ji chce. Rád bych ho překvapil.'

Nic víc jsem v tu chvíli dělat nemohl. Samozřejmě, jestli to děvče byla vážně Whittingtonova neteř, tak mohla být moc chytrá na to, aby do mé pasti padla, ale za pokus to stálo. Hned potom jsem telegrafoval Beresfordovi, kde jsem a že mám podvrtnutý kotník, a aby přijel, jestli má čas. Musel jsem si dávat pozor, co píšu. No ale nezval se a noha se mi brzo uzdravila. Byl to jen výron, ne skutečné podvrtnutí, a tak jsem se dneska rozloučil s tím malým doktůrkem, požádal jsem ho, ať mi dá vědět, kdyby se ozvala sestra Edith, a vrátil jsem se rovnou do města. Poslyšte, slečno Pentličko, vy jste hrozněbledá!"

"To kvůli Tommymu," řekla Pentlička. "Co se mu mohlo stát?"

"Ale nebojte, nejspíš s ním vůbec nic není. Proč by mělo? Podívejte, ten chlapík, co po něm šel, vypadal cizokrajně. Třeba jeli do ciziny – do Polska nebo tak?"

Pentlička zavrtěla hlavou.

"Bez pasu a bez věcí nemohl jet nikam. A navíc jsem toho člověka, Borise Nevímkaj, od té doby viděla. Včera večeřel s paní Vandemeyerovou."

"S kým?"

"Zapomněla jsem. Tohle samozřejmě nemůžete vědět."

"Poslouchám," prohlásil Julius a doložil to svou oblíbenou frází: "Vyklopte to."

Pentlička mu pak zrekapitulovala události posledních dvou dnů. Juliovo ohromení a obdiv neznaly mezí.

"Tomu říkám trefa! Tedy vy a služka! Mě klepne!" Pak dodal vážně. "Ale poslechněte, mně se to nelíbí, slečno Pentličko, vůbec ne. Vy jste kurážná ženská, o to nic, ale já bych radši viděl, abyste se od toho držela stranou. Ti lidi, co proti nim jdeme, klidně odrovnej ženskou stejně jako chlapa."

"Vy myslíte, že mám strach?" prohlásila Pentlička uraženě a statečně přitom zahнала vzpomínku na ocelový třpyt v očích paní Vandemeyerové.

"Už jsem říkal, že jste hrozně kurážná. Ale to na faktech nic nemění."

"Ale nemluvme o mně," prohlásila Pentlička netrpělivě. "Pojďme přemýšlet, co se mohlo stát Tommymu. Napsala jsem kvůli tomu panu Carterovi," dodala a ve zkratce mu tlumočila obsah dopisu.

Julius vážně kývl.

"To je asi dobře. Ale my sebou taky musíme hodit a něco udělat."

"A co můžeme dělat?" ptala se Pentlička a znova se jí začala zlepšovat nálada.

"Asi bychom se měli pověsit na Borise. Říkáte, že u vás byl. Myslíte, že zase přijde?"

"Snad ano. To opravdu nevím."

"Aha. Nejlepší asi bude, když koupím auto, nějaké nóbí, oblíknu se za šoféra a budu se tam motat kolem. Když pak Boris přijde, můžete mi dát nějaký signál a já se na něj pověším. Co vy na to?"

"Skvěle, ale nemusí se ukázat celé týdny."

"To budeme muset risknout. Jsem rád, že se vám ten plán líbí." Vstal.

"Kam jdete?"

"Koupit to auto přece," odpověděl Julius překvapeně. "Která značka se vám líbí? Než tohle skončí, tak se s ním nejspíš taky kapku povozíte."

"Aha," odpověděla Pentlička ohromeně. "No, líbí se mi Rolls-Royce, ale –"

"Jasně," souhlasil Julius. "Dám na vás. Jednoho koupím."

"Ale to tak hned nejde," vykřikla Pentlička. "Lidi občas čekají celé věky."

"Malý Julius ne," ujistil ji pan Hersheimer. "Nebojte se. Za půl hodiny jsem tady i s autem."

Pentlička vstala.

"Jste ohromný, Julie. Ale nemůžu si pomoci, mám dojem, že to je jenom zoufalý pokus. Skládám naděje hlavně v pana Cartera."

"Tak to já radši ne."

"Proč?"

„Jen mě to tak napadlo.“

„Ale on musí něco udělat. Nikoho jiného nemáme. Mimochodem, zapoměla jsem vám říct o jedné divné věci, která se stala dneska ráno.“

A převyprávěla mu setkání se sirem Jamesem Peel Edgertonem. Julia to zaujalo.

„Co myslíte, že tím chtěl říct?“ zeptal se.

„Já moc nevím,“ prohlásila Pentlička zamyšleně. „Ale myslím si, že se mě takovým tím právnickým, dvojznačným, nikoho neusvědčujícím způsobem pokoušel varovat.“

„Proč by měl?“

„Já nevím,“ přiznala Pentlička. „Ale vypadal laskavě a strašně chytře. Neměla bych nic proti tomu zajít za ním a všechno mu říct.“

K jejímu překvapení to Julius ostře zamítl.

„Podívejte,“ řekl, „žádné právníky do toho motat nebudeme. Ten člověk nám nepomůže.“

„No, já myslím, že by mohl,“ trvala na svém Pentlička.

„To si nemyslete. Tak nashle. Jsem za půl hodiny zpátky.“

Uplynulo pětatřicet minut a Julius byl zpátky. Vzal Pentličku za paži a odvedl ji k oknu.

„Támhle je.“

„Páni!“ vydechla Pentlička skoro s posvátnou úctou, když shlížela shora na mohutné auto.

„A umí si to pěkně svištět, to vám povím,“ prohlásil Julius spokojeně.

„Jak jste ho sehnal?“ lapala Pentlička po dechu.

„Zrovna ho posílali nějakému velkému zvířeti.“

„No a?“

„Šel jsem k němu domů,“ řekl Julius. „Řekl jsem, že takovéhle auto podle mě stojí za dobrých dvacet tisíc dolarů. A pak jsem mu řekl, že mně bude stát za padesát tisíc dolarů, když on z něj vystoupí.“

„No a?“ pobízela fascinovaná Pentlička.

„No a on vystoupil,“ odpověděl Julius, „to je všechno.“

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Přítel v nouzi

V pátek a v sobotu se nic nestalo. Pentlička dostala od pana Cartera krátkou odpověď na svou prosbu. V ní jí připomněl, že Mladí dobrodruzi se do té práce pustili na vlastní riziko a že byli před nebezpečím varováni. Jestli se Tommymu něco stalo, je mu to hluboce líto, ale nemůže nic dělat.

To nebyla valná útěcha. Bez Tommyho celé dobrodružství nějak ztratilo šťávu a Pentlička poprvé začala pochybovat o úspěchu. Když byli spolu, ani na minutu ji nenapadlo, že by to mohlo dopadnout špatně. I když byla zvyklá ujímat se vedení a byla hrdá na svou vynalézavost, ve skutečnosti se spoléhala na Tommyho víc, než si v dané chvíli uvědomovala. Bylo v něm něco tak střízlivého a logického, jeho zdravý rozum a jasné myšlení byly tak spolehlivé, že si bez něj Pentlička připadala jako loď bez kormidla. Bylo zvláštní, že Julius, který byl nepochybně mnohem chytřejší než Tommy, jí podobný pocit podpory neposkytoval. Obvinila Tommyho, že je pesimista, a nebylo pochyb o tom, že vždycky viděl spíš nevýhody a obtíže, které ona sama optimisticky přehlížela, ale přesto se na jeho úsudek hodně spoléhala. Možná byl pomalý, ale velice jistý.

Dívce se zdálo, že si poprvé uvědomila zlověstnou podstatu úkolu, který tak lehkomyšlně přijali. Začalo to jako příběh z knížky. Teď, zbaveno lesku, se to měnilo v pochmurnou realitu. Tommy – na tom jediném záleželo.

Mnohokrát za den musela Pentlička zamrkat, aby zahнала slzy. „Huso jedna,“ pokárala se vždycky, „neřkukej. Samozřejmě že ti na něm záleží. Znáš ho celý život. Ale nemusíš kvůli tomu být sentimentální.“ Boris se zatím neukázal. Do bytu nepřišel a Julius v autě čekal marně. Pentlička se zabrala do nových úvah. I když připustila, že na Juliových námitkách něco pravdy je, nevzdala se tak docela myšlenky obrátit se na sira Jamese Peel Edgertona. Dokonce si vyhledala i jeho adresu v seznamu. Skutečně ji chtěl tehdy varovat? A jestli ano, tak proč? Přinejmenším měla přece právo žádat vysvětlení. Díval se na ni tak laskavě. Možná by jim mohl o paní Vandemeyerové říct něco, co by jim poskytlo stopu po Tommym. Pentlička nakonec – se svým charakteristickým oťepáním – došla k rozhodnutí, že to stojí za pokus a že to také zkusí. V neděli má odpoledne volno. Sejde se s Juliem, přesvědčí ho o svém názoru a vypraví se spolu do jámy lvové.

Když onen den přišel, musela Pentlička Julia hodně přemlouvat, ale trvala na svém. „Na škodu to být nemůže,“ opakovala pořád. Nakonec to Julius vzdal a odjeli autem na Carlton House Terrace.

Dveře jim otevřel dokonalý komorník. Pentlička byla trochu nervózní. Koneckonců to od ní asi skutečně byla kolosální drzost. Rozhodla se neptat se, jestli je sir James „doma“, ale jít na to osobněji.

„Zeptal byste se sira Jamese, jestli mě může na pár minut přijmout? Mám pro něj důležitou zprávu.“ Komorník odešel a o chvíli později byl zpátky.

„Sir James vás přijme. Pojdte prosím tudy.“

Odvedl je do místnosti v zadní části domu, zařízené jako knihovna. Zdejší sbírka knih byla impozantní a Pentlička si všimla, že celá jedna stěna je věnovaná literatuře o zločinu a kriminologii. Bylo tu několik hlubokých kožených křesel a staromódní otevřený krb. U okna stál velký psací stůl s roletkou, obložený papíry, u něhož seděl pán domu.

Když vešli, vstal.

„Máte pro mě zprávu? Aha,“ – s úsměvem poznal Pentličku. „Nesete mi vzkaz od paní Vandemeyerové, předpokládám?“

„Ne tak docela,“ řekla Pentlička. „Je mi líto, ale řekla jsem to jen proto, abych se dostala dovnitř. A – tohle je pan Hersheimmer. Sir James Peel Edgerton.“

„Těší mě,“ prohlásil Američan a podal mu ruku.

„Posaďte se, prosím, oba,“ vyzval je sir James. Přitáhl dvě židle.

„Sire Jamesi,“ začala odvážně Pentlička. „Asi to budete považovat za velkou drzost, že jsem sem takhle přišla. Protože vy s tím samozřejmě nemáte nic společného a jste hrozně důležitý člověk, a Tommy a já vůbec důležití nejsme.“ Odmíchlala se, aby popadla dech.

„Tommy?“ ptal se sir James s pohledem na Američana.

„Ne, to je Julius,“ vysvětlila Pentlička. „Jsem dost nervózní, a tak to vyprávím nesrozumitelně.“

Doopravdy jsem se přišla zeptat, jak jste myslel to, co jste mi tuhle říkal? Chtěl jste mě varovat před paní Vandemeyerovou? Bylo to tak, ne?“

„Moje milá mladá dámo, pokud si vzpomínám, jen jsem se zmínil, že i jinde se dají najít stejně dobrá místa.“

„Ano, já vím. Ale chtěl jste tím něco naznačit, ne?“

„No, možná ano,“ připustil vážně sir James.

„Chtěla bych vědět víc. Chtěla bych vědět, proč jste mi to naznačoval.“

Sir James se usmál nad její upřímností.

„A co když na mě dáma podá žalobu za utržení na cti?“

„No jistě,“ kývla Pentlička. „Já vím, že právníci jsou vždycky hrozně opatrní. Ale nemohli bychom začít třeba ‚nic ve zlém‘ a pak říct to, co říct chceme?“

„Dobře,“ odpověděl sir James stále ještě s úsměvem, „tak tedy nic ve zlém, ale kdybych měl mladší sestru, která by si musela vydělávat na živobytí, nerad bych ji viděl ve službách paní Vandemeyerové. Považoval jsem za vhodné aspoň vám něco naznačit. To není místo pro mladou nezkušenou dívku. Víc vám říci nemohu.“

„Chápu,“ odpověděla zamyšleně Pentlička. „Děkuji vám. Ale já nejsem zase tak nezkušená, víte. Já jsem věděla velice dobře, že paní Vandemeyerová je špatná žena, když jsem tam nastoupila – vlastně jsem tam nastoupila právě proto –“ Odmíchlala se, když viděla zmatek v právníkově tváři, a pak pokračovala: „Asi bych vám měla vyprávět všechno, sire Jamesi. Mám pocit, že byste hned poznal, kdybych vám neřekla pravdu, takže to můžete stejně dobře slyšet celé od začátku. Co myslíte, Julie?“

„Když na tom trváte, tak bych prostě vyklopil všechna fakta,“ odpověděl Američan, který až dosud mlčel.

„Ano, povězte mi o tom všechno,“ vyzval je sir James. „Chtěl bych vědět, kdo je to ten Tommy.“

Pentlička, takto povzbuzena, se pustila do vyprávění a právník velmi pozorně poslouchal.

„Skutečně zajímavé,“ řekl, když skončila. „Velká část toho, co jste mi řekla, už mi byla známa. Já mám sám jistou teorii ohledně Jane Finnové. Zatím jste si vedli výjimečně dobře, ale je dost bezohledné od toho – pod jakým jménem ho znáte – pana Cartera, namočit takové dva mladé lidi do záležitosti tohoto druhu. Mimochodem, kde se v tom vzal pan Hersheimmer?“

Julius odpověděl sám.

„Jsem Janin přímý bratranec,“ vysvětlil a oplatil právníkovi zkoumavý pohled.

„Aha!“

„Prosím, sire Jamesi,“ vyhrkla Pentlička, „co myslíte, že se stalo s Tommym?“

„Hmm.“ Právník vstal a začal pomalu přecházet tam a zpátky. „Když jste přišla, mladá dámo, zrovna jsem si balil nádobíčko. Chystal jsem se na pár dní do Skotska rybařit. Ale jsou různé druhy rybaření. Mám teď v úmyslu zůstat a zkusit, jestli bychom nenašli stopu toho mladíka.“

„No ne!“ zatleskala Pentlička nadšeně.

„Přesto ale tvrdím, že to je od – Cartera hodně bezohledné, poslat takové dvě děti na podobný úkol.“

Neurazte se, slečno – ehm –“

„Cowleyová. Prudence Cowleyová. Ale přátelé mi říkají Pentlička.“

„Tak tedy slečno Pentličko, protože já rozhodně budu vaším přítelem. Neurazte se, že si myslím, že jste příliš mladá. Mládí je nedostatek, ze kterého až příliš snadno vyrosteme. No a teď ten váš mladý Tommy –“

„Ano.“ Pentlička sepnula ruce.

„Upřímně řečeno, dobře to pro něj nevypadá. Vnutil se někam, kde o něj nestáli. O tom nepochybuji. Ale neztrácejte naději.“

„A vy nám vážně pomůžete? Vidíte, Julie! On sem vůbec nechtěl jít,“ vysvětlila.

„Hmm,“ řekl právník a přešel Julia dalším zkoumavým pohledem. „A pročpak?“

„Říkal jsem si, že nemá cenu obtěžovat vás s takovou maličkostí.“

„Chápu.“ Na okamžik se odmlčel. „Ta maličkost, jak tomu říkáte, má přímou souvislost s něčím hodně velkým, možná větším, než vy nebo slečna Pentlička vůbec tušíte. Jestli je ten chlapec živý, může nám možná poskytnout velice cenné informace. To znamená, že ho musíme najít.“

„Ano, ale jak?“ vykřikla Pentlička. „Snažila jsem se probrat úplně všechny možnosti.“

Sir James se usmál.

„A přesto existuje jedna osoba, která je docela blízko a která velmi pravděpodobně ví, kde je, nebo přinejmenším, kde nejspíš být může.“

„A to je kdo?“ zeptala se nechápavě Pentlička.

„Paní Vandemeyerová.“

„Ano, ale ta nám to nikdy neřekne.“

„No a to je právě úloha pro mě. Považuji za dost pravděpodobné, že bych dokázal paní Vandemeyerovou přimět, aby mi řekla, co chci vědět.“

„Jak?“ chtěla vědět Pentlička a vykulila oči.

„Jen tak, že jí budu klást otázky,“ odpověděl zlehka sir James. „My to tak děláme, víte?“

Poklepal prsty o stůl a Pentlička znovu pocítila sílu, která z něj vyzařovala.

„A co když vám to neřekne?“ zeptal se Julius náhle.

„Myslím, že řekne. Mám k tomu jeden dva dost silné nástroje. Ale pokud by tento nepravděpodobný případ nastal, vždycky zbývá možnost úplatku.“

„Jasně! A to je něco pro mě!“ vykřikl Julius a hlučně uhodil pěstí do stolu. „Když to bude potřeba, můžete ode mě počítat s milionem dolarů! Ano, pane, s jedním milionem dolarů!“

Sir James si sedl a dlouze si Julia prohlédl.

„Pane Hersheimmere,“ řekl nakonec, „to je skutečně veliká suma.“

„Jinak to asi nepůjde. Těmhle lidem šestipenci nabízet nemůžete.“

„Při současném kurzu měny to představuje více než dvě stě padesát tisíc liber.“

„Je to tak. Možná myslíte, že se vytahuju, ale já to zboží můžu vážně dodat, a ještě mi dost zbude na váš honorář.“

Sir James se trochu zarděl.

„O honoráři mluvit nebudeme, pane Hersheimmere. Nejsem soukromý detektiv.“

„Promiňte. To jsem asi přehnal, ale mně ty peníze vážně leží v hlavě. Před pár dny jsem chtěl nabídnout velkou odměnu za nějakou zprávu o Jane, ale ten váš zlostnatělý Scotland Yard mi to rozmluvil. Prý to není žádoucí.“

„Nejspíš měli pravdu,“ kývl suše sir James.

„Ale Julius to myslí vážně,“ vložila se do toho Pentlička. „On vám nevykládá pohádky. On má prostě pytle peněz.“

„Můj starouš vydělával ve velkém stylu,“ vysvětlil Julius. „Tak jdeme na to. Jak si to představujete?“

Sir James chvilku uvažoval.

„Nesmíme ztrácet čas. Čím dříve zasáhneme, tím líp.“ Obrátil se k Pentličce. „Nevíte, jestli bude paní Vandemeyerová dnes večeřet mimo dům?“

„Ano. Myslím, že ano, ale nevrátí se pozdě. Jinak by si byla vzala klíč.“

„Dobře. Zajdu k ní kolem desáté. V kolik se máte vrátit?“

„Kolem půl desáté nebo v deset, ale můžu přijít i dříve.“

„Ne, to v žádném případě nesmíte. Mohlo by to vzbudit podezření, kdybyste nezůstala tak dlouho jako obvykle. Vraťte se v půl desáté. Já přijdu v deset. Pan Hersheimer počká dole, třeba v taxíku.“

„Má úplně nový Rolls-Royce,“ řekla Pentlička tak pyšně, jako by auto bylo její.

„Tím lépe. Pokud se nám povede získat od ní tu adresu, můžeme tam hned odjet a v případě potřeby vzít paní Vandemeyerovou s sebou. Rozumíte?“

„Ano.“ Pentlička vstala a až nadskočila radostí. „Cítím se hned mnohem líp!“

„Moc se na to nespolehejte, slečno Pentličko. Klid!“

Julius se obrátil k právníkovi.

„Tak tedy, stavím se pro vás autem v půl desáté. Ano?“

„To asi bude nejlepší. Je zbytečné, aby tam čekala dvě auta. Takže, slečno Pentličko, vám radím, abyste si zašla na dobrou večeři, myslím na skutečně dobrou. A nepřemýšlejte dopředu – nebo se aspoň snažte nepřemýšlet, pokud to dokážete.“

Potřásl si s oběma rukou a za chvíli už byli venku.

„No není skvělý?“ ptala se Pentlička nadšeně, když poskakovala ze schodů dolů. „Řekněte, Julie, vážně, není skvělý?“

„Jo, připouštím, že to vypadá dobře. Neměl jsem pravdu, když jsem říkal, že je zbytečné za ním chodit. Tak co, vrátíme se rovnou do Ritzu?“

„Musím se trochu projít. Jsem hrozně rozčilená. Vyložte mě u Parku, ano? Nebo se chcete taky projít?“

Julius zavrtěl hlavou.

„Musím vzít benzin,“ vysvětlil. „A poslat nějaké kabelogramy.“

„Dobře. Tak se tedy sejdem v sedm v Ritzu. Budeme muset večeřet nahoře. V těchhle hadrech se nemůžu nikde ukázat.“

„Jasně. Řeknu Felixovi, aby mi pomohl vybrat menu. Takhle já si představuju vrchního. Tak zatím!“

Pentlička rázně vykročila, ale nejdřív se podívala na hodinky. Bylo skoro šest. Vzpomněla si, že nesvačila, ale byla příliš rozčilená, než aby si uvědomovala hlad. Došla až ke Kensington Garden a pak se začala pomalu stejnou cestou vracet. Čerstvý vzduch a pohyb jí rozhodně prospěly. Nebylo snadné držet se rady sira Jamese a zapomenout na možné události dnešního večera. Jak se stále víc blížila k rohu Hyde Parku, pokušení vrátit se do South Audley Mansions bylo skoro neodolatelné.

Rozhodla se, že koneckonců nemůže škodit, když půjde a jen se na dům podívá. Třeba se pak smíří s tím, že bude muset počkat až do desíti večer.

South Audley Mansions vypadaly úplně stejně jako jindy. Pentlička sama nevěděla, co vlastně čekala, ale pohled na tu solidní budovu z červených cihel utišil vzrůstající a naprosto iracionální neklid, který se jí zmocnil. Právě se obracela k odchodu, když uslyšela pronikavé hvízdnutí a z budovy k ní vyběhl věrný Albert.

Pentlička se zamračila. Neměla rozhodně v úmyslu upozorňovat na svou přítomnost v okolí, ale Albert byl brunátný potlačovaným rozčilením.

„Povídám, slečno, ona utíká!“

„Kdo utíká?“ zeptala se zprudka Pentlička.

„No ona. Rychlá Rita. Paní Vandemeyerová. Balí věci a poslala si mě zrovna teď pro taxíka.“

„Cože?“ Pentlička ho popadla za paži.

„Je to pravda, slečno. Napadlo mě, že o tom třeba nevíte.“

„Alberte,“ vykřikla Pentlička, „ty jsi hvězda. Nebýt tebe, tak jsem ji ztratila.“

Albert se při té pochvalě zarděl potěšením.

„Nesmíme ztrácet čas,“ prohlásila Pentlička a už přecházela ulici. „Musím ji zastavit. Za každou cenu ji tady musím udržet, dokud –“ nedořekla. „Alberte, tady je někde telefon, vid’?“

Chlapec zavrtěl hlavou.

„Byty mají většinou svůj vlastní, slečno. Ale hned za rohem je budka.“

„Tak tam hned jdi a zavolej do Ritzu. Chtěj pana Hersheimera, a až ho dostaneš, tak mu řekni, ať sežene sira Jamese a hned přijede, protože paní Vandemeyerová se snaží prásknout do bot. A když ho neseženeš, tak zavolej sira Jamese Peel Edgertona, číslo najdeš v seznamu, a řekni mu, co se děje. Nezapomeneš ta jména, vid’?“

Albert je bez problémů zopakoval. „Spolehněte se, slečno, já to zvládnou. Ale co vy? Nebojíte se být tam s ní sama?“

„Ne, ne, to je v pořádku. Ale utíkej telefonovat. Pospěš si.“

Pentlička se zhluboka nadechla, vstoupila do Mansions a vyběhla k číslu 20. Jak má zadržet paní Vandemeyerovou, dokud oba muži nepřijdou, to nevěděla, ale tak či onak to dokázat musí a musí to zvládnout sama. Copak je příčinou toho nečekaného odjezdu? Má paní Vandemeyerová proti ní podezření?

Přemítání jí nepomůže. Pentlička rozhodně stiskla zvonek. Třeba se dozví něco od kuchařky.

Nic se nestalo, a tak Pentlička po chvíli stiskla zvonek znova, tentokrát nechala prst na tlačítku déle.

Konečně uslyšela zevnitř kroky a za chvíli otevřela dveře sama paní Vandemeyerová. Když uviděla

dívku, pozvedla obočí.

„Vy?“

„Začaly mě bolet zuby, madam,“ prohlásila Pentlička jako by nic. „Tak jsem si říkala, že radši půjdu domů a budu pěkně v klidu.“

Paní Vandemeyerová neřekla nic, ale ustoupila a nechala Pentličku vejít.

„To je směla,“ prohlásila chladně. „Měla byste radši jít do postele.“

„Ale mně to stačí v kuchyni, madam. Kuchařka mi –“

„Kuchařka tu není,“ řekla paní Vandemeyerová dost nepříjemným hlasem. „Poslala jsem ji pryč. Takže vidíte, že bude lepší, když půjdete do postele.“

Pentlička měla náhle strach. V hlase paní Vandemeyerové se ozval tón, který se jí vůbec nelíbil. Kromě toho ji její paní pomalu postrkovala chodbou. Pentlička se obrátila: „Já nechci –“

Pak se najednou jejího spánku dotkl chladný ocelový kruh a hlas paní Vandemeyerové byl náhle chladný a výhrůžný:

„Ty hloupá malá potvoro! Ty si myslíš, že nic nevím? Ne, neodpovídej. Jestli se budeš vzpírat nebo křičet, tak tě zastřelím jako psa.“

Ocelový kroužek se přitiskl k dívčinu spánku pevněji.

„Tak pochodem v chod,“ prohlásila paní Vandemeyerová. „Tudy – do mého pokoje. Za chvíli, až s tebou budu hotová, půjdeš do postele, jak jsem ti řekla. A budeš spát – no ano, moje malá špionko, ty budeš pěkně spát!“

V těch posledních slovech bylo jakési zvrhlé potěšení, které se Pentličce ani trochu nelíbilo. V tu chvíli ale nemohla nic dělat, takže poslušně došla do ložnice paní Vandemeyerové. Tlak pistole na jejím čele ani na chvíli nepolevil. Místnost byla v divokém nepořádku, šaty rozházené napravo nalevo, a uprostřed pokoje stál kufr a krabice na klobouky, obojí napůl sbalené.

Pentlička se s veškerým úsilím sebrala. Hlas se jí trochu chvěl, ale mluvila statečně.

„Ale ne,“ řekla, „to je nesmysl. Nemůžete mě zastřelit. Ráno by slyšel celý dům.“

„To bych riskla,“ prohlásila paní Vandemeyerová vesele. „Ale dokud nezačneš křičet o pomoc, nic se ti nestane – a já myslím, že to neuděláš. Jsi chytrá holka. Mě jsi rozhodně oklamala. Vůbec jsem tě nepodezírala! Takže nepochybuj o tom, že teď naprosto přesně chápeš, že mám navrch já. Tak – teď si sedni na postel. Dej ruce za hlavu, a jestli si vážíš svého života, tak se ani nehni.“

Pentlička trpně poslechla. Zdravý rozum jí říkal, že nemůže dělat nic, než se smířit se situací. Kdyby křičela o pomoc, bylo velmi málo pravděpodobné, že by ji někdo slyšel, ale naopak velmi pravděpodobné, že by ji paní Vandemeyerová skutečně střelila. A navíc každá minuta zdržení byla cenná.

Paní Vandemeyerová položila revolver na toaletní stolek tak, aby ho měla na dosah ruky. Nespouštěla z Pentličky oči pro případ, že by se dívka pokusila pohnout; vzala z mramorové desky stolku malou lahvičku a nalila trochu jejího obsahu do sklenice s vodou.

„Co je to?“ vyhrkla Pentlička zprudka.

„Něco, abys tvrdě spala.“

Pentlička trochu zbledla.

„Vy mě chcete otrávit?“ zeptala se šeptem.

„Možná,“ usmála se spokojeně paní Vandemeyerová.

„V tom případě to nevypiju,“ prohlásila Pentlička pevně. „To se mnohem radši nechám zastřelit.“

Přinejmenším to dělá rámus a někdo to možná uslyší. Ale nenechám se odpravit jako ovce.“

Paní Vandemeyerová dupla.

„Nebuď blázen! To si vážně myslíš, že stojím o to, aby mě po všech čertech honili pro vraždu? Jestli máš aspoň trochu zdravého rozumu, tak si uvědomíš, že otrávit tě se mi vůbec nehodí do krámu. Je to jenom na spaní, nic víc. Zítra ráno se probudíš a nic ti nebude. Prostě se nechci namáhat se svazováním a s roubíkem. To je druhá možnost – a řeknu ti předem, že by se ti to nelíbilo! Já umím být hodně nepříjemná, když chci. Tak to vypij jako hodná holka a nic se ti nestane.“

V hloubi duše jí Pentlička věřila. Její argumenty zněly pravdivě. Byla to prostá a účinná metoda, jak ji zatím dostat z cesty. Jenže dívka se nelíbila představa, že by se měla nechat krotce uspat a ani jednou se nepokusit osvobodit. Cítila, že jak jim paní Vandemeyerová jednou uklouzne, poslední naděje na nalezení Tommyho bude ta tam.

Pentlička uměla uvažovat rychle. Tohle všechno jí prolétlo hlavou jako blesk a ona si uvědomila, kde jí možná kyne malá šance. Rozhodla se vsadit všechno na jedinou kartu.

Prudce vyskočila z postele, padla na kolena před paní Vandemeyerovou a zoufale ji chytla za sukni.

„Já tomu nevěřím,“ kvílela. „Je to jed – já vím, že je to jed. Prosím, nenutte mě to pít,“ to už skoro ječela,

„nenutíte mě to pít!“

Paní Vandemeyerová se sklenicí v ruce se na to náhlé zhroucení dívala s pohrdavě ohrnutým rtem.

„Vstávej, ty huso! Neřnukej mi tady. Jak tys mohla mít nervy sehrát takovou roli, to vážně nechápu.“ Znovu dupla. „Vstávej, povídám.“

Ale Pentlička na ní pořád visela a vzlykala a vzlykot prokládala nesouvislými prosbami o milost. Každá minuta, kterou získala, byla dobrá. A navíc při tom žadonění se blížila neznatelně víc a víc ke svému cíli. Paní Vandemeyerová netrpělivě vykřikla a prudce dívku napřímila.

„Okamžitě to vypij!“ Velitelsky jí přitiskla sklenici k ústům.

Pentlička naposled zoufale zasténala.

„Přísaháte, že se mi nic nestane?“ hrála o čas.

„Samozřejmě, že se ti nic nestane. Nebuď hloupá.“

„Odpřísáhnete to?“

„Ale ano,“ odbývala ji paní Vandemeyerová netrpělivě. „Přísahám.“

Pentlička pozvedla ke sklenici chvějící se levou ruku.

„Tak dobře.“ Poslušně otevřela ústa.

Paní Vandemeyerová si povzdechla úlevou a na okamžik přestala být ve střehu. V té chvíli Pentlička bleskovým pohybem trhla sklenicí vzhůru tak prudce, jak jen dokázala. Tekutina z ní vyšpláchla paní Vandemeyerové do obličeje, a dříve než stačila popadnout dech, vyrazila Pentlička pravou rukou a popadla revolver z okraje toaletního stolku. Vzápětí o krok uskočila a namířila revolver přímo na srdce paní Vandemeyerové. Ruka se jí ani nezachvěla.

V tom okamžiku vítězství si Pentlička dopřála trochu nesportovní triumf.

„Tak kdo teď má navrch?“ vyjekla.

Tvář naproti byla zkřivená vztekem. Pentlička si na okamžik myslela, že se po ní vrhne, což by pro ni bylo nepříjemné dilema, protože vystřelit z revolveru rozhodně nehodlala. Ovšem paní Vandemeyerová se s námahou ovládla a na tváři se jí nakonec objevil pomalý, zlý úsměv.

„Takže ty nejsi tak hloupá! Tohle se ti povedlo, děvče. Ale zaplatíš za to – ano, za tohle zaplatíš! Já mám dobrou paměť!“

„Překvapuje mě, že jste mi na to tak snadno skočila,“ prohlásila Pentlička pohrdlivě. „To jste si vážně myslela, že jsem ten typ, co se bude válet po podlaze a žebrat o milost?“

„Jednou to možná uděláš!“ řekla žena významně.

To chladně zlovolné chování způsobilo, že Pentličce nepříjemně přešel mráz po zádech, ale rozhodně se mu nehodlala poddat.

„Co kdybychom si sedly,“ řekla Pentlička konverzačním tónem. „Naše současná póza je poněkud teatrální. Ne – ne na postel. Přitáhněte si židli ke stolu, to je ono. Já si teď sednu naproti vám, revolver si nechám pěkně před sebou pro případ, že by došlo k nějakým nečekaným událostem. Výborně. A teď si můžeme promluvit.“

„O čem?“ zeptala se paní Vandemeyerová nevrle.

Pentlička si ji chvilku zamyšleně prohlížela. Vzpomínala si na několik věcí. Na Borisova slova: „Někdy mám podezření, že byste prodala i – nás!“ a na její odpověď: „Cena by ovšem musela být obrovská,“ která sice byla míněna v žertu, ale co když v ní přece jen bylo něco pravdy? Neptal se kdysi dávno Whittington: „Kdo žvanil? Rita?“ Mohla by Rita Vandemeyerová být tím slabým místem v brnění pana Browna?

Pentlička zabodla oči do tváře svého protějšku a tiše odpovéděla:

„O penězích –“

Paní Vandemeyerová sebou trhla. Takovou odpověď zjevně nečekala.

„Jak to myslíte?“

„Já vám to povím. Zrovna jste říkala, že máte dobrou paměť. Dobrá paměť ale není zdaleka tak užitečná jako dobře naditá peněženka. Řekla bych, že si asi zrovna ulevujete představou, co nepříjemného byste mi mohla provést, ale je to praktické? Pomsta je hodně neuspokojivá. Všichni to vždycky říkají. Ale peníze,“ tohle bylo Pentliččino oblíbené téma a ona se stále víc rozohňovala, „na penězích nic neuspokojivého není, že ne?“

„Vy myslíte,“ prohlásila paní Vandemeyerová pohrdlivě, „že jsem z těch, co prodají svoje přátele?“

„Ano,“ odpověděla bez okolků Pentlička, „kdyby byla cena dostatečně velká.“

„Nějakých ubohých sto liber, co?“

„Ne,“ zavrtěla Pentlička hlavou. „Navrhla bych tak – sto tisíc!“

Její spořivý duch jí nedovolil zmínit se o celé částce milionu dolarů, kterou nabízel Julius.

Paní Vandemeyerové se po tváři rozlila červeň.

„Co jste říkala?“ zeptala se a její prsty si nervózně pohrávaly s broží, kterou měla na hrudi. V té chvíli Pentlička věděla, že se ryba chytila, a poprvé pocítila hrůzu ze své vlastní peněz milovné duše. Připadala si náhle děsivě spřízněná s ženou před sebou.

„Sto tisíc liber,“ opakovala Pentlička.

Světlo v očích paní Vandemeyerové pomaslo. Znova se opřela.

„Pche!“ řekla. „Vy je nemáte.“

„Ne,“ připustila Pentlička. „Já je nemám – ale znám někoho, kdo je má.“

„Kdo?“

„Jeden můj přítel.“

„To musí být milionář,“ poznamenala paní Vandemeyerová nevěřičně.

„Popravdě řečeno, je. Je to Američan. Zaplatí vám tuhle částku, ani nemrkne. Můžete mi věřit, že to je naprosto vážně míněný návrh.“

Paní Vandemeyerová se zase narovnala.

„Mám skoro chuť vám to věřit,“ řekla pomalu.

Chvilí bylo ticho, pak paní Vandemeyerová vzhledla.

„A co chce vědět, ten váš přítel?“

Pentlička chvíli bojovala sama se sebou, ale šlo o Juliovy peníze a jeho zájmy musely dostat přednost.

„Chce vědět, kde je Jane Finnová,“ řekla odvázně.

Paní Vandemeyerová vůbec nedala najevo překvapení.

„Kde je zrovna teď, tím si nejsem jistá,“ odpověděla.

„Ale můžete to zjistit?“

„Samozřejmě,“ odpověděla bezstarostně paní Vandemeyerová. „To nebude nic těžkého.“

„A pak –“ Pentlička se trochu zachvěl hlas, „– je tu ještě jeden mladík, můj přítel. Obávám se, že se mu něco stalo vinou vašeho kamaráda Borise.“

„Jak se jmenuje?“

„Tommy Beresford.“

„Nikdy jsem o něm neslyšela. Ale zeptám se Borise. Řekne mi všechno, co ví.“

„Děkuji.“ Pentlička se výrazně zlepšila nálada. Přimělo ji to ještě k jednomu odvážnému pokusu. „A ještě jedna věc.“

„Jaká?“

Pentlička se naklonila vpřed a ztišila hlas.

„Kdo je pan Brown?“

Bystrým zrakem si všimla, že krásná tvář náhle pobledla. Paní Vandemeyerová se s námahou sebrala a pokusila se chovat zase tak jako dřív. Byla to ale spíš karikatura někdejší nadřazenosti.

Pokrčila rameny.

„To jste se o nás moc dozvědět nemohla, když nevíte, že nikdo neví, kdo je pan Brown...“

„Vy ano,“ odpověděla Pentlička tiše.

Z tváře její společnice se zase vytratila barva.

„Proč si to myslíte?“

„Nevím,“ odpověděla dívka popravdě. „Ale jsem si tím jistá.“

Paní Vandemeyerová hleděla dlouho před sebe.

„Ano,“ odpověděla konečně chraplavě, „já to vím. Byla jsem krásná, víte – velice krásná –“

„Dosud jste,“ řekla Pentlička s obdivem.

Paní Vandemeyerová zavrtěla hlavou. V jejích jasně modrých očích se objevil zvláštní svit.

„Ne dost krásná,“ odpověděla tichým nebezpečným hlasem. „Ne – dost – krásná! A občas, v poslední době, mám obavu... Je nebezpečné vědět příliš!“ Nahnula se přes stůl. „Přísahajte, že moje jméno se v tom neobjeví – že se to nikdy nikdo nedozví.“

„Přísahám. A jak ho jednou chytanou, budete z nebezpečí venku.“

Tváří paní Vandemeyerové přelétl ustrašený výraz.

„Budu? Budu vůbec někdy?“ popadla Pentličku za paži. „Jste si jistá těmi penězi?“

„Naprosto jistá.“

„Kdy je dostanu? Nesmí se to zdržet.“

„Můj přítel tady za chvíli bude. Možná bude muset poslat pár kabelogramů nebo tak. Ale ke zdržení nedojde – on umí věci báječně popohnat.“

Na tváři paní Vandemeyerové se objevil rozhodný výraz.

„Udělám to. Je to velká částka peněz, a kromě toho,“ zvláštně se usmála, „není – moudré hodit přes

palubu ženu, jako jsem já!“

Chvilíčku se usmívala a zlehka poklepávala prsty na stůl. Náhle sebou trhla a tvář jí zbělela.

„Co to bylo?“

„Nic jsem neslyšela.“

Paní Vandemeyerová se bojácně rozhlédla kolem sebe.

„Kdyby někdo poslouchal –“

„Nesmysl. Kdo by tu mohl být?“

„Dokonce i stěny mohou mít uši,“ zašeptala žena. „Řeknu vám, že se bojím. Vy ho neznáte!“

„Myslete na těch sto tisíc liber,“ řekla Pentlička chlácholivě.

Paní Vandemeyerová si přejela jazykem vyschlé rty.

„Vy ho neznáte,“ opakovala chraplavě. „On je – ááá!“

S výkřikem hrůzy vyskočila. Nataženou rukou ukázala za Pentliččinu hlavu. Pak se zapotácela a svezla se v bezvědomí k zemi.

Pentlička se ohlédl, co ji tak vyděsilo.

Ve dveřích stáli sir James Peel Edgerton a Julius Hersheimmer.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Noční stráž

Sir James se protáhl kolem Julia a spěšně se sklonil k omdlelé ženě.

„Srdce,“ řekl stručně. „Když nás tak najednou viděla, byl to pro ni asi šok. Brandy – a rychle, nebo nám proklouzne mezi prsty.“

Julius se vrhl k toaletnímu stolku.

„Tady ne,“ zarazila ho Pentlička přes rameno. „V likérníku v jídelně. Druhé dveře z předsíně.“

Sir James a Pentlička spolu zvedli paní Vandemeyerovou a odnesli ji na postel. Tam jí cákli do tváře vodu, ale bezvýsledně. Právnick jí nahnátl pulz.

„Žádná sláva,“ zabručel. „Ať si ten mladík s brandy pospíší.“

V té chvíli se Julius vrátil se sklenicí zpola plnou destilátu. Podal ji siru Jamesovi. Pentlička zvedla ženě hlavu a právník se pokusil vpravit trochu alkoholu mezi sevřené rty. Konečně žena ochable otevřela oči. Pentlička jí pozvedla sklenici ke rtům.

„Napijte se.“

Paní Vandemeyerová poslechla. Brandy jí vrátilo barvu do bílých tváří a až zázračně ji oživilo. Pokusila se posadit – ale padla zpátky, zasténala a chytila se za bok.

„Srdce,“ zašeptala. „Nesmím mluvit.“

Znovu si lehla a zavřela oči.

Sir James jí ještě chvilku nechal prsty na zápěstí, pak ruku odtáhl a kývl.

„Už to bude dobré.“

Všichni tři odstoupili a tiše se spolu domlouvali. Uvědomovali si určité zklamání. Bylo zjevné, že jakýkoli křížový výslech tady nepřichází v úvahu. V současné chvíli byli v koncích a nemohli nic dělat.

Pentlička vyprávěla, jak paní Vandemeyerová projevila ochotu odhalit identitu pana Browna a zjistit a prozradit, kde je Jane Finnová. Julius byl nadšený.

„To je v pořádku, slečno Pentličko. Báječně! Těch sto tisíc liber se nejspíš bude dáme i ráno líbit stejně jako večer. Nemusíte si s ničím dělat hlavu. Stejně by bez těch peněz nepromluvila, to se vsaďte!“

V tom, co říkal, bylo rozhodně mnoho pravdy a Pentličku to trochu utěšilo.

„To, co říkáte, zní rozumně,“ prohlásil sir James zamýšleně. „Musím ale přiznat, že si přesto přeji, abychom vás nebyli přerušili právě v té chvíli. S tím se ale nedá nic dělat, teď budeme muset prostě počkat do rána.“

Pohlédl na nehybnou postavu na posteli. Paní Vandemeyerová ležela naprosto pasivně, se zavřenýma očima. Zavrtěl hlavou.

„No dobře,“ prohlásila Pentlička a snažila se, aby to znělo vesele. „Musíme počkat do rána, to je všechno.“

Ale myslím, že bychom neměli odejít z bytu.“

„A nemohl by to tu ohlídat ten váš chytrý chlapec?“

„Albert? A co kdyby se zase probrala a práskla do bot? Albert by ji nezadržel.“

„Od těch dolárků nejspíš neuteče.“

„Co když ano? Vypadalo to, že má z ‚pana Browna‘ strašný strach.“

„Cože? Myslíte, že je z něj vážně vyděšená?“

„Ano. Rozhlížela se kolem a říkala, že i stěny mají uši.“

„Třeba myslela diktafon,“ navrhoval Julius se zájmem.

„Slečna Pentlička má pravdu,“ řekl sir James tiše. „Nesmíme z bytu odejít – už kvůli bezpečí paní Vandemeyerové.“

Julius na něj vytřeštil oči.

„Myslíte, že by po ní šel? Že by to mohl stihnout do rána? Jak by se to vůbec dozvěděl?“

„Zapomínáte, že jste se sám zmiňoval o diktafonu,“ podotkl suše sir James. „Máme velice silného protivníka. Jsem přesvědčený, že když budeme postupovat s náležitou obezřetností, dostane se nám do rukou. Ale nesmíme zapomínat na opatrnost. Máme důležitou svědkyni a musíme ji střežit. Navrhují, abyste si vy šla lehnout, slečno Pentličko, a my, pane Hersheimmere, abychom spolu drželi stráž.“

Pentlička chtěla protestovat, ale náhodou jí padl zrak na postel. Uviděla, že paní Vandemeyerová má napůl otevřené oči a na tváři takový výraz strachu a zloby zároveň, až Pentlička zamrzla slova na rtech. Na okamžik ji napadlo, jestli ta mdloba a srdeční záchvat nebyly jen velký podvod, ale zase tu myšlenku zavrhl, když si vzpomněla na její smrtelnou bledost. Obličej se přímo před jejíma očima změnil jako kouzlem a paní Vandemeyerová ležela nehybná a netečná jako předtím. Dívka si na okamžik myslela, že se jí to muselo jen zdát. Ale přesto se rozhodla být ve střež.

„No,“ řekl Julius, „hlavně by asi bylo lepší z tohoto pokoje vypadnout.“

Ostatní s jeho návrhem souhlasili. Sir James znovu nahnatal paní Vandemeyerové pulz.

„Zcela uspokojivý,“ řekl tiše Pentlička. „Do rána si odpočine a bude úplně v pořádku.“

Dívka chvíli zaváhala u postele. Síla toho výrazu, který náhodou zahlédla, na ni udělala mocný dojem.

Paní Vandemeyerová nadzvedla víčka. Zdálo se, že se pokouší něco říct. Pentlička se k ní naklonila.

„Nechod – pryč –“ Zdálo se, že není schopná pokračovat, jen zamumlala cosi, co znělo jako „spát“. Pak to zkusila znovu.

Pentlička se naklonila ještě níž. Bylo to jen vydechnutí.

„Pan – Brown –“ hlas utichl.

Ale přivřené oči jako by zoufale prosily.

Dívka z náhlého popudu řekla rychle:

„Neodejdu z bytu. Budu celou noc vzhůru.“

Objevil se záblesk úlevy a pak se víčka zase zavřela. Paní Vandemeyerová zřejmě spala. Ale její slova v Pentlička znovu vyvolala neklid. Co myslela tím šeptaným „pan Brown“? Pentlička se přistihla, že se nervózně ohlíží přes rameno. Veliká šatní skříň jí náhle připadala zlověstná. Je v ní spousta místa, někdo by se tam klidně mohl schovat... Pentlička, i když se napůl styděla sama před sebou, ji otevřela a nahlédla dovnitř. Nikdo – samozřejmě! Sklonila se a podívala se pod postel. A jiný možný úkryt tu nebyl. Pentlička svým typickým způsobem potřásla rameny. To je přece absurdní, takhle podléhat nervům! Pomalu vyšla z místnosti. Julius a sir James spolu tiše mluvili. Sir James se k ní obrátil.

„Zamkněte dveře zvenčí, prosím vás, slečno Pentličko, a vytáhněte klíč. Musíme naprosto vyloučit možnost, že by do té místnosti někdo vstoupil.“

Říkal to tak vážně, že to na ostatní silně zapůsobilo a Pentlička se hned méně styděla za svoje „nervy“.

„Počkat,“ napadlo Julia náhle, „co ten Pentliččin chytrý chlapec? Asi bych měl zajít dolů a trochu ho uklidnit. Skvělý kluk, Pentličko.“

„Mimochodem, jak jste se dostali dovnitř?“ zeptala se náhle Pentlička. „Zapomněla jsem se zeptat.“

„No, Albert mě sehnal telefonem. Svištěl jsem si to tady pro sira Jamese a pak rovnou sem. Ten kluk na nás čekal a dělal si kapku hlavu, co se mohlo stát vám. Poslouchal přede dveřmi do bytu, ale neslyšel nic. To on měl nápad, že nás pošle nahoru výtahem na uhlí, místo abychom zvonili. No a tak jsme pěkně přistáli v umývárně a šli jsme vás rovnou hledat. Albert je pořád ještě dole a touhle dobou už se nejspíš může zbláznit.“ A s těmito slovy Julius rychle odešel.

„A teď, slečno Pentličko,“ řekl sir James, „znáte to tady lépe než já. Kde navrhujete, abychom se utábořili?“

Pentlička o tom chvíli uvažovala.

„Myslím, že nejvhodnější to bude v budoáru paní Vandemeyerové,“ řekla nakonec a vyrazila tam první.

Sir James se pochvalně rozhlédl.

„Ano, tady to bude dobré. No a teď, milá mladá dámo, jděte do postele a trochu se prospěte.“

Pentlička rezolutně zavrtěla hlavou.

„Děkuji vám, sire Jamesi, ale to nemůžu. Celou noc by se mi zdálo o panu Brownovi!“

„Ale budete hrozně unavená, dítě.“

„Ne, nebudu. Je mi milejší zůstat vzhůru – opravdu.“

Sir James ustoupil. O několik minut později se znovu objevil Julius, který uklidnil Alberta a štědře ho odměnil za jeho služby. Když ani on nedokázal přesvědčit Pentličku, aby si šla lehnout, prohlásil

rozhodně:

„No ale v každém případě musíte aspoň hned teď něco sníst. Kde je spíž?“

Pentlička mu to řekla a on se za chvíli vrátil se studeným slaným koláčem a třemi talíři.

Po vydatném jídle se vytratily představy, které na Pentličku ještě před půl hodinou tak zapůsobily. Moc peněz nemůže zklamat.

„A teď, slečno Pentličko,“ vyzval ji sir James, „chceme slyšet o vašich dobrodružstvích.“

„Přesně tak,“ souhlasil Julius.

Pentlička s určitým uspokojením převyprávěla svoje příhody. Julius ji občas přerušil obdivným „Trefa!“ Sir James neřekl nic, dokud neskončila, a pak pronesl tiše „Dobrá práce, slečno Pentličko,“ až se dívka zarděla potěšením.

„Jedno mi ale není jasné,“ řekl Julius. „Co ji popadlo, že chtěla tak najednou zmizet?“

„To nevím,“ přiznala Pentlička.

Sir James si zamyšleně hladil bradu. „V tom pokoji byl hrozný nepořádek. To vypadá, jako by s tím útekem předem nepočítala. Skoro jako by ji najednou někdo varoval.“

„Nejspíš pan Brown,“ prohlásil Julius pohrdavě.

Právník se na něj dlouze, významně zadíval.

„Proč ne?“ řekl. „Nezapomínejte, že i vás samotného jednou doběhl.“

Julius se zarděl hněvem.

„Zuřím, když si vzpomenu, jak jsem mu dal tu Janinu fotografii jako tupá ovce. Páni, jestli ji ještě někdy dostanu do ruky, tak se jí budu držet jako klíště!“

„To je dost nepravděpodobná možnost,“ podotkl právník suše.

„To máte asi pravdu,“ odpověděl Julius upřímně. „A v každém případě mně jde spíš o originál. Kde myslíte, že může být, sire Jamesi?“

Právník zavrtěl hlavou.

„To nemůžu říct. Ale mám dost slušnou představu o tom, kde byla.“

„Vážně? A kde?“

Sir James se usmál.

„Tam, co jste prožil své noční dobrodružství, v sanatoriu v Bournemouthu.“

„Tam? To určitě ne. Ptal jsem se.“

„Ne, můj milý, vy jste se ptal, jestli tam byla osoba jménem Jane Finnová. Ale pokud tam tu dívku skutečně umístili, tak skoro jistě pod smyšleným jménem.“

„Trefa!“ vykřikl Julius. „Vůbec mě to nenapadlo!“

„To bylo celkem zřejmé,“ podotkl jeho partner.

„Třeba je v tom namočený i ten doktor,“ napadlo Pentličku.

Julius zavrtěl hlavou.

„To si nemyslím. Hned se mi líbil. Ne, jsem si skoro jistý, že doktor Halí je slušný člověk.“

„Halí říkáte?“ zeptal se sir James. „To je zvláštní – skutečně zvláštní.“

„Proč?“ chtěla vědět Pentlička.

„Protože jsem se s ním zrovna dnes ráno náhodou potkal. Už pár let se s ním trochu znám a dnes ráno jsem na něj narazil na ulici. Říkal, že bydlí v Metropoli.“ Obrátil se k Juliovi. „Nezmínil se vám, že jede do města?“

Julius zavrtěl hlavou.

„Zvláštní,“ uvažoval sir James. „Odpoledne to jméno nepadlo, jinak bych byl navrhl, abyste za ním zašel pro další informace, a dal bych vám svou vizitku jako doporučení.“

„Jsem pěkný tulpas,“ prohlásil Julius s neobvyklou pokorou. „To s tím falešným jménem mě napadnout mělo.“

„Jak vás mohlo něco napadat těsně po tom, co jste spadnul ze stromu?“ vykřikla Pentlička. „Každý jiný by byl určitě na místě mrtvý.“

„No, ale na tom asi stejně nesejde,“ prohlásil Julius. „Paní Vandemeyerovou máme pěkně na háčku a víc nepotřebujeme.“

„Ano,“ souhlasila Pentlička, ale příliš jistě to neznělo.

Zavládlo ticho. Kouzlo noci je pomalu opřádalo. Nábytek z ničeho nic praskal, závěsy skoro neznatelně šustily. Náhle Pentlička s výkřikem vyskočila.

„Já si nemůžu pomoci. Já vím, že pan Brown je někde tady v bytě! Já ho cítím.“

„Ale, Pentličko, to přece není možné! Dveře máme otevřené do haly. Předními dveřmi nemohl přijít nikdo, abychom ho neslyšeli a neviděli.“

„Já si nemůžu pomoci. Já cítím, že tu je!“

Prosebně se podívala na siru Jamese, který odpověděl vážně:

„Se vši úctou k vašim pocitům, slečno Pentličko (a mimochodem, k mým také), skutečně nevím, jak by bylo v silách kohokoli být v bytě, aniž bychom o něm věděli.“

Dívku to trochu utěšilo.

„Sedět takhle v noci, to se člověk začne bát,“ přiznala se zkroušeně.

„Ano,“ souhlasil sir James. „Jsme ve stejné situaci jako lidé pořádající seanci. Kdyby tu bylo médium, možná bychom dosáhli překvapivých výsledků.“

„Vy věříte ve spiritualismus?“ vytřeštila oči Pentlička.

Právník pokrčil rameny.

„Nepochybně v tom něco pravdy je. Ale většina těch svědectví by před soudem neobstála.“

Hodiny se pomalu vlekly. S prvním slabým příchodem rána sir James odtáhl záclony. Viděli to, co zná jen málokterý Londýňan – pomalý východ slunce nad spícím městem. S příchodem světla se představy a strachy předcházející noci zdály absurdní. Pentliččina nálada se vrátila k normálu.

„Hurá,“ prohlásila. „To bude skvělý den. A najdeme Tommyho. A Jane Finnovou. A všechno bude skvělé. Zeptám se pana Cartera, jestli by mě za to nemohli povýšit do šlechtického stavu!“

V sedm hodin se Pentlička nabídl, že půjde uvařit čaj. Vrátila se s tácem, na kterém stála konvice a čtyři šálky.

„Pro koho je ten čtvrtý?“ ptal se Julius.

„No pro naši vězeňkyni přece. Asi jí tak můžeme říkat, ne?“

„Donést jí čaj, to není zrovna dramatické zakončení dnešní noci,“ prohlásil zamyšleně Julius.

„To je,“ připustila Pentlička. „Ale stejně to udělám. Možná můžete jít oba se mnou, kdyby po mně třeba skočila nebo tak. Nevíme přece, v jaké náladě se vzbudí.“

Sir James a Julius ji doprovodili ke dveřím.

„Kde je klíč? No ano, vždyť já ho vlastně mám u sebe.“

Vsunula ho do zámku, otočila jím a zarazila se.

„Co když přece jenom utekla?“ řekla tichounce.

„To je čirá nemožnost,“ uklidňoval ji Julius.

Ale sir James neřekl nic.

Pentlička se zhluboka nadechla a vstoupila. Oddechla si úlevou, když uviděla paní Vandemeyerovou ležet na posteli.

„Dobré ráno,“ řekla vesele. „Donesla jsem vám čaj.“

Paní Vandemeyerová neodpověděla. Pentlička postavila šálek na stolek u postele a šla roztáhnout závěsy. Když se otočila, paní Vandemeyerová pořád ještě ležela bez hnutí. Pentličce se sevřelo srdce náhlým strachem a utíkala k posteli. Ruka, kterou zvedla, byla ledová... Paní Vandemeyerová už nikdy nepromluví...

Její výkřik přivolal oba muže. Stačila jen chvilka. Paní Vandemeyerová byla mrtvá – musela být mrtvá už několik hodin. Zřejmě zemřela ve spánku.

„No to je tedy krutá smůla!“ vykřikl zoufale Julius.

Sir James byl klidnější, ale v očích mu podivně plálo.

„Jestli je to smůla,“ odpověděl.

„Nemyslíte si snad – ale to je přece úplně nemožné – dovnitř se nikdo dostat nemohl.“

„Ne,“ připustil právník. „Skutečně si neumím představit jak. Ale stejně – zrovna se chystá zradit pana Browna – a zemře. Je to skutečně jen smůla?“

„Ale jak –“

„Ano, jak! To právě musíme zjistit.“ Stál tam klidně a zlehka si hladil bradu. „Musíme to zjistit,“ opakoval tiše a Pentlička měla pocit, že být panem Brownem, tón těch prostých slov by se jí vůbec nelíbil.

Julius zalétl pohledem k oknu.

„Okno je otevřené,“ poznamenal, „myslíte –“

Pentlička zavrtěla hlavou.

„Balkon vede jen k budoáru. A tam jsme byli my.“

„Mohl vyklouznout –“ navrhoval Julius.

Ale sir James ho přerušil.

„Takové primitivní metody on nepoužívá. Teď musíme rozhodně poslat pro doktora, ale než to uděláme, je v téhle místnosti něco, co by pro nás mohlo být cenné?“

Spěšně všichni tři začali prohledávat pokoj. Hromada popela v krbu naznačovala, že paní

Vandemeyerová před svým útekem páčila papíry. Nezůstalo tam nic důležitého, i když prohledali i ostatní místnosti.

„Je tu tohle,“ řekla Pentlička náhle a ukázala na malý staromódní sejf zapuštěný do zdi. „Nejspíš bude na šperky, ale třeba je v něm ještě něco.“

Klíč byl v zámku a Julius otevřel dveře a prohledal vnitřek. Chvilí mu to trvalo.

„Tak co,“ pobídla ho netrpělivě Pentlička.

Julius chvilku neodpověděl, pak se otočil a zavřel dveře.

„Nic,“ řekl.

Za pět minut přišel rázný mladý lékař, narychlo přivolaný. Poznal sira Jamese a choval se k němu s úctou.

„Selhání srdce, nebo možná předávkování nějakým prostředkem na spaní.“ Začichal. „Mám dojem, zeje tady cítit chloral.“

Pentlička si vzpomněla na sklenici, kterou vyšplouchla. Něco ji napadlo; šla se podívat k toaletnímu stolku.

Našla onu malou lahvičku, ze které paní Vandemeyerová odlila pár kapek.

Tehdy byla ze tří čtvrtin plná. Ted – byla prázdná.

Čtrnáctá kapitola

Konzultace

Nic Pentličku nepřekvapilo a neohromilo víc než to, jak snadno a jednoduše se všechno vyřešilo díky obratnému jednání sira Jamese. Lékař celkem ochotně přijal teorii, že si paní Vandemeyerová nešťastnou náhodou vzala příliš velkou dávku chloralu. Pochyboval, že by bylo nutné soudní šetření. Pokud ano, dá siru Jamesovi vědět. Pochopil dobře, že se paní Vandemeyerová chystala k odjezdu do ciziny a že služebnictvo už odešlo? Sir James a jeho mladí přátelé byli u paní Vandemeyerové na návštěvě, když se jí náhle udělalo špatně, a oni tedy strávili noc v bytě, protože ji nechtěli nechat samotnou. Znají nějaké její příbuzné? Ne, ale sir James odkázal lékaře na jejího právníka.

Krátce poté dorazila ošetřovatelka a vzala věci do vlastních rukou, ostatní neblahou budovu opustili.

„A co teď?“ zeptal se Julius a zoufale rozhodil ruce. „Tak jsme nejspíš dojeli definitivně.“

Sir James si zamyšleně hladil bradu.

„Ne,“ řekl tiše. „Ještě je tu šance, že nám něco bude schopn říci doktor Halí.“

„Páni! Na toho jsem zapomněl.“

„Šance je to malá, ale zanedbat ji nesmíme. Myslím, že jsem vám už říkal, že bydlí v Metropoli. Navrhuji, abychom tam za ním co nejdříve zašli. Řekněme hned, jak se vykoupe a posnídáme?“

Domluvili se, že Pentlička a Julius se vrátí do Ritzu a vyzvednou pak autem sira Jamese. Také to tak provedli a krátce po jedenácté všichni zastavili před Metropolem. Zeptali se po dr. Hallovi a poslíček ho šel hledat. Za pár minut už drobný doktůrek spěchal k nim.

„Můžete nám věnovat pár minut, doktore Halle?“ řekl přátelsky sir James. „Toto je slečna Cowleyová.“

Pana Hersheimmera myslím už znáte.“

Lékař si s otázkou v očích stiskl ruku s Juliem.

„No jistě, můj mladý přítel z té epizody se stromem. Co kotník, v pořádku?“

„Řekl bych, že díky vaší skvělé péči je už vyléčený, doktore.“

„A co ty srdeční potíže? Ha ha!“

„Ještě hledám,“ odpověděl Julius stručně.

„Ale k věci. Můžeme si s vámi chvíli soukromě promluvit?“ zeptal se sir James.

„Samozřejmě. Myslím, že tu mají místnost, kde nás nikdo nebude rušit.“

Vykročil napřed a ostatní ho následovali. Posadili se a doktor se podíval tázavě na sira Jamese.

„Pane doktore, naléhavě hledám jistou mladou dámu, od které potřebuji získat prohlášení. Mám důvod věřit, že byla někdy ve vašem zařízení v Bournemouthu. Doufám, že neporuším žádnou profesionální etiketu, když se vás na ni zeptám.“

„Předpokládám, že jde o svědectví?“

Sir James na okamžik zaváhal a pak odpověděl:

„Ano.“

„Rád vám poskytnu všechny informace, které mohu. Jak se ta mladá dáma jmenuje? Pokud si vzpomínám, pan Hersheimer se mě ptal –“ napůl se otočil k Juliovi.

„Jméno,“ vložil se do toho bez obalu sir James, „je nepodstatné. Prakticky jistě by ji k vám poslali pod falešným jménem. Ale rád bych věděl, jestli znáte jistou paní Vandemeyerovou?“

„Paní Vandemeyerová ze South Audley Mansions 20? Trochu ji znám.“

„A nevíte o tom, co se stalo?“

„Jak to myslíte?“

„Nevíte, že paní Vandemeyerová je mrtvá?“

„Proboha, tak o tomhle jsem neměl tušení! Kdy se to stalo?“

„Včera v noci se předávkovala chloralem.“

„Záměrně?“

„Oficiální verze zní, že náhodou. Já bych to sám nerad tvrdil. V každém případě, dnes ráno byla nalezena mrtvá.“

„To je skutečně smutné. Byla to výjimečně krásná žena. Předpokládám, že to byla vaše přítelkyně, když znáte všechny tyhle detaily.“

„Znám je proto, že – no, byl jsem to já, kdo ji našel mrtvou.“

„Skutečně?“ trhl sebou lékař.

„Ano,“ potvrdil sir James a zamyšleně si pohladil bradu.

„To je velice smutná zpráva, ale když dovolíte, nechápu, jak to souvisí s předmětem vašeho dotazu?“

„Souvisí to takto: Není tomu tak, že paní Vandemeyerová svěřila do vaší péče svou mladou příbuznou?“

Julius se dychtivě naklonil vpřed.

„Je to tak,“ odpověděl tiše lékař.

„Pod jménem –?“

„Janet Vandemeyerová. Bylo mi řečeno, že je to neteř paní Vandemeyerové.“

„A přišla k vám?“

„Pokud si dobře vzpomínám, v červnu nebo červenci 1915.“

„Byla duševně nemocná?“

„Byla při naprosto zdravém rozumu, pokud to myslíte takto. Od paní Vandemeyerové jsem se dozvěděl, že dívka se s ní plavila na Lusitanii, když se ta nešťastná loď potopila, a v důsledku toho utrpěla těžký šok.“

„Tak to jsme myslím na správné stopě, ne?“ sir James se rozhlédl.

„Už jsem jednou říkal, že jsem pitomec,“ odpověděl Julius.

Lékař se po nich zvědavě díval.

„Říkal jste, že od ní potřebujete prohlášení,“ řekl. „Co když ho nebude schopná učinit?“

„Cože? Právě jste říkal, že je naprosto duševně zdravá.“

„To je. Ovšem pokud od ní chcete prohlášení, které se týká události před 7. květnem 1915, nebude vám ho schopna poskytnout.“

Nechápavě se na mužíčka dívali. Bodře pokývl.

„Je to škoda,“ řekl. „Veliká škoda, obzvláště pokud jsem správně vyrozuměl, sire Jamesi, že jde o důležitou věc. Ale je to tak, neřekne vám nic.“

„Ale proč, člověče? Ztraceně, proč?“

Mužiček pohlédl laskavě na rozčileného mladého Američana.

„Protože Janet Vandemeyerová trpí úplnou ztrátou paměti!“

„Cože?“

„Přesně tak. Pozoruhodný případ, skutečně velice pozoruhodný případ. Existuje několik dobře známých paralel. Je to první případ toho druhu, který jsem měl možnost osobně sledovat, a musím přiznat, že to bylo skutečně svrchovaně zajímavé.“ V lékařově uspokojení bylo cosi až pří zračného.

„A ona si na nic nepamatuje,“ řekl pomalu sir James.

„Nic, co se odehrálo před 7. květnem 1915. Od té doby má stejně dobrou paměť jako vy nebo já.“

„Takže to první, na co si vzpomíná?“

„Je přistání s ostatními zachráněnými. Všechno, co bylo předtím, je pryč. Neznala vlastní jméno, nevěděla, odkud pochází ani kde je. Nedokázala dokonce ani mluvit vlastní řečí.“

„Ale to je přece hrozně neobvyklé, ne?“ divil se Julius.

„Ne, můj milý pane. Za těchto okolností je to naopak docela normální. Nervový systém utrpěl těžký šok. Ztráta paměti probíhá skoro vždycky stejně. Navrhl jsem samozřejmě léčení u specialisty. V Paříži je jeden velice dobrý odborník – dokonce podobné případy studuje – ale paní Vandemeyerové se nelíbila představa publicity, která by mohla být výsledkem takového postupu.“

„Ano, to bych od ní čekal,“ prohlásil pochmurně sir James.

„Nemohl jsem než s jejím názorem souhlasit. Podobným případům se skutečně dostává jisté nevhodné pozornosti. A ta dívka byla velice mladá – řekl bych tak devatenáct. Připadalo mi nešťastné, aby se o jejím postižení mluvilo – mohlo by to poškodit její životní vyhlídky. Kromě toho v podobných případech se stejně žádných speciálních postupů použít nedá. Ve skutečnosti lze vlastně jen čekat.“

„Čekat?“

„Ano, dříve či později se paměť vrátí – stejně náhle, jako zmizela. Ale je pravděpodobné, že ta dívka pak zase dokonale zapomene na ono mezidobí a začne žít svůj život od okamžiku, kdy skončila – tedy od potopení Lusitanie.“

„A kdy myslíte, že se to stane?“

Doktor pokrčil rameny.

„To se nedá říct. Někdy je to otázka měsíců, ale jsou známy i takové případy, kdy to trvalo dvacet let. Občas pomůže další šok. Jeden obnoví, co druhý vzal.“

„Další šok říkáte?“ opakoval Julius zamyšleně.

„Přesně tak. V Coloradu byl jeden případ – pustil se doktor do výmluvného, mírně nadšeného výkladu. Julius ho zřejmě neposlouchal. Ponořil se do vlastních myšlenek a mračil se. Náhle se prudce probal a uhodil pěstí do stolu tak hlučně, až všichni nadskočili, nejvíc doktor.“

„Mám to! Doktore, rád bych slyšel váš odborný názor na plán, který vám teď načrtnu. Co kdyby Jane znova plula přes velkou louži a stalo se úplně to samé? Ponorka, potápějící se loď, všichni do člunů – a tak dál. Pomohlo by to? Nedalo by to jejímu podvědomí, nebo jak tomu říkáte, takový kopanec, že by pěkně znova naskočilo?“

„Skutečně zajímavá úvaha, pane Hersheimmere. Podle mého názoru by to mělo úspěch. Bohužel není nejmenší šance, že by se události opakovaly tak, jak o tom mluvíte.“

„Samy od sebe třeba ne, doktore. Ale uměle ano, a o tom mluvíme.“

„Uměle?“

„No jasně. Co je na tom těžkého? Najmout dopravní loď –“

„Najmout loď!“ opakoval doktor Halí tiše, jako by nevěřil vlastním uším.

„Najmout cestující, najmout ponorku – to bude hádám ta jediná potíž. Vlády si svoje válečné stroje drží dost pod pokličkou. Hned tak někomu je neprodají. No ale stejně myslím, že i to by se dalo vyřešit. Znáte slovo „podmáznout, pane? No tak když víte, koho podmáznout, vždycky dostanete, co chcete! Torpédo bychom nejspíš odpalovat nemuseli. Když budou všichni pobíhat a dost nahlas ječet, že se loď potápí, mělo by to být až dost na takovou nevinou holčičku jako Jane. Až na sobě bude mít záchrannou vestu a naženou ji do člunu a na palubě bude dobře vycvičená parta statistiků předvádět hysterii – no tak by měla být zpátky tam, kde byla v květnu 1915. Co vy na to, když to tak stručně slyšíte?“

Doktor Halí se podíval na Julia. V jeho pohledu bylo jasně vepsáno všechno, co v té chvíli nebyl schopen vyslovit.

„Ne,“ odpověděl mu Julius. „Nezbláznil jsem se. Všechno to je naprosto proveditelné. Ve Státech se to dělá každý den, do filmu, chápejte. Viděl jste na plátně srážky vlaků? No a jaký je rozdíl mezi tím, jestli člověk koupí vlak nebo linkovou loď? Jak budeme mít, co je k tomu potřeba, můžeme se do toho rovnou pustit!“

Doktor Halí našel zase řeč.

„Ale ty náklady, drahý pane.“ Už silněji opakoval. „Ty náklady! Ty by byly obrovské!“

„Peníze pro mě nejsou problém,“ vysvětlil Julius prostě.

Doktor Halí obrátil s prosebným výrazem oči k siru Jamesovi, který se zlehka usmál.

„Pan Hersheimer je na tom finančně velmi dobře – skutečně velmi dobře.“

Když se doktorův pohled vrátil k Juliovi, byla v něm znát lehká změna. Tohle už nebyl výstřední mladík se zálibou v padání ze stromů. V lékařových očích byla úcta příslušející skutečně bohatému člověku.

„Pozoruhodný plán. Velice pozoruhodný,“ prohlásil. „Film – no jistě! Skutečně zajímavé. Obávám se, že my tady jsme v našich metodách poněkud zaostalí. A vy ten pozoruhodný plán skutečně hodláte provést, že?“

„Na to vsadíte poslední dolar.“

Doktor mu věřil – za což Julius mohl vděčit své národnosti. Kdyby něco podobného navrhl Angličan, byl by doktor pochyboval o jeho duševním zdraví.

„Vyléčení nemůžu zaručit,“ připomněl. „To bych patrně měl zcela jasně zdůraznit.“

„No jasně, to je v pořádku,“ kývl Julius. „Stačí, když mi dodáte Jane, a zbytek nechť na mě.“

„Jane?“

„No tak slečnu Janet Vandemeyerovou. Můžeme hned zavolat meziměstsky do té vaší léčebny a říct jim, aby ji poslali, nebo tam mám dojet autem a dovézt ji?“

Doktor na něj vytřeštil oči.

„Promiňte, pane Hersheimmere. Já jsem se domníval, že to víte.“

„Co že vím?“

„Že slečna Vandemeyerová už není v mé péči.“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Pentlička dostává nabídku

Julius vyskočil.

„Cože?“

„Domníval jsem se, že jste si toho vědom.“

„Kdy odešla?“

„Počkejte. Dnes je pondělí, že? Tak to muselo být minulou středu – no jistě – ano, právě ten večer, co jste – ehm – spadl z mého stromu.“

„Ten večer? Předtím nebo potom?“

„Počkejte – ano, potom. Přišla naléhavá zpráva od paní Vandemeyerové. Mladá dáma spolu s ošetřovatelkou, která se o ni starala, odjely nočním vlakem.“

Julius se zase zhroutil na židli.

„Sestra Edith – odjela s pacientkou – vzpomínám si,“ brumlal si pro sebe. „Panebože – když si představím, že jsem byl tak blízko!“

Doktor Halí se tvářil zmateně.

„Já tomu nerozumím. Takže ta mladá dáma přece jen není u své tety?“

Pentlička zavrtěla hlavou. Už chtěla něco říct, když ji zarazil varovný pohled sira Jamese. Právník vstal.

„Jsem vám velice zavázán, doktore. Jsme vám vděční za všechno, co jste nám řekl. Obávám se, že teď jsme v situaci, kdy se budeme muset do hledání slečny Vandemeyerové pustit od začátku. Co ta ošetřovatelka, která ji doprovázela? Nevíte asi, kde je, že?“

Doktor zavrtěl hlavou.

„Ne, neozvala se nám. Vyrozuměl jsem, že má se slečnou Vandemeyerovou nějakou dobu zůstat. Ale co se mohlo stát? Přece tu dívku nemohli unést.“

„To se uvidí,“ odpověděl zachmuřeně sir James.

Lékař zaváhal.

„Nemyslíte, že bych to měl hlásit na policii?“

„Ne, ne. Dívka je velmi pravděpodobně u jiných příbuzných.“

Doktora to docela neuspokojilo, ale viděl, že sir James je rozhodnut neříct mu nic dalšího, a uvědomil si, že snaha vytáhnout ze slavného soudního rady víc informací by byla marná námaha. Proto se s nimi rozloučil a oni odešli z hotelu. Několik minut stáli u auta a hovořili.

„To je k bláznění,“ vykřikla Pentlička. „Když si představím, že Julius s ní byl několik hodin pod stejnou střechou.“

„Byl jsem nemožný idiot,“ zavrčel nešťastně Julius.

„Nemohl jste to vědět,“ utěšovala ho Pentlička. „Že ne?“ dovolávala se sira Jamese.

„Doporučil bych vám nelámat si s tím hlavu,“ prohlásil právník laskavě. „Nemá cenu plakat nad rozlitém mlékem.“

„Důležité je, co teď dál,“ dodala praktická Pentlička.

Sir James pokrčil rameny.

„Můžete zkusit inzerátem najít tu ošetřovatelku, která dívku doprovázela. To je to jediné, co vám můžu poradit, a přiznávám předem, že mnoho naděje tomu nedávám. Jinak se nedá dělat nic.“

„Nic?“ opakovala Pentlička nechápavě. „A – Tommy?“

„Musíme doufat,“ řekl sir James. „Ano, nesmíme ztrácet naději.“

Ale přes její sklopenou hlavu se jeho oči setkaly s Juliovými a on skoro neznatelně zavrtěl hlavou. Julius pochopil. Právník považoval případ za beznadějný. Tvář mladého Američana zvažněla. Sir James uchopil Pentličku za ruku.

„Musíte mi dát vědět, kdyby vyšlo najevo cokoli dalšího. Dopisy za mnou vždycky pošlou.“

Pentlička na něj nechápavě hleděla.

„Vy odjíždíte?“

„Říkal jsem vám to. Vzpomínáte? Do Skotska.“

„Ano, ale myslela jsem –“ dívka zaváhala.

Sir James pokrčil rameny.

„Moje milá mladá dámo, obávám se, že víc udělat nemohu. Všechny naše stopy se rozplynuly. Můžete mi věřit, že víc se dělat nedá. Kdyby se něco objevilo, milerád vám budu nápomocen, jak jen dokážu.“

V Pentličce jeho slova vyvolala pocit zoufalství.

„Asi máte pravdu,“ řekla. „Stejně vám moc děkuji, že jste se nám snažil pomoci. Na shledanou.“

Julius se skláněl nad autem. Do pronikavých očí sira Jamese se na okamžik vloudila lítost, když hleděl na

skleslou dívčinu tvář.

„Nebudte tak zoufalá, slečno Pentličko,“ řekl tichým hlasem. „Nezapomeňte, že dovolená není vždycky samá zábava. Člověk občas stihne i nějakou tu práci.“

Řekl to takovým tónem, že Pentlička prudce vzhledla. S úsměvem zavrtěl hlavou.

„Ne, nic víc vám neřeknu. To je velká chyba, říkat příliš mnoho. Pamatujte si to. Nikdy neříkejte všechno, co víte – dokonce ani člověku, kterého znáte nejlíp. Rozumíte? Na shledanou.“

Odešel. Pentlička za ním hleděla. Začínala chápat metody sira Jamese. Už jednou jí takhle mimochodem napověděl. Byl tohle také náznak? A co přesně se skrývalo za těmi posledními stručnými slovy? Myslel to tak, že nakonec případ přece jen neopustil, že na něm bude potají dál pracovat, zatímco –

Její úvahy přerušil Julius, který ji vyzval, aby „naskočila“.

„Vypadáte celá zamyšlená,“ poznamenal, když vyrazili. „Říkal ten stařík ještě něco?“

Pentlička impulzivně otevřela ústa a pak je zase zavřela. Slova sira Jamese jí zněla v uších: „Nikdy neříkejte všechno, co víte – dokonce ani člověku, kterého znáte nejlíp.“ A vtom jí probleskla paměť jiná vzpomínka. Julius u sefu v bytě paní Vandemeyerové, její vlastní otázka a pauza před odpovědí: „Nic.“ Skutečně tam nic nebylo? Nebo našel něco, co si chtěl nechat pro sebe? Jestli on má tajemství, může je mít ona také.

„Nic zvláštního,“ odpověděla.

Spíš cítila než viděla, že po ní Julius blýskl pohledem.

„Poslyšte, neprojedeme se po parku?“

„Jestli chcete.“

Chvilí jeli pod stromy mlčky. Byl krásný den. Svěží vzduch přinesl Pentličce nové nadšení.

„Řekněte, slečno Pentličko, myslíte, že Jane někdy najdu?“

Julius to řekl hlasem plným beznaděje. Tahle nálada mu byla natolik cizí, že se Pentlička obrátila a překvapeně na něj vytřeštila oči. Kývl.

„Je to tak. Začínám být z celé té věci zoufalý. Sir James nám dneska už nedával žádnou naději, to jsem viděl. Nelíbí se mi – nějak jsme si nesedli – ale je docela hodný, a řekl bych, že kdyby byla nějaká šance na úspěch, tak by to nevzdal – no co myslíte?“

Pentlička byla poněkud na rozpacích, ale protože byla přesvědčená, že Julius před ní také něco zatajil, nepodlehla.

„Navrhoval hledat inzerátem tu ošetřovatelku,“ připomněla mu.

„Ano, ale to říkal tónem ‚marná naděje‘! Ne – už toho začínám mít dost. Tak napůl jsem se rozhodl, že se hned teď vrátím do Států.“

„To ne!“ vykřikla Pentlička. „Musíme najít Tommyho.“

„Na Beresforda jsem zapomněl,“ přiznal kajícně Julius. „Je to tak. Musíme ho najít. Ale potom – no, od té doby, co jsem na tuhle cestu vyrazil, jsem žil ve snách – a takové sny, to je hodně mizerný byznys. Končím s nimi. Poslyšte, slečno Pentličko, chtěl bych se vás na něco zeptat.“

„Ano?“

„Vy a Beresford. Jak to s vámi je?“

„Nerozumím vám,“ odpověděla Pentlička důstojně, ale pak poněkud nesouvisle dodala, „a stejně se pletete.“

„Žádné něžné city?“

„Rozhodně ne,“ popřela to Pentlička procítěně. „Tommy a já jsme přátelé – nic víc.“

„No, tohle nejspíš zpočátku říkali všichni milenci,“ podotkl Julius.

„Nesmysl!“ odsekla Pentlička. „Vypadám snad jako dívka, která se zamilovává do každého muže na potkání?“

„To ne. Vypadáte jako dívka, do které se muži na potkání zamilovávají!“

To Pentličku trochu vyvedlo z míry. „To měl být předpokládám kompliment?“

„Ano. Tak tedy, co jsem chtěl říct. Co když Beresforda nenajdeme a – a –“

„No tak to řekněte! Já si umím přiznat fakta. Co když je – mrtvý. Ano?“

„Ano, a tohle všechno vyšumí do ztracena. Co budete dělat?“

„To nevím,“ odpověděla Pentlička nešťastně.

„Asi budete dost osamělá, chudinko.“

„Já se o sebe postarám,“ odsekla Pentlička; z duše nesnášela jakékoli litování.

„Co manželství?“ vyptával se Julius. „Máte na ně nějaký názor?“

„Mám v úmyslu se vdát, samozřejmě,“ odpověděla Pentlička. „To jest, pokud –“ na chvilku se odmlčela a měla chuť couvnout, ale pak statečně dořekla „– najdu někoho dost bohatého, aby mi to stálo za to. To

říkám dost poctivě, ne? Nejspíš mnou za to pohrdáte.“

„Obchodním instinktem nepohrdám nikdy,“ ujistil ji Julius. „Máte na mysli nějakou konkrétní výšku?“

„Výšku?“ nechápala Pentlička. „Myslíte jestli má být vysoký nebo malý?“

„Ne. Sumu – výšku příjmu.“

„Tedy – takhle do detailů jsem o tom ještě nepřemýšlela.“

„Co třeba já?“

„Vy?“

„No jasně.“

„To přece nejde!“

„Proč ne?“

„Říkám vám, že to nejde.“

„A já se zase ptám, proč ne?“

„Připadalo by mi to nefér.“

„Já na tom nic nefér nevidím. Beru vás za slovo, to je všechno. Hrozně vás obdivuji, slečno Pentličko, víc než kteroukoliv dívku, se kterou jsem se kdy setkal. Jste neuvěřitelně kurážná. Prostě bych se rád postaral, abyste si mohla pořádně užívat. Řekněte slovo a můžeme jet rovnou k nějakému luxusnímu klenotníkovi a zařídít ty věci kolem prstenu.“

„To nejde,“ lapala po dechu Pentlička.

„Kvůli Beresfordovi?“

„Ne, ne, ne!“

„Tak proč?“

Pentlička jen rozhodně vrtěla hlavou.

„Těžko můžete čekat víc dolarů, než mám já.“

„Ale o to nejde,“ vyrazela ze sebe Pentlička skoro s hysterickým smíchem. „Ale děkuju vám mockrát a jsem hrozně polichocená a tak, ale bude lepší říct ne.“

„Budu vám zavázaný, když mi uděláte tu radost a rozmyslíte si to do zítřka.“

„To je zbytečné.“

„Ale stejně bych radši ještě počkal.“

„Tak dobře,“ podřídila se Pentlička.

Až do Ritzu dojeli mlčky.

Pentlička šla nahoru do svého pokoje. Po svém střetu s Juliovou nezdolnou osobností se cítila duševně úplně utlučená. Sedla si před zrcadlo a několik minut hleděla na svůj obraz.

„Huso,“ řekla Pentlička nakonec nahlas a zašklebila se na sebe. „Ty huso jedna. Všechno, co chceš – všechno, v co jsi kdy doufala, a ty řekneš ne. Osle jeden. Je to tvoje jediná šance. Proč ji nepřijmeš, proč ji nepopadneš, proč po ní neskočíš? Co víc si můžeš přát?“

A jako by si chtěla na svou otázku sama odpovědět, padl jí zrak na malou fotografii Tommyho, která v ošuntělém rámečku stála na toaletním stolku. Ještě okamžik se snažila ovládnout, pak konečně přestala cokoli předstírat, přitiskla ji ke rtům a propukla v pláč.

„Tommy, Tommy,“ vzlykala, „já tě tak strašně miluju – a možná tě už nikdy neuvidím...“

Po pěti minutách se Pentlička narovнала, vysmrkala se a odhrnula si vlasy z čela.

„Tak dost,“ pokárala přísně sama sebe. „Přiznejme si fakta. Zamilovala jsem se – do hloupého kluka, kterému jsem nejspíš úplně ukradená.“ Na chvíli se odmlčela. „Nebo přinejmenším,“ pokračovala, jako by se přela s neviditelným protivníkem, „nevím, co on na to. Nikdy by se neodvážil něco takového říct. Vždycky jsem se smála sentimentalitě – a najednou jsem sentimentálnější než kdo jiný. Holky jsou přece pitomé! Vždycky jsem si to myslela. Asi bych si měla dávat jeho fotku pod polštář, když jdu spát, a celou noc si o něm nechat zdát. To je hrozný pocit, že se člověk zpronevěřil svým zásadám.“

Pentlička smutně zavrtěla hlavou, když si vybavovala předchozí události.

„Ale nevím, co řeknu Juliovi. Připadám si jako úplná husa! Něco budu muset říct – je hrozně americký a důkladný, vždycky trvá na vysvětlení. Stejně bych ráda věděla, jestli v tom sejfu něco našel –“

Pentliččiny úvahy se rozběhly jiným směrem. Pečlivě a důkladně procházela všechny události včerejší noci. Kdovíproč jí připadalo, že jsou nějak spojené se záhadnými slovy sira Jamese...

Najednou sebou škubla – barva jí vyprchala z tváří. Fascinovaně hleděla před sebe, oči rozšířené.

„To není možné,“ opakovala si. „To není možné! Musím být blázen, když mě něco takového vůbec napadne...“

Bylo to příšerné – ale vysvětlilo by to všechno...

Po chvíli úvah sedla a napsala krátký dopis; vážila přitom každé slovo. Nakonec spokojeně kývla hlavou,

zasunula ho do obálky a nadepsala na ni Juliovo jméno. Došla chodbou k jeho apartmá a zaklepala. Jak předpokládala, pokoj byl prázdný. Dopis nechala na stole. Když se vrátila k vlastním dveřím, čekal tam na ni poslíček.

„Telegram pro vás, slečno.“

Pentlička ho vzala z tácky a ledabyle ho otevřela. Pak vykřikla. Telegram byl od Tommyho!

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Tommyho další dobrodružství

Ze tmy přerušované jen pulzujícími ohnivými žihadly Tommy pomalu vyprošťoval své smysly zpátky k životu. Když konečně otevřel oči, neuvědomoval si nic než strašlivou bolest ve spáncích. Nejasně si uvědomoval neznámé prostředí. Kde to je? Co se stalo? Ochable mrknul. Tohle není jeho pokoj v Ritzu. A co to má s hlavou?

„Krucil!“ řekl Tommy a pokusil se posadit. Už se rozpomněl. Byl v tom zlověstném domě v Soho. Zasténal a padl zpátky. Pootevřenými víčky opatrně zkoumal okolí.

„Probírá se,“ řekl hlas hodně blízko u jeho ucha. Okamžitě poznal, že patří onomu vousatému a výkonnému Němci, a dal si záležet, aby se ani nehnul. Cítil, že by byla škoda probrat se příliš rychle; a ostatně, dokud ta bolest v jeho hlavě aspoň trochu neotupí, nebyl naprosto schopen rozumně uvažovat. Bolestně se pokoušel přijít na to, co se stalo. Když poslouchal, někdo se zřejmě musel připlížit za něj a srazit ho ranou do hlavy. Věděli teď, že je Tommy špeh, a se vší pravděpodobností s ním udělají krátký konec. Rozhodně byl v nezáviděníhodné situaci. Nikdo nevěděl, kde je, takže nemohl čekat žádnou pomoc zvenčí, a bude se muset spolehnout výhradně na vlastní vynalézavost.

„Tak do toho,“ zabručel Tommy pro sebe, a opakoval svou předchozí poznámku.

„Krucil!“ podotkl a tentokrát se mu podařilo posadit.

Za minutku už k němu přistoupil Němec a přiložil mu ke rtům sklenici s krátkým příkazem: „Pijte.“ Tommy poslechl. Nápoj byl tak silný, že se zakuckal, ale báječně mu pročistil hlavu.

Ležel na pohovce v oné místnosti, kde se konala schůzka. Z jedné strany měl Němce, z druhé dveřníka se zločineckou tváří, který ho pouštěl dovnitř. Ostatní stáli ve skupince o kousek dál. Tommy ale postrádal jednu tvář. Muž známý jako Číslo jedna už v této společnosti nebyl.

„Je vám líp?“ zeptal se Němec, když si bral prázdnou sklenici.

„Ano, díky,“ odpověděl Tommy vesele.

„Můj mladý příteli, máte štěstí, že máte tak tvrdou lebku. Náš dobrý Conrad vás vzal pořádně.“ Hlavou ukázal na zločineckého dveřníka.

Ten se zašklebil.

Tommy s námahou pootočil hlavu.

„Aha,“ řekl, „tak to vy jste Conrad, co? Myslím, že ta moje tvrdá lebka je štěstí i pro vás. Když tak na vás koukám, připadá mi skoro škoda, že jsem vám pomohl uklouznout katovi.“

Muž zavrčel a vousáč tiše podotkl:

„Něco takového mu nehrozilo.“

„Jak je libo,“ odpověděl Tommy. „Já vím, že je teď v módě pomlouvat policii. Ale já sám v ně dost věřím.“ Choval se dokonale uvolněně. Tommy Beresford patřil k těm mladým Angličanům, kteří se nevyznačují žádnými zvláštními intelektuálními schopnostmi, ale umějí si nejlépe poradit, když se dostanou do úzkých. Jejich přirozený ostych a opatrnost z nich v takové chvíli sklouzne jako rukavice. Tommy si naprosto přesně uvědomoval, že jeho jediná šance na záchranu spočívá ve vlastní vynalézavosti, a pod slupkou lhostejného chování mu mozek horečně pracoval.

Do konverzace se chladným tónem vložil Němec:

„Chcete něco říct, než vás popravíme jako špeha?“

„Spoustu věcí,“ prohlásil Tommy se stejnou samozřejmostí jako předtím.

„Chcete snad popřít, že jste poslouchal za těmi dveřmi?“

„To ne. Musím se velice omluvit – ale váš rozhovor byl tak zajímavý, že překonal i moje zábrany.“

„Jak jste se dostal dovnitř?“

„To tady starý dobrý Conrad.“ Tommy se na něj pohrdavě usmál. „Sloužil vám jistě věrně a já to nerad říkám, ale měl by jít do penze. Určitě byste si měli pořídit lepšího hlídače.“

Conrad bezmocně zavrčel a když se k němu vousáč prudce otočil, prohlásil uraženě:

„Řekl heslo. Jak jsem to měl vědět?“

„Ano,“ přidal se Tommy. „Jak to měl vědět? Toho chudáka neobviňujte. Jeho ukvapené jednání mi poskytlo potěšení poznat vás všechny tváří v tvář.“

Měl pocit, že jeho slova vyvolala ve skupince určitý neklid, ale ostražitý Němec ho ztišil gestem ruky.

„Mrtví nemluví,“ prohlásil klidně.

„Jenže,“ namítl Tommy, „já ještě nejsem mrtvý!“

„Brzo budete, mladý příteli,“ řekl Němec.

Ostatní souhlasně zamručeli.

Tommymu se rychleji rozbušilo srdce, ale jeho lhostejně zdvořilý tón se nezměnil.

„Myslím, že ne,“ prohlásil pevně. „Měl bych značné námitky proti umírání.“

Podle výrazu na tváři svého věznitele poznal, že je vyvedl z míry.

„A můžete nám uvést nějaký důvod, proč bychom vás neměli popravit?“ zeptal se Němec.

„Několik,“ odpověděl Tommy. „Podívejte se, kladli jste mi spoustu otázek. Tak teď pro změnu položím jednu já vám. Proč jste mě nezabili okamžitě, dřív než jsem nabyl vědomí?“

Němec zaváhal a Tommy hned využil svou výhodu.

„Protože jste nevěděli, kolik toho vím – a odkud jsem se to dozvěděl. Když mě zabijete teď, tak se to nedozvíte.“

Ale Borise v té chvíli přemohly emoce. Pobíhal kolem a mával rukama.

„Ty ďáble slídilská,“ zařval. „Uděláme s tebou krátký proces. Zabte ho! Zabte ho!“

Ozval se souhlasný řev.

„Slyšíte?“ obrátil se Němec k Tommymu. „Co na to řeknete?“

„Co řeknu?“ Tommy pokrčil rameny. „Jsou to blázni. Ať položí sami sobě několik otázek. Jak jsem se sem vůbec dostal? Vzpomeňte si, co říkal starý dobrý Conrad – s vaším vlastním heslem. Jak jsem k němu přišel? Nepředpokládáte snad, že jsem prostě vyšel po těch schodech jen tak a plácnul to první, co mi slina přinesla na jazyk?“

Poslední slova Tommyho obzvlášť potěšila. Jediné, čeho litoval, bylo, že tu není Pentlička, aby ho náležitě ocenila.

„To je pravda,“ prohlásil zničehonic onen dělník. „Soudruzi, někdo nás zradil!“

Ozvalo se zlověstné mumlání. Tommy se na ně povzbudivě usmál.

„To je lepší. Jak můžete chtít v čemkoli uspět, když nebudete používat mozek?“

„Vy nám řeknete, kdo nás zradil,“ prohlásil Němec. „Ale to vás nezachrání – kdepak! Řeknete nám všechno, co víte. Tady Boris zná moc hezké způsoby, jak lidi přimět křeči!“

„Pche!“ řekl Tommy pohrdlivě, i když bojoval s velice nepříjemným pocitem okolo žaludku. „Nebudete mě ani mučit, ani mě nezabijete.“

„A proč ne?“ ptal se Boris.

„Protože byste si zabili slepici, která snáší zlatá vejce,“ odpověděl Tommy tiše.

Okamžik bylo ticho. Vypadalo to, že Tommyho neochabující sebejistota konečně zabrala. Muž v ošuntělých šatech na Tommyho pátravě pohlédl.

„Blufuje, Borisi,“ řekl tiše.

Tommy ho nenáviděl. Jak je možné, že ho ten člověk prohlédl?

Němec se obořil na Tommyho.

„Jak to myslíte?“

„A jak myslíte, že to myslím?“ odsekl Tommy a zoufale přitom pátral ve vlastním mozku.

Náhle se Boris přiblížil a zahrozil na Tommyho pěstí.

„Mluv, ty svině anglická – mluv!“

„Ale nerozčilujte se tolik, příteli,“ odpověděl Tommy klidně. „To je na vás cizincích to nejhorší. Vy nedokážete zachovat klid. Podívejte se na mě – vypadám snad, jako bych čekal, že mě skutečně zabijete?“

Sebevědomě se rozhlédl a byl rád, že nemohou slyšet splašené bušení jeho srdce, které by ho usvědčilo ze lži.

„Ne,“ připustil konečně nerad Boris, „to nevypadáš.“

„Díky Bohu, jasnovidec není,“ pomyslel si Tommy. A hned té výhody využil:

„A proč jsem si tak jistý? Protože vím něco, co mi umožňuje navrhnout vám obchod.“

„Obchod?“ opakoval vousáč zprudka.

„Správně – obchod. Můj život a svoboda výměnou za –“ Odmlčel se.

„Za co?“

Skupina se tiskla blíž a blíž. Bylo by slyšet upadnout špendlík.

Tommy pomalu dořekl.

„Ty papíry, které Danvers přivezl z Ameriky na Lusitanii.“

Účinek jeho slov byl ohromující. Všichni vyskočili. Němec je zahnal mávnutím ruky. Naklonil se nad

Tommy, tvář brunátnou rozčilením.

„Himmel! Tak vy je tedy máte?“

Tommy s královskou důstojností zavrtěl hlavou.

„Tak víte, kde jsou?“ naléhal Němec.

Tommy znova zavrtěl hlavou. „Ani v nejmenším.“

„Tak – tak –“ Němec byl natolik vzteklý a zmatený, že nenacházel slov.

Tommy se rozhlédl kolem. Viděl ve všech tvářích hněv a zmatek, ale jeho klidná sebejistota vykonala své – nikdo nepochyboval o tom, že za jeho slovy něco je.

„Nevím, kde ty papíry jsou – ale jsem přesvědčený, že je dokážu najít. Mám takovou teorii –“

„Pche!“

Tommy pozvedl ruku a utišil tak znechucené bručení.

„Říkám tomu teorie – ale jsem si dost jistý fakty – fakty, která nezná nikdo jiný než já. V každém případě, co můžete ztratit? Pokud ty papíry dokážu najít – dáte mi výměnou za ně život a svobodu. Dohodnuto?“

„A když odmítneme?“ zeptal se tiše Němec.

Tommy se znovu položil na pohovku.

„Devětadvacátého,“ prohlásil zadumaně, „je za necelých čtrnáct dní –“

Němec chvíli váhal. Pak pokynul Conradovi.

„Odved’ ho vedle.“

Tommy pět minut seděl na posteli ve špinavé vedlejší místnosti. Srdce mu divoce bušilo. Vsadil všechno na jednu kartu. Jak rozhodnou? A zatímco se mu v hlavě honily zoufalé otázky, nahlas popichoval Conrada tak, že ho málem dohnal k vražedné zuřivosti.

Konečně se dveře otevřely a Němec velitelsky zavolal na Conrada, aby se vrátil.

„Doufám, že si soudce nenasadil černou čapku,“ podotkl lehkomyšlně Tommy. „Tak do toho, Conrade, doved’ mě tam. Vězeň čeká na rozsudek, pánové.“

Němec už zase seděl u stolu. Pokynul Tommymu, aby si sedl proti němu.

„Přijímáme,“ prohlásil zprudka, „za určitých podmínek. Než vás pustíme, musíme mít ty papíry v rukou.“

„Troubo!“ oslovil ho Tommy přátelsky. „Jak myslíte, že je mám hledat, když mě tady přivážete za nohu?“

„Tak co tedy čekáte?“

„Musím mít možnost se pustit do hledání po mém.“

Němec se zasmál.

„To si myslíte, že jsme malé děti a klidně vás odtud pustíme jenom za pohádku plnou hezkých slibů?“

„Ne,“ odpověděl Tommy zamyšleně. „I když by to pro mě bylo mnohem jednodušší, nedomníval jsem se, že s tím plánem budete souhlasit. Dobře, musíme vymyslet nějaký kompromis. Co kdybyste mi tadyhle malého Conrada přidělili jako osobního hlídačího psa? Je vám jistě věrný a pěst má rychlou.“

„Dáváme přednost tomu,“ odpověděl Němec, „abyste zůstal tady. Někdo z nás bude do puntíku plnit všechny vaše instrukce. Pokud nastane nějaká složitá situace, vrátí se k vám pro další pokyny.“

„Svazujete mi ruce,“ stěžoval si Tommy. „Je to velice citlivá věc a když ji bude provádět někdo jiný, nejspíš ji zkazí, a kde pak budu? Nevěřím, že by kdokoli z vás měl třeba jen špetku taktu.“

Němec zabubnoval prsty na stůl.

„Takové jsou naše podmínky. Jinak – smrt!“

Tommy se unaveně opřel.

„Váš styl se mi líbí. Stručný, ale přitažlivý. Tak ať je po vašem. Ale jedna věc je nezbytná, musím vidět to děvče.“

„Jaké děvče?“

„No přece Jane Finnovou.“

Němec na něj chvíli tázavě hleděl a pak řekl pomalu, jako by pečlivě volil slova:

„Copak vy nevíte, že vám nemůže nic říct?“

Tommyho srdce bušilo ještě o něco rychleji. Podaří se mu setkat se tvář v tvář s dívkou, kterou hledá?

„Nebudu na ní chtít, aby mi něco řekla,“ odpověděl tiše.

„Tak proč ji chcete vidět?“

Tommy se odmlčel.

„Abych viděl její tvář, až jí položím jednu otázku,“ odpověděl konečně.

Němci se v očích znovu zablýsklo čímsi, čemu Tommy tak docela nerozuměl.

„Ona vám na tu otázku nebude schopná odpovědět.“

„Na tom nezáleží. Uvidím její tvář ve chvíli, kdy se zeptám.“

„A vy myslíte, že vám to něco poví?“ Krátce, nesouhlasně se zasmál. Tommy víc než dřív cítil, že ve hře

je nějaký faktor, který nechápe. Němec se po něm pátravě podíval. „Tak si říkám, jestli opravdu víte tolik, kolik si myslíme,“ podotkl tiše.

Tommy cítil, že jeho převaha už není tak jasná jako před chvílkou. Situace se mu trochu vymkla z rukou. Ale bylo mu to divné. Co řekl špatně? Z náhlého popudu prohlásil:

„Možná víte věci, o kterých nevím já. Nikdy jsem nepředstíral, že znám všechny detaily té vaší show. Ale naopak já mám v rukávu něco, o čem nevíte vy. A to se mi právě bude hodit. Danvers byl zatraceně chytrý chlap –“ nedopověděl, jako by už řekl příliš.

Ale Němcova tvář se trochu rozjasnila.

„Danvers,“ opakoval tiše. „Chápu –“ Chvilku uvažoval a pak mávl na Conrada. „Odved' ho – nahoru – však víš.“

„Počkejte chvíli,“ zarazil ho Tommy. „Co to děvče?“

„Možná, že to půjde zařídit.“

„To musí jít.“

„Podíváme se na to. Může o tom rozhodnout jen jeden člověk.“

„Kdo?“ zeptal se Tommy. Ale odpověď znal předem.

„Pan Brown –“

„Setkám se s ním?“

„Možná.“

„Pojď,“ pobídl ho hrubě Conrad.

Tommy se poslušně zvedl. Jeho žalářník ho venku přinutil vykročit po schodech nahoru. Sám šel těsně za ním. V horním patře Conrad otevřel dveře a Tommy vstoupil do malé místnosti. Conrad zapálil syčící plynové topení a odešel. Tommy slyšel, jak se v zámku otáčí klíč.

Pustil se do průzkumu svého vězení. Pokoj byl menší než dolní a jaksi podivně vydýchaný. Pak si uvědomil, že tu není okno. Obešel pokoj. Zdi byly strašně špinavé, stejně jako všechno ostatní. Na stěnách visely nakřivo čtyři obrázky, představující scény z Goethova Fausta – Markétka se šperky, scéna v kostele, Siebel se svými květy a Faust s Mefistem. Při pohledu na něj si Tommy zase vzpomněl na pana Browna. V této uzavřené a zamčené místnosti s těsně přiléhajícími těžkými dveřmi si připadal odříznutý od světa a zlověstná moc onoho arcizločince mu připadala skutečnější. Mohl by křičet, jak by chtěl, a nikdo by ho neslyšel. Tohle místo byla doslova hrobka...

Tommy se s námahou znova sebral. Sedl si na postel a ponořil se do úvah. Hlava ho pořád zle bolela; kromě toho měl hlad. Bylo tu takové ticho, že ho to připravovalo o odvahu.

„No, přinejmenším,“ pokusil se Tommy povzbudit sám sebe, „uvidím šéfa, toho záhadného pana Browna, a s trochou štěstí, když budu šikovně blufovat, uvidím i záhadnou Jane Finnovou. Potom –“

Tommy byl nucen připustit, že „potom“ vypadají jeho vyhlídky bledě.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Anette

Budoucí problémy ovšem brzo vybledly ve světle problémů současných. A nejbezprostřednější a nejnaléhavější z nich byl hlad. Tommy měl důkladnou a zdravou chuť k jídlu. Připadalo mu, že steak a hranolky, které měl k obědu, jedl snad v minulém desetiletí. S lítostí přiznal, že při hladovce by neuspěl. Bezcílně přecházel po svém vězení. Jednou či dvakrát zahodil důstojnost a začal bušit na dveře. Nikdo ale neodpověděl.

„Zatraceně!“ prohlásil Tommy znechuceně. „Přece nechtějí, abych umřel hladem.“ Hlavou mu proběhla úzkostná myšlenka, jestli třeba tohle není jeden z těch „hezkých způsobů“, jak rozvázat vězni jazyk, připisovaných Borisovi. Ale když o tom chvíli uvažoval, zamítl tu myšlenku.

„To určitě to nabručené zvíře Conrad,“ usoudil. „S tím chlapem bych si to jednou moc rád vyřídil. Tohle mi jistě dělá jenom ze vzteku.“

Při dalších úvahách dospěl k závěru, že by bylo krajně příjemné Conrada něčím pořádně praštit do vejčité hlavy. Tommy si opatrně pohladil vlastní hlavu a ponořil se do příjemných představ. Nakonec mu hlavou blýskla geniální myšlenka. Proč neproměnit představy ve skutečnost! Conrad tady nepochybně bydlel. Ostatní, snad s výjimkou toho vousatého Němce, dům používali jen jako místo schůzek. Takže co počkat na Conrada v záloze za dveřmi, a jak vejde, praštit ho židlí nebo jedním z těch ošuntělých obrázků pěkně po hlavě. Samozřejmě by bylo třeba dát si pozor a neuhodit příliš. A pak – pak prostě odejít! No a kdyby cestou dolů potkal ještě někoho, tak – Tommy se rozzářil při představě, že by mohl někoho blíže seznámit se svými pěstmi. To byl mnohem spíš jeho obor než ono odpolední slovní střetnutí. Opojen tímto plánem opatrně sňal ze zdi obrázek ďábla a Fausta a zaujal příslušné postavení. Překypoval nadějemi. Jeho plán mu připadal prostý, ale výborný.

Čas běžel, ale Conrad se neobjevil. V této vězeňské cele byly den a noc úplně stejné, jen Tommyho náramkové hodinky, které se vyznačovaly dostatečnou mírou přesnosti, ho informovaly, že je devět večer. Tommy si zachmuřeně pomyslel, že jestli brzo nedorazí večere, bude muset počkat až na snídani. V deset ho naděje opustila a on se vrhl na postel, aby hledal útěchu ve spánku. Za pět minut byly všechny jeho potíže zapomenuty.

Ze spánku ho probral zvuk klíče, otáčejícího se v zámku. Tommy nepatřil k hrdinům, kteří jsou schopni být hned po probuzení plně ve střehu, a tak jen zamrkal na strop a přemýšlel, kde je. Pak si vzpomněl a pohlédl na hodinky. Bylo osm.

„Tak tohle je buď ranní čaj nebo snídaneň,“ usoudil mladík, „a upřímně doufám, že to druhé!“

Dveře se otevřely. Příliš pozdě si Tommy vzpomněl na svůj plán likvidace nepříjemného Conrada. Vzápětí byl rád, že zapomněl, protože nevešel Conrad, ale dívka. Nesla podnos, který postavila na stůl.

Ve slabém světle plynového hořáku na ni Tommy jen zíral. Okamžitě usoudil, že je to jedna z nejkrásnějších dívek, jaké kdy viděl. Vlasy měla sytě hnědé a tu a tam v nich zlatě probleskovalo, jako by v jejich hloubi byly uvězněny sluneční paprsky a draly se ven. Její tvář měla v sobě svěžest šípkové růže. Oči, posazené daleko od sebe, byly oříškové, zlatě oříškové, takže opět připomínaly sluneční paprsky.

Tommymu bleskla hlavou šílená myšlenka.

„Jste Jane Finnová?“ zeptal se bez dechu.

Dívka udiveně zavrtěla hlavou.

„Jmenuji se Anette, monsieur.“

Mluvila tichou, lámanou angličtinou.

„Aha!“ řekl poněkud zaraženě Tommy. „Française?“ zkusil to.

„Oui, monsieur. Monsieur parle français?“

„Rozhodně ne dlouho,“ řekl Tommy. „Co je to? Snídaneň?“

Dívka kývla. Tommy slezl z postele, došel ke stolu a prozkoumal obsah podnosu. Byl na něm chleba, margarín a konvice kávy.

„Jako v Ritzu se tady nežije,“ podotkl s povzdechem. „Ale za to, co jsme konečně obdrželi, vzdejme Bohu upřímné díky. Amen.“

Přítáhl si židli a dívka se obrátila ke dveřím.

„Počkejte moment,“ vykřikl Tommy. „Chci se vás zeptat na spoustu věcí, Anette. Co děláte v tomhle domě? Neříkejte mi, že jste Conradova neteř nebo dcera nebo tak něco, protože tomu nebudu věřit.“

„Já tady sloužím, monsieur. Nejsem ničím příbuzná.“

„Aha,“ odpověděl Tommy. „Víte, na co jsem se vás před chvílí ptal. Slyšela jste to jméno někdy?“

„Myslím, že jsem slyšela tu a tam někoho mluvit o Jane Finnové.“

„A víte, kde je?“

Anette zavrtěla hlavou.

„Není například tady v domě?“

„To ne, monsieur. Už musím jít – čekají na mě.“

Odspěchala. Klíč se otočil v zámku.

„To bych rád věděl, kdo to je, ti oni,“ dumal Tommy a přitom šťouchal prstem do chleba. „S trochou štěstí by mi to děvče mohlo pomoci dostat se odtud. Nevypadá, že by patřila ke gangu.“

V jednu hodinu se Anette objevila s dalším tácem, ale tentokrát ji doprovázel Conrad.

„Dobře,“ pozdravil Tommy přátelsky. „Vidím, že jste nepoužil Pearovo mýdlo.“

Conrad výhružně zavrčel.

„Žádná vtipná odpověď, starouši? No, no, člověk nemůže vždycky mít krásu i mozek najednou. Copak máme k obědu? Dušené maso? Jak to vím? Jak prosté, můj milý Watsone – pach cibule je nezaměnitelný.“

„Jenom si žvaň,“ zavrčel muž. „Možná, že ti už tak moc času nezbývá.“

Poznámka byla nepříjemná tím, co naznačovala, ale Tommy ji ignoroval. Posadil se ke stolu.

„Odstup, kmáne,“ řekl s mávnutím ruky. „Hovoř, jenom když jsi tázan.“

Ten večer seděl Tommy na posteli, hluboce zabraný v úvahách. Přejde s dívkou zase Conrad? A jestli ne, může Tommy riskovat a zkusit si z ní udělat spojení? Rozhodl se, že nesmí vynechat žádnou šanci. Byl v zoufalé situaci.

V osm hodin se ozval známý zvuk klíče otáčeného v zámku. Vyskočil. Dívka byla sama.

„Zavřete ty dveře,“ přikázal. „Chci s vámi mluvit.“

Poslechla.

„Poslyšte, Anette. Chci, abyste mi odtud pomohla ven.“

Zavrtěla hlavou.

„To nejde. Dole jsou tři.“

„Aha!“ Tommy jí byl za tu informaci tajně vděčný. „Ale pomohla byste mi, kdybyste mohla?“

„Ne, monsieur.“

„Proč ne?“

Dívka zaváhala.

„Myslím – oni jsou moji lidé. Vy jste je špehoval. Mají docela pravdu, že vás tady drží.“

„Jsou to zločinci, Anette. Když mi pomůžete, vezmu vás od nich ode všech pryč. A nejspíš dostanete i slušnou hromádku peněz.“

Ale dívka jen zavrtěla hlavou.

„Netroufnu si, monsieur. Bojím se jich.“

Odvrátila se.

„Neudělala byste něco, abyste pomohla jiné dívce?“ vykřikl Tommy. „Bude tak ve vašem věku.“

Nezachránila byste ji z jejich spárů?“

„Myslíte Jane Finnovou?“

„Ano.“

„To ji jste přišel hledat? Ano?“

„Přesně tak.“

Dívka se na něj podívala, pak si přejela rukou po čele.

„Jane Finnová. Pořád to jméno slyším. Je mi povědomé.“

Tommy k ní dychtivě přistoupil.

„Musíte o ní vědět aspoň něco!“

Ale dívka se prudce odvrátila.

„Nevím nic – jen to jméno.“ Vykročila ke dveřím. Náhle vykřikla. Tommy se po ní podíval. Zahlédla obraz, který včera večer opřel o zeď. Na okamžik zachytil v jejích očích zděšený pohled. A stejně nevysvětlitelně se vzápětí změnil v úlevu. Pak rychle vyběhla z místnosti. Tommy z toho nebyl moudrý. Myslela si snad, že měl v úmyslu na ni tím obrazem zaútočit? To jistě ne. Zamyšleně pověsil obraz zpátky na zeď. V nudné nečinnosti uběhly tři další dny. Tommy cítil, jak se napětí podepisuje na jeho nervech. Neviděl nikoho než Conrada a Anette, ale dívka jako by oněměla. Mluvila jen jednoslabičně. V očích jí doutnalo jakési temné podezření. Tommy cítil, že jestli tohle osamělé věznění potrvá ještě chvíli, zblázní se. Z Conradových slov pochopil, že čekají na rozkazy od „pana Browna“. Možná, napadlo Tommyho, je pryč nebo v cizině, a oni musejí čekat na jeho návrat.

Ale večer třetího dne přišlo tvrdé probuzení.

Nebylo ani sedm hodin, když uslyšel za dveřmi v chodbě dusot kroků. Za minutu se dveře rozlétly.

Vstoupil Conrad. S sebou měl onen zločinecký typ – Číslo čtrnáct. Při pohledu na ně se Tommymu sevřelo srdce.

„Brej večír, šéfe,“ řekl ten muž s úšklebkem. „Máš ty provazy, kámo?“

Conrad beze slova vytáhl kus tenkého lana. Vzápětí už ruce Čísla čtrnáct, děsivě obratné, ovíjely lano kolem Tommyho končetin a Conrad ho přidržoval.

„Co to sakra –“ začal Tommy.

Ale pomalý, bezeslovný úšklebek mlčícího Conrada mu stačil vzít slova ze rtů.

Číslo čtrnáct obratně pokračoval ve svém úkolu. Netrvalo dlouho a z Tommyho byl bezmocný balík. Pak konečně Conrad promluvil:

„Tak tys myslel, žes nás oblafnul, co? Co toho víš a co zas nevíš. Že přej kšeft! A celou tu dobu to byl podfuk. Podfuk! Víš toho asi tolik jako slepý kotě. Ale teď máš utrum, ty – svině.“

Tommy ležel beze slova. Nebylo co říct. Všemocný pan Brown nějak jeho klam prohlédl. Najednou ho něco napadlo.

„Pěkný projev, Conrade,“ řekl pochvalně. „Ale proč mě tedy poutáte? Proč mi tady ten pán nepodřízne krk rovnou?“

„To víš,“ odpověděl nečekaně Číslo čtrnáct. „Si myslíš, že sme takový ucha, že tě vodděláme rovnou tady, aby nám tu šťourali chlupatý? To určitě! Vobjednali sme vašemu lordstvu kočár na zejtra na ráno, ale do té doby nebudem nic riskovat, jasný?“

„Nic nemůže být jasnější,“ podotkl Tommy. „Přímý protiklad k vašemu obličejí.“

„Drž hubu!“ řekl Číslo čtrnáct.

„S potěšením,“ odpověděl Tommy. „Děláte velkou chybu – ale to je vaše smůla.“

„Takle už nás nevoblafneš,“ odsekl Číslo čtrnáct. „Žvaníš, jak dybys byl pořád v tom svém zatraceným

Ritzu, co?"

Tommy neodpověděl. Uvažoval o tom, jak mohl pan Brown zjistit jeho pravou identitu. Nakonec usoudil, že Pentlička ve své úzkosti šla na policii, a jak se jeho zmizení stalo veřejně známým, banda si rychle dala dvě a dvě dohromady.

Oba muži odešli a dveře zapadly. Tommy zůstal sám se svými myšlenkami. Nebyly nijak příjemné. Už teď měl končetiny ztuhlé a dostával křeče. Byl naprosto bezmocný a neviděl nikde žádnou naději.

Uplynula asi hodina, když slyšel, jak se tiše otáčí klíč, a dveře se otevřely. Byla to Anette. Tommymu začalo srdce rychleji bušit. Na dívku zapomněl. Bylo by možné, že mu přišla pomoci?

Náhle slyšel Conradův hlas:

„Pojď odtamtud, Anette. Dneska žádnou večeri nepotřebuje.“

„Oui, oui, je sais bien. Ale musím odnést druhý tác. Potřebujeme ty věci, co na něm jsou.“

„No tak si pospěš,“ zavrčel Conrad.

Dívka se na Tommyho ani nepodívala, došla ke stolu a vzala podnos. Zvedla ruku a zhasla.

„Krucí,“ ozval se ode dveří Conrad, „proč jsi to udělala?“

„Vždycky ho vypínám. Měl jste mi říct, že ho mám nechat. Mám ho znovu zapálit, monsieur Conrad?“

„Ne, hlavně pojď ven.“

„Le beau petit monsieur,“ vykřikla Anette a zastavila se ve tmě u postele. „Pěkně jste ho svázali, hein? Jako kuře na pekáči!“ Upřímné pobavení v jejím hlase se mladíka dotklo, jenže k svému naprostému ohromení právě v té chvíli cítil, jak mu přes pouta zlehka přejela ruka, a do dlaně mu dívka vtiskla něco malého a chladného.

„Tak pojď, Anette.“

„Mais me voilà.“

Dveře se zavřely. Tommy slyšel, jak Conrad říká:

„Zamkni a dej mi klíč.“

Kroky ztichly. Tommy ležel ztuhlý ohromením. To, co mu Anette vtiskla do dlaně, byl malý perořízek s otevřenou čepelí. Podle toho, jak si dávala pozor, aby se na něj nepodívala, a co udělala se světlem, došel k názoru, že místnost je sledovaná. Někde ve zdech musí být kukátko. Vzpomněl si, jak se vždycky chovala odměřeně, a usoudil, že zřejmě musel být pod dozorem celou dobu. Řekl snad něco, čím by se prozradil? Těžko. Dal najevo přání uniknout a snahu najít Jane Finnovou, ale nic, čím by mohl prozradit vlastní totožnost. Byla pravda, že otázka, kterou položil Anette, naznačovala, že Jane Finnovou osobně nezná, ale to nikdy ani nepředstíral. Otázka teď zněla, jestli Anette skutečně ví víc? Bylo snad to její popírání určeno především naslouchajícím uším? V tomhle ohledu k žádnému závěru nedošel.

Ale byla tu ještě jedna životně důležitá otázka, která přehlušila všechny ostatní. Dokáže takhle svázaný přerazit svoje pouta? Opatrně začal přejíždět otevřenou čepelí nahoru a dolů po provaze, který mu poutal zápěstí dohromady. Šlo to špatně a Tommy za chvíli zdušeně sykl: „Au!“, protože se nožem řízl do zápěstí. Ale pomalu a zarputile dál řezal nahoru dolů. Ošklivě se pořeзал, ale konečně cítil, jak provaz povoluje. Jak měl jednou volné ruce, byl už zbytek snadný. Za pět minut vstal, i když trochu s obtížemi vzhledem ke ztuhlým končetinám. První jeho starost byla obvázat si krvácející zápěstí. Pak se posadil na jeden konec postele, aby si rozmyslel situaci. Conrad odnesl klíč, od Anette už tedy další pomoc čekat nemohl. Jediný východ z místnosti představovaly dveře, takže bude muset chtít nechtě počkat, až se pro něj oba muži vrátí. Ale až přijdou... Tommy se usmál. S nekonečnou opatrností prošel temným pokojem, našel a sundal ze zdi onen slavný obraz. Pociťoval spořivé potěšení z toho, že jeho původní plán nepřijde nazmar. Teď nemohl dělat nic než čekat. Čekal tedy.

Noc uběhla pomalu. Tommymu připadala jako věčnost, ale nakonec přece jen uslyšel kroky. Narovnal se, zhluboka se nadechl a pevně sevřel obraz.

Dveře se otevřely. Zvenčí proniklo do pokoje slabé světlo. Conrad zamířil rovnou k plynovému hořáku, aby ho zapálil. Tommy hluboce litoval, že první vešel právě on. Bylo by příjemné vyrovnat si s ním účty. Následoval Číslo čtrnáct. Jen překročil práh, Tommy ho vší silou praštil obrazem po hlavě. Číslo čtrnáct se zhroutil na zem se strašlivým řinčením tříštěného skla. Tommy okamžitě vyklouzl ven a zavřel dveře. Klíč byl v zámku. Otočil jím a vytáhl ho právě ve chvíli, kdy se Conrad vrhl zevnitř na dveře s vodopádem kleteb.

Tommy chvilíčku váhal. Pak uslyšel, jak se v přízemí někdo pohybuje. Od schodů se ozval Němcův hlas.

„Gott im Himmel! Conrade, co se děje?“

Tommy cítil, jak jeho dlaň uchopila drobná ruka. Vedle něj stála Anette. Ukázala na rozviklaný žebřík, který vedl asi někam na půdu.

„Rychle – nahoru!“ Vlekla ho po žebříku za sebou. Za chvilíčku už stáli v zaprášeném podkroví

zaneřádném starými krámy. Tommy se rozhlédl.

„Tohle nejde. To je úplná past. Není odtud jak utéct.“

„Pštl! Počkejte.“ Dívka si přiložila prst ke rtům. Doplížila se k žebříku a poslouchala.

Bouchání a mlácení do dveří bylo strašlivé. Němec a ještě někdo se pokoušeli vchod vyrazit. Anette šeptem vysvětlovala:

„Budou si myslet, že jste ještě uvnitř. Nemůžou slyšet, co Conrad říká. Dveře jsou moc tlusté.“

„Já jsem myslel, že je slyšet, co se v místnosti děje.“

„Do vedlejšího pokoje vede špehýrka. To bylo chytré, že jste to uhodl, ale na tu si nevzpomenou – chtějí se jen co nejrychleji dostat dovnitř.“

„Ano, ale podívejte –“

„Nechtě to na mně.“ Sklonila se. Tommy ke svému úžasu viděl, že přivazuje dlouhý provaz na ucho velkého prasklého džbánu. Pečlivě srovnala umístění džbánu a pak se obrátila k Tommymu.

„Máte klíč k těm dveřím?“

„Ano.“

„Dejte mi ho.“

Podal jí ho.

„Půjdu dolů. Myslíte, že dokážete napůl slézt a pak se protáhnout dozadu za ten žebřík a spustit se tamtudy, aby vás neviděli?“

Tommy kývl.

„Ve stínu pod schody je veliká skříň. Postavte se za ni. Konec tohoto provázku držte v ruce. Až pustím Conrada ven – zatahňte!“

Než se jí stačil na cokoli zeptat, seběhla zlehka po žebříku dolů a už byla mezi ostatními s hlasitým výkřikem:

„Mon Dieu! Mon Dieu! Qu'est-ce qu'il y a?“

Němec se k ní se zaklením obrátil.

„Do toho se nepleť. Jdi do svého pokoje!“

Tommy se velice opatrně spustil po zadní straně žebříku dolů. Pokud se nikdo z nich neotočí, mělo by být všechno v pořádku. Přikrčil se za skříň. Pořád ještě stáli mezi ním a schody.

„Au!“ Anette předstírala, že o něco klopýtla. Sehnula se. „Mon Dieu, voilà la clef!“

Němec jí ho vyrval z ruky. Odemkl dveře. Nadávající Conrad se vypotácel ven.

„Kde je? Máte ho?“

„Nikoho jsme neviděli,“ odpověděl příkře Němec. Tvář mu zbledla: „O kom to mluvíš?“

Conrad znova zaklel. „;

„Utekl.“

„To není možné. Byl by musel běžet kolem nás.“

A právě v té chvíli Tommy s blaženým úsměvem zatahl za provázek. Na půdě se ozval řinkot rozbíjející se keramiky. Ve zlomku vteřiny se muži hnali po rozviklaném žebříku a zmizeli nahoře ve tmě.

Tommy rychle jako blesk vylétl ze své skrýše a hnál se ze schodů dolů, dívku táhl za sebou. V hale nikdo nebyl. Bojoval se zástrčkami a řetězem. Konečně povolily a dveře se rozlétly. Obrátil se. Anette zmizela.

Tommy stál jako přimrazený. Běžela snad znova nahoru? Takový šílený nápad! Div nenadskakoval netrpělivostí, ale ani se nehnul z místa. Bez ní nikam nepůjde.

A najednou se nahoře ozval Němcův výkřik a pak Anettin hlas, vysoký a jasný:

„Ma foi, utekl! A jak rychle! Kdo by si to pomyslel?“

Tommy pořád ještě stál jako do země vrostlý. Měl to být příkaz, aby utíkal? Nejspíš ano.

A pak k němu shora dolehla další slova, ještě hlasitější:

„Tohle je strašný dům. Chci se vrátit k Marguerite. K Marguerite. K Marguerite!“

Tommy se rozběhl zpátky ke schodům. Chce po něm, aby utekl a nechal ji tam? Ale proč? Za každou cenu se musí pokusit přimět ji, aby utekla s ním. Pak se mu sevřelo srdce. Conrad se hnál ze schodů a když ho uviděl, divoce vykřikl. Za ním běželi ostatní.

Tommy zastavil Conrada přímou ránou pěstí. Zasáhla soupeře do špičky brady, takže padl jako podřatý.

Druhý muž zakopl o jeho tělo a upadl. Nahoře na schodišti se objevil záblesk a kulka prosvítila

Tommymu kolem ucha. Uvědomil si, že prospěje jeho zdraví, když z tohoto domu co nejrychleji vypadne. Pro Anette teď už nemohl dělat nic. Vyrovnal si účty s Conradem, což mu přineslo jisté uspokojení. Byla to dobrá rána.

Skočil ke dveřím a zabouchl je za sebou. Náměstíčko bylo prázdné. Před domem stála pekařská dodávka. Zřejmě ho v ní měli odvézt z Londýna a jeho tělo by se našlo mnoho mil od onoho domu v Soho. Řidič

vyskočil na ulici a snažil se Tommymu zastoupit cestu. Tommyho pěst znovu zaúřadovala a řidič se svalil na chodník.

Tommy vzal nohy na ramena a prchal – stihl to na poslední chvíli. Přední dveře se otevřely a vylétla z nich smršť kulek. Žádná našťěstí Tommyho nezasáhla. Zahnul za roh náměstíčka.

„Jedna věc je dobrá,“ myslel si, „dál střílet nemůžou. Měli by okamžitě na krku policii. Divím se, že si to vůbec troufli.“

Slyšel za sebou dusot svých pronásledovatelů a ještě zvýšil tempo. Jen co se dostane z těchto postranních uliček, bude v bezpečí. Někde musí potkat policistu – ne že by se skutečně chtěl dovolávat pomoci policie, pokud to nebude nezbytně nutné. Znamenalo to vysvětlování a vůbec nepříjemnosti. Vzápětí měl důvod děkovat své šťastné hvězdě. Zakopl o postavu ležící na zemi, která s poplašeným výkřikem vyskočila a dala se na útěk. Tommy se schoval v domovním vchodu. Za minutku už s potěšením sledoval své dva pronásledovatele – jedním z nich byl Němec –, jak pilně sledují nepravou kořist!

Tommy si tiše sedl na schod a nechal uplynout několik okamžiků, než popadl dech. Pak zvolna vykročil opačným směrem. Podíval se na hodinky. Bylo něco po půl šesté. Rychle se rozednívalo. Na dalším rohu minul policistu. Policista se po něm podezřívavě podíval. Tommyho to trochu urazilo. Pak, když si přejel rukou přes obličej, rozesmál se. Neholil se ani nemyl tři dny! To musí pěkně vypadat.

Vypravil se tedy co nejrychleji do tureckých lázní, o nichž věděl, že jsou otevřené celou noc. Když znovu vyšel do plného denního světla, byl zase ve své kůži a byl schopen plánovat.

Především si musí dát pořádné jídlo. Naposledy jedl včera v poledne. Zašel do nejbližší jídelny a objednal si vejce na slanič a kávu. Při jídle si četl ranní noviny.

Náhle ztuhl. Byl v nich dlouhý článek o Krameninovi, popisovaném jako „mozek bolševismu“ v Rusku, který právě dorazil do Londýna – někteří ho považovali za neoficiálního vyslance. Byl tam krátký nástin jeho kariéry a také rozhodné tvrzení, že on, a nikoli nastrčení vůdci, byl autorem revoluce v Rusku. Uprostřed stránky byl jeho portrét.

„Takže tohle je Číslo jedna,“ prohlásil Tommy s pusou plnou vajíček na slanič. „Určitě je to on. Musím vyrazit.“

Zaplatil za snídani a zamířil do Whitehallu. Když do sídla vlády dorazil, poslal nahoru vzkaz se svým jménem a poznámkou, že věc je naléhavá. Za několik minut už stál tváří v tvář muži, který tady nevystupoval pod jménem „pan Carter“. Ten se ovšem mračil.

„Poslyšte, vy nemáte co sem chodit a takhle mě shánět. Myslel jsem, že jsem to řekl dost jasně!“

„To ano, pane. Ale usoudil jsem, že věc je příliš naléhavá a že nesmím ztrácet čas.“

Potom tak stručně a výstižně, jak to jen šlo, vylíčil své zážitky z posledních několika dnů.

Asi v polovině ho pan Carter přerušil a vydal několik záhadných rozkazů do telefonu. Z jeho tváře teď už vymizely všechny známky nelibosti. Energicky pokýval hlavou, když Tommy skončil.

„Máte naprostou pravdu, každý okamžik je cenný. Bojím se, že stejně přijdeme příliš pozdě. Nebudou čekat. Okamžitě vyklidí pole. Ale třeba tam po sobě něco nechali, co by nám mohlo poskytnout stopu.“

Říkáte, že jste v Čísle jedna poznal Kramenina? To je důležité. Velice potřebujeme mít proti němu něco v ruce, aby vláda nedopadla tak tvrdě, co ti ostatní? Říkáte, že dva obličejové vám byly povědomé? Jeden je odborář, myslíte? Podívejte se na tyhle fotografie, jestli ho tam najdete.“

O minutku později Tommy jednu z nich zvedl. Pan Carter byl poněkud překvapen.

167

„Westway! Tak to by mě nenapadlo. Tváří se jako umírněný. Pokud jde o toho druhého, tam to myslím dokážu docela dobře uhodnout.“ Podal Tommymu jinou fotografii a usmál se jeho udivenému výkřiku.

„Takže jsem se nespletl. Kdo je to? Ir. Významný unionistický poslanec. Všechno je to samozřejmě zástěrka. Tušili jsme to – ale důkaz jsme neměli. Ano, vedl jste si velice dobře, mladý muži. Říkáte, že určené datum je 29. To znamená, že nám zbývá velice málo času – skutečně velice málo.“

„Ale –“ zaváhal Tommy.

Pan Carter jako by mu četl myšlenky.

„S tou hrozbou generální stávky se myslím dokážeme vypořádat. Je to buď – anebo, ale máme myslím slušnou šanci! Ale jestli se objeví ten návrh smlouvy – tak je s námi konec. Anglii to uvrhne do anarchie. Ano, co je? Auto? Pojďte, Beresforde, podíváme se na ten váš dům.“

Před domem v Soho stáli na hlídce dva strážníci. Inspektor podal panu Carterovi tiché hlášení. Ten se obrátil k Tommymu.

„Ptáčkové uletěli, přesně jak jsme čekali. Můžeme si to tu aspoň projít.“

Prohlížet opuštěný dům bylo pro Tommyho jako pohybovat se ve snu. Všechno bylo přesně jako předtím. Věžeňská místnost s nakřivo visícími obrazy, rozbitý džbán na půdě, místnost, kde se konala schůzka, i s

dlouhým stolem. Nikde ale nebyla ani stopa po žádných papírech. Všechny takové věci byly buď zničeny nebo odvezeny. A po Anette také ani vidu.

„Co jste mi povídal o té dívce, mě mate,“ řekl pan Carter. „Myslíte, že se dobrovolně vrátila?“

„Připadá mi to tak, pane. Když jsem otevíral dveře, utekla nahoru.“

„Hmm, to tedy musí patřit k bandě; ale protože je žena, nechtělo se jí jen tak nečinně stát a přihlížet, jak pohledného mladíka popravují. Ale zjevně v tom jede s nimi, jinak by se nevracela.“

„Já tomu nemůžu věřit, že k nim opravdu patří, pane. Připadala mi tak – jiná –“

„Hezká, předpokládám?“ zeptal se pan Carter s úsměvem, při němž se Tommy zarděl až ke kořínkům vlasů.

Poněkud zahanbeně připustil, že Anette je skutečně krásná.

„Mimochodem,“ připomněl pan Carter, „už jste se ohlásil slečně Pentličce? Bombardovala mě dopisy ohledně vás.“

„Pentlička? Bá! Jsem se, že bude mít strach. Šla na policii?“

Pan Carter zavrtěl hlavou.

„Tak to bych rád věděl, jak mě vyhmátli.“

Pan Carter se na něj tázavě podíval a Tommy mu to vysvětlil. Jeho společník zamyšleně kývl.

„Skutečně, to je trochu zvláštní. Leda by ta zmínka o Ritzu byla náhodná?“

„Je to možné, pane. Ale museli mě najednou nějak prokouknout.“

„No,“ řekl pan Carter a rozhlédl se kolem, „tady se už nedá dělat nic. Co kdybychom se spolu naobědvali?“

„Moc děkuju, pane. Ale asi bych se spíš měl vrátit a najít Pentličku.“

„Samozřejmě. Pozdravujte ji ode mě a řekněte, ať příště tak snadno nevěří, že vás zabili.“

Tommy se zasmál.

„Zabít mě není tak jednoduché, pane.“

„To vidím,“ řekl pan Carter suše. „Tak tedy na shledanou. Nezapomínejte, že jste teď poznamenaný, a dávejte na sebe aspoň trochu pozor.“

„Děkuji, pane.“

Tommy zastavil taxi, nasedl a rychle ujížděl k Ritzu. Celou tu dobu se zabýval příjemnými představami, jak překvapí Pentličku.

„To bych rád věděl, co celou dobu dělala. Nejspíš sledovala Ritu. Mimochodem, to je nejspíš ta Marguerite, co se k ní chtěla Anette vrátit. Nedošlo mi to hned.“ Při té myšlence trochu zesmutněl, protože to zřejmě dokazovalo, že paní Vandemeyerová a Anette jsou spolu v důvěrných vztazích.

Taxík zastavil u Ritzu. Tommy dychtivě vtrhl do jeho posvátných bran, ale jeho nadšení brzo dostalo tvrdou ránu. Informovali ho, že slečna Cowleyová před čtvrt hodinou odešla.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Telegram

Tommy pro tu chvíli nemohl nic dělat, zašel tedy do restaurace a objednal si vynikající jídlo. Čtyřdenní věznění ho znovu naučilo ocenit dobrou krmi.

Právě se chystal vložit do úst obzvlášť vybrané sousto platýze a la Jeanette, když zahlédl, jak do místnosti vstupuje Julius. Tommy vesele zamával jídelníčkem a povedlo se mu upoutat jeho pozornost. Když Julius uviděl Tommyho, div mu oči nevypadly z důlků. Doběhl k němu a začal Tommymu potřásat rukou s náruživostí, kterou Tommy považoval za silně přehnanou.

„No to mě podržte,“ vykřikoval. „Jste to vážně vy?“

„Samozřejmě že jsem. Proč bych neměl?“

„Proč bych neměl! Člověče, copak vy nevíte, že už vás všichni měli za mrtvého? Ještě pár dnů a dali jsme za vás sloužit rekviem!“

„Kdo si myslel, že jsem mrtvý?“ ptal se Tommy.

„Pentlička.“

„Nejspíš si vzpomněla, co se říká o tom, že dobří lidé umírají mladí. Ale ve mně bude, myslím, dost velký kus prvotního hříchu, takže jsem to přežil. Mimochodem, kde je Pentlička?“

„Ona tady není?“

„Ne, v recepci mi říkali, že zrovna odešla.“

„Asi nakupovat. Vyložil jsem ji tady autem tak před hodinou. Ale, koukejte, nemohl byste na chvíli zapomenout na svůj britský klid a vyklopit to? Co jste pro všechno na světě celou tu dobu dělal?“

„Jestli se tady hodláte nakrmit,“ odpověděl Tommy, „tak si objednejte. Bude to dlouhá historie.“

Julius se posadil ke stolu proti němu, přivolal čekajícího číšníka a nadiktoval mu svoje přání. Pak se

obrátil k Tommymu.

„Tak do toho. Počítám, že jste si užil nějaké to dobrodružství.“

„Něco málo,“ odpověděl Tommy skromně a pustil se do vyprávění.

Julius ho fascinovaně poslouchal. Polovinu jídel, která před něj číšník postavil, zapomněl sníst. Nakonec si dlouze vydechl.

„Tomu říkám trefa! To je jako z brožovaného krváku!“

„A co nového doma?“ zeptal se Tommy a natáhl ruku po broskvi.

„Mnoo,“ protáhl Julius, „rád připouštím, že i my jsme nějaké to dobrodružství měli.“

Tedš se role vypravěče ujal zase on. Začal svým neúspěšným pátráním v Bournemouthu, pak vylíčil svůj návrat do Londýna, koupi auta, Pentličiny narůstající obavy, návštěvu u sira Jamese a senzační události předchozí noci.

„Ale kdo ji zabil?“ ptal se Tommy. „Já tomu moc nerozumím.“

„Doktor si namlouval, že si to vzala sama,“ odpověděl Julius stručně.

„A sir James? Co ten si myslel?“

„Ten je nejenom právnická hvězda, ale taky mlčí jako ryba,“ odpověděl Julius. „Asi bych měl říct, že se zdržel hodnocení.“ A pak podrobně vylíčil ranní události.

„Tak ona ztratila paměť?“ opakoval Tommy se zájmem. „Panebože, to vysvětluje, proč na mě tak divně koukali, když jsem mluvil o tom, že se jí musím na něco zeptat. To jsem se prozradil! Jenže takovéhle věci člověka jen tak nenapadnou.“

„Nenaznačili vám nějak, kde Jane je?“

Tommy s lítostí zavrtěl hlavou.

„Ani slovem. No, jak víte, já jsem kapku osel: nejspíš jsem z nich měl nějak dostat víc.“

„Já bych řekl, že máte kliku, že jste vůbec tady. Ten váš bluf, to bylo dílo. Jak vás vůbec něco takového v té rychlosti napadlo, to mi vůbec není jasné!“

„Byl jsem v takovém průšvih, že jsem něco vymyslet musel,“ odpověděl Tommy prostě.

Oba se na chvilku odmlčeli a pak se Tommy vrátil ke smrti paní Vandemeyerové.

„A určitě to byl chloral?“

„Myslím, že byl. Přinejmenším tomu říkají selhání srdce způsobené předávkováním, nebo takové nějaké nesmysly. To je jedno. Soudní vyšetřování se nám vůbec nehodí. Ale myslím, že Pentlička i já, a dokonce i ten slavný sir James, jsme měli stejnou myšlenku.“

„Pan Brown?“ tipnul si Tommy.

„Jasně.“

Tommy kývl.

„No ale stejně,“ prohlásil pak zamyšleně, „pan Brown přece nemá křídla. Nechápu, jak se dostal dovnitř a ven.“

„Co třeba nějaký šikovný kousek s přenosem myšlenek? Někaký magnetický vliv, který by paní Vandemeyerovou neodolatelně nutil spáchat sebevraždu?“

Tommy se na něj podíval s respektem.

„Dobré, Julie. Rozhodně dobré. Zvláště ty formulace. Jenže trochu neosobní. Já toužím po opravdovém panu Brownovi z masa a kostí. Řekl bych, že nadaní mladí detektivové se musejí pustit do práce, prostudovat si vchody a východy a poklepávat si na čelo tak dlouho, až se jim v hlavě vylíhne řešení té záhady. Pojdte, vrátíme se na scénu zločinu. Jen bych rád, aby se nám povedlo sehnat Pentličku. Ritz by měl to potěšení stát se svědkem šťastného shledání.“

Dotazem v recepci se zjistilo, že Pentlička se ještě nevrátila.

„No, stejně myslím, že se mrknu nahoru,“ prohlásil Julius. „Mohla by být u mě v obýváku.“ S tím zmizel.

Najednou se ozval malý chlapec za Tommyho zády:

„Ta mladá dáma – já myslím, že odjela vlakem, pane,“ zamumlal ostýchavě.

„Cože?“ Tommy se k němu prudce obrátil. Chlapec zrůžověl ještě víc.

„Taxík, pane. Slyšel jsem ji, jak říká řidiči, ať ji odveze na Charing Cross a ať na to šlápne.“

Tommy na něj zíral, oči vytřeštěné úžasem. Chlapec už směleji pokračoval. „Tak jsem myslel, když předtím chtěla jízdní řád...“

Tommy ho přerušil. „Kdy chtěla jízdní řád?“

„Když jsem jí donesl ten telegram, pane.“

„Telegram?“

„Ano, pane.“

„A kdy to bylo?“

„Kolem půl jedné, pane.“

„Řekni mi přesně, co se stalo.“

Malý chlapec se dlouze nadechl.

„Nesl jsem telegram do čísla 891 – dáma byla doma. Otevřela ho a vykřikla, a pak tak jako vesele řekla:

„Dones mi jízdní řád, a ať to lítá, Henry.“ Já se nejmenuju Henry, ale –“

„Na jméno nezáleží,“ přerušil ho Tommy netrpělivě. „Pokračuj.“

„Ano, pane. Donesl jsem jí ho a ona mi řekla, ať počkám, a něco v něm hledala. A pak se koukla na hodiny a povídá: „Honem, řekni jim, ať mi seženou taxi,“ a začala si před zrcadlem nasazovat klobouk, a za chvíli už byla dole, skoro stejně rychle jako já, a pak jsem ji viděl, jak jde ze schodů a sedá do taxíku, a slyšel jsem, jak říká, co jsem vám už povídal.“

Chlapec se zarazil, aby doplnil vzduch do plic. Tommy na něj jen zíral. V té chvíli se vrátil Julius. V ruce držel otevřený dopis.

„Poslyšte, Hersheimmere,“ obrátil se k němu Tommy, „Pentlička se vydala na nějaké vlastní pátrání.“

„Nesmysl!“

„Ale ano. Nejdřív dostala telegram a hned potom ve spěchu odjela taxíkem na Charing Cross.“ Pohled mu padl na dopis v Juliově ruce. „Aha, nechala vám dopis. Tak to je v pořádku. Co podniká?“

Skoro bezmyšlenkovitě natáhl po dopisu ruku, ale Julius ho složil a zastrčil do kapsy. Vypadalo to, že je trochu v rozpacích.

„Tohle s tím myslím nemá nic společného. To je kvůli něčemu jinému – kvůli něčemu, co jsem po ní chtěl, aby si rozmyslela.“

„Aha!“ Tommy vypadal zmateně a zjevně čekal na vysvětlení.

„Podívejte,“ rozhodl se Julius náhle, „asi bych vám to měl vyklopit. Dneska ráno jsem požádal slečnu Pentličku, aby si mě vzala.“

„Aha!“ odpověděl Tommy mechanicky. Připadal si jako omámený. Juliova slova byla naprosto nečekaná. Na chvíli mu úplně otupila mozek.

„Chtěl bych vám říct,“ pokračoval Julius, „že než jsem slečně Pentličce něco takového navrhl, dal jsem jí jasně najevo, že se nijak nechci plést mezi ni a vás –“

Tommy se vzpamatoval.

„To je v pořádku,“ ujistil Julia rychle. „Pentlička a já jsme už léta kamarádi. Nic víc.“ Zapálil si cigaretu a ruka se mu přitom maličko chvěla. „To je úplně v pořádku. Pentlička vždycky říkala, že hledá –“

Prudce se zarazil a tvář mu zrudla, ale Julia to nijak z míry nevyvedlo.

„Jo, řekl bych, že dolary zapracují. Slečna Pentlička mi to vyklopila hned zkraje. Ona si na nic nehraje.

Mělo by nám to spolu moc pěkně klapat.“

Tommy se na něj chvíli zvláště díval, jako by chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel a neřekl nic.

Pentlička a Julius! No, proč ne? Copak si nestěžovala, že nezná žádné bohaté muže? Ne vy hlasovala snad otevřeně své úmysly vdát se pro peníze, kdyby měla tu možnost? Setkání s mladým americkým milionářem jí poskytlo příležitost – a bylo nepravděpodobné, že by váhala jí využít. Jde jí o peníze.

Vždycky to říkala. Proč jí vyčítat, že splnila, co slíbila?

Ale Tommy jí to přesto vyčítal. Překypoval vášnivým a naprosto nelogickým odporem. Říkat takové věci byla jedna věc – ale opravdové děvče se přece nemůže vdát pro peníze. Pentlička je dokonale chladnokrevná a sobecká a on bude jen rád, když ji už nikdy v životě neuvidí! A vůbec, kam ten svět spěje!

Tyto úvahy přerušil Juliův hlas.

„Jo, mělo by nám to spolu moc pěkně klapat. Slyšel jsem, že dívky člověka vždycky nejdřív odmítnou – že to je taková konvence.“

Tommy ho popadl za ruku.

„Odmítnou? Řekl jste odmítnou?“

„Jasně. To jsem vám neříkal? Prostě řekla ‚ne‘ úplně bez důvodu. Věčné ženství, tak tomu prý říkají Němčouři. Ale ona přijde k rozumu. Je fakt, že jsem to na ni vysypal trochu moc rychle –“

Ale Tommy ho přerušil bez ohledu na bonton.

„Co píše v tom dopise?“ naléhal.

Julius mu poslušně dopis podal.

„Není v tom vůbec žádná stopa, kam zmizela,“ ujistil Tommyho. „Ale můžete se klidně podívat sám, když mi nevěříte.“

V dopise stálo Pentliččiným dobře známým školáckým písmem:

Milý Julie, vždycky je lepší vidět věci černé na bílém. Mám pocit, že se nemůžu zabývat myšlenkou na svatbu dřív, než se najde Tommy. Do té doby to tedy odložme.
Upřímně vaše pentlička

Tommy mu dopis vrátil se zářícíma očima. Jeho pocity se prudce proměnily. Měl teď dojem, že Pentlička je neuvěřitelně ušlechtilá a povznesená. Copak Julia bez váhání neodmítla? Je pravda, že se v dopise daly najít určité známky ústupu, ale to se dalo omluvit. Vypadalo to skoro jako úplatek Juliovi, který ho měl povzbudit ve snaze najít Tommyho, ale tak to nejspíš nemyslela. Miláček Pentlička, žádná žena na světě jí nesahá ani po kotníky! Až ji uvidí – to ho prudce vytrhlo z myšlenek.

„Jak jste říkal,“ poznamenal a vzpamatoval se, „není tam ani slovo o tom, co má za lubem. Poslyš – Henry!“ Chlapec poslušně přistoupil, Tommy vytáhl pět šilinků.

„Ještě jedna věc. Vzpomínáš si, co ta mladá dáma udělala s telegramem?“

Henry se zajíkl a pak řekl:

„Zmačkala ho do kuličky a hodila ho do krbu, teda do studeného, a přitom udělala takový zvuk, jako ‚Jů‘, pane.“

„Skutečně výstižné, Henry,“ řekl Tommy. „Tady máš svých pět šilinků. Pojdte, Julie. Musíme ten telegram najít.“

Spěchali nahoru. Pentlička nechala klíč ve dveřích. Pokoj zůstal tak, jak ho opustila. V krbu ležela zmačkaná oranžovobílá kulička. Tommy ji rozbalil a uhladil telegram.

Hned přijed, Moat House, Ebury, Yorkshire, velké pokroky
– Tommy

Ohromeně se dívali jeden na druhého. Julius promluvil první:

„Vy jste to neposílal?“

„Samozřejmě že ne. Co to má znamenat?“

„Nejspíš to nejhorší,“ prohlásil Julius tiše. „Dostali ji.“

„Cože?“

„No jasně. Podepsali vás a ona jim padla do pasti jako ovečka.“

„Panebože. Co budeme dělat?“

„Hodíme sebou a pojedeme za ní! Hned! Nesmíme ztrácet čas. Je to obrovské štěstí, že telegram nevzala s sebou. Jinak bychom ji nejspíš nikdy nenašli. Ale musíme sebou mrsknout. Kde je jízdní řád?“

Juliova energie byla nakažlivá. Kdyby byl Tommy sám, nejspíš by si sedl a dobrou půlhodinu by si všechno promýšlel, než by se rozhodl pro nějaký plán akce. Ale když u toho byl Julius Hersheimmer, muselo všechno lítat.

Po několika mumlaných kletbách podal jízdní řád Tommymu jako člověku obeznalejšímu v jeho tajích.

„Tady je to. Ebury, Yorks. Z King's Cross. Nebo St. Pancras. (Ten chlapec musel špatně slyšet. Říkala King's Cross, ne Charing Cross.) 12.50, tím jela ona; 14.10, ten je pryč; nejbližší jede 15.20 – a ten je hodně pomalý.“

„Co auto?“

Tommy zavrtěl hlavou.

„Nechtě si ho tam odvézt, jestli chcete, ale my bychom se měli držet vlaku. Důležité je neztrácet klid.“

Julius zasténal.

„Je to tak. Jenže já se můžu zbláznit, když si to nevinné děvče představím v nebezpečí!“

Tommy roztržitě kývl. Přemýšlel. Za chvíli řekl:

„Poslyšte, Julie, k čemu ji vlastně chtějí?“

„Co? Nerozumím vám.“

„No chci říct, že podle mě nemají v úmyslu jí ublížit,“ vysvětloval Tommy a krčil při svých intenzivních duševních pochodech čelo. „Ona je rukojmí, nic jiného. Nehrozí jí žádné bezprostřední nebezpečí, protože když na něco narazíme, bude jim zatraceně užitečná. Dokud ji mají, mají taky v ruce bič na nás dva.“

Chápete?“

„Jasně,“ souhlasil zamyšleně Julius. „Je to tak.“

„A kromě toho,“ dodal Tommy, jako by ho to právě teď napadlo, „já v Pentličku ohromně věřím.“

Cesta byla únavná, s mnoha zastávkami, a vagóny byly přečpané. Museli dvakrát přestupovat, jednou v Doncasteru a jednou v malém vlakovém uzlu. Ebury bylo osamělé nádražíčko s jediným nosičem, kterého Tommy oslovil:

„Můžete mi říct, kudy se jde do Moat House?“

„Moat House? To je odtud pěkný kus. Myslíte ten velký dům u moře?“

Tommy odvážně kývl. Vyslechli si od nosiče podrobný, ale dost zmatený popis cesty a chystali se vyjít z nádraží. Začínalo pršet, ohnuli si tedy límce u kabátů a čvachtali přes silnici. Najednou se Tommy zastavil.

„Počkejte moment.“ Doběhl zpátky na nádraží a znovu oslovil nosiče.

„Poslyšte, vzpomínáte si na mladou dámu, která přijela dřívějším vlakem, tím ve 12.10 z Londýna?“

Nejspíš se taky ptala na cestu k Moat House.“

Popsal Pentličku, jak nejlépe mohl, ale nosič zavrtěl hlavou. Dotyčným vlakem přijelo několik lidí. Na tu mladou dámu si přímo nevzpomíná. Ale je si úplně jistý, že se ho nikdo neptal na cestu do Moat House.

Tommy se vrátil k Juliovi a vysvětlil mu, o čem šlo. Deprese na něj doléhala jako plát olova. Začínal být přesvědčený, že jejich výprava bude neúspěšná. Nepřítel měl náskok přes tři hodiny. A tři hodiny byly pro pana Browna víc než dost. Nepřehlédne jistě možnost, že telegram byl nalezen.

Cesta se zdála nekonečná. Jednou špatně odbočili a zašli si skoro půl míle nesprávným směrem. Bylo už po sedmé, když jim malý chlapec řekl, že „jó Moat House“ je hned za rohem.

Zrezavělá vrata beznadějně vrzala ve veřejích. Příjezdová cesta byla hustě zarostlá a zasypaná listím. To místo v sobě mělo cosi, co jim oběma vlilo do srdcí chlad. Prošli opuštěnou příjezdovou cestou. Na vrstvě listí nebylo jejich kroky téměř slyšet. Už se skoro setmělo. Bylo to jako jít říší duchů. Větve nad hlavou jim truchlivě vrzaly a praskaly. Občas se dolů tiše snesl promáčený list a polekal je chladným dotekem na tváři.

Za ohybem cesty uviděli samotný dům. I ten se zdál prázdný a opuštěný. Okenice byly zavřené, schodiště zarostlé mechem. Skutečně Pentličku vyálkali na tohle opuštěné místo? Nechtělo se jim věřit, že by tu během posledních měsíců vůbec prošla lidská noha.

Julius zatahal za zrezavělou tyč zvonku. Ozvalo se disharmonické cinkání, které doznělo v prázdnotě uvnitř. Nikdo nepřišel. Zvonili znova a znova – ale neobjevila se žádná známka života. Pak obešli dům kolem dokola. Všude ticho a zavřené okenice. Pokud mohli věřit vlastním očím, bylo tu prázdné.

„Nikde nic,“ podotkl Julius.

Vrátili se pomalu zpátky k bráně.

„Tady někde kolem musí být vesnice,“ pokračoval mladý Američan. „Asi bychom se tam měli vyptat.

Budou něco vědět o domě a jestli tu někdo v poslední době byl.“

„Ano, to není špatný nápad.“

Vykročili po cestě a brzo narazili na malou osadu. Na jejím okraji potkali dělníka, pohupujícího brašnou s nástroji, a Tommy ho zastavil otázkou.

„Moat House? Ten je prázdný. Už léta. Jestli se tam chcete podívat, tak paní Sweeneyová má klíč – bydlí hned vedle pošty.“

Tommy mu poděkoval. Poštu našli brzo (zároveň plnila funkci cukrárny a obchodu se smíšeným zbožím) a zaklepalí na dveře vedlejší chalupy. Otevřela jim čistá, srdečná žena. Ochotně přinesla klíč od Moat House.

„Ale pochybuji, pane, že by se vám hodil. Je v hrozném stavu. Zatéká tam a tak. Muselo by se do něj vrazit hodně peněz.“

„Díky,“ odpověděl Tommy vesele. „Asi z toho nic nebude, ale domů je dneska málo.“

„To je,“ souhlasila vřele. „Moje dcera a zeť už hledají slušný dům já nevím jak dlouho. To všechno ta válka. Hrozně všechno zamotala. Ale promiňte, pane, už bude moc tma, než abyste v domě něco viděli. Neměli byste lepší počkat do zítřka?“

„To je v pořádku. Aspoň se tam porozhlédneme ještě dnes večer. Už jsme tu byli, jenom jsme zabloudili. Kde se tady dá nejlépe přespát?“

Paní Sweeneyová se zatvářila pochybovačně.

„Je tady hospoda U yorkshireského erbu, ale to není zrovna místo pro pány jako vy.“

„Ale to bude docela dobře stačit. Díky. Mimochodem, nepřišla sem dnes pro tenhle klíč mladá dáma?“

Žena zavrtěla hlavou. „Tam už dávno nikdo nebyl.“

„Děkuji mockrát.“

Vrátili se zpátky do Moat House. Přední dveře se s hlasitými protesty otočily v pantech, Julius rozškrtl sirku a pečlivě si prohlédl podlahu. Pak zavrtěl hlavou.

„Přísahal bych, že tudy nikdo neprošel. Koukejte na ten prach. Tlustá vrstva. Nikde žádná stopa.“

Procházeli opuštěným domem. Všude to bylo stejné. Tlusté vrstvy prachu, zjevně nedotčené.

„To mě podržte,“ řekl Julius. „Jsem přesvědčen, že Pentlička tady v domě vůbec nebyla.“

„Ale musela být.“

Julius místo odpovědi jen zavrtěl hlavou.

„Zítra to tu znovu projdeme,“ rozhodl Tommy. „Třeba za denního světla uvidíme víc.“

Ráno se dali znova do hledání, ale byli nuceni neochotně připustit, že v domě už dost dlouhou dobu skutečně nikdo nebyl. Byli by patrně z vesnice úplně odjeli, kdyby Tommy náhodou něco nenašel. Když se vraceli k bráně, najednou vykřikl, sehnul se a sebral něco mezi listím. Ukázal to Juliovi. Byla to malá zlatá brož.

„Ta patří Pentličce!“

„Víš to určitě?“

„Naprosto. Často jsem ji na ní viděl.“: Julius se zhluboka nadechl.

„No tak tím se to asi vyřešilo. Aspoň sem se rozhodně dostala. Utáboříme se v té hospodě a obrátíme nebe a zemi, dokud ji nenajdeme. Někdo ji přece musel vidět.“

Začali svůj plán uskutečňovat. Tommy a Julius pracovali společně i každý zvlášť, ale výsledek byl pořád stejný. V okolí nebyl viděn nikdo, kdo by odpovídal Pentliččinu popisu. Byli v koncích – ale nevzdávali se. Nakonec změnili taktiku. Pentlička se kolem Moat House rozhodně nepohybovala dlouho. To znamenalo, že ji museli přepadnout a odvézt v autě. Obnovili pátrání. Viděl ten den někdo stát u Moat House auto? Znovu to ale nepřineslo úspěch.

Julius telegrafoval do města pro vlastní auto a každý den s neutuchající vervou pročesávali okolí.

Vystopovali jednu šedou limuzínu, v kterou vkládali velké naděje, a vysledovali ji až do Harrogate, jenže se ukázalo, že je majetkem vysoce vážené staropanenské dámy!

Každý den se vydávali na novou výpravu. Julius byl jako honící pes na vodítku. Sledoval i tu nejmenší stopu. Každé auto, které toho osudného dne vesnicí projelo, bylo vypátráno. Vnutil se do venkovských domů a podrobil majitele těchto aut křížovému výslechu. Jeho omluvy byly pak stejně důsledné jako jeho metody a skoro vždycky se mu nakonec podařilo upokojit své rozzlobené oběti; ale jak ubíhaly dny, Tommy a Julius se nedozvěděli nic nového o tom, kde Pentlička je. Únos byl tak dobře naplánovaný, že dívka jako by se rozplynula.

A Tommyho znepokojovalo ještě něco.

„Víš, jak dlouho už tady jsme?“ zeptal se jednoho rána, když proti sobě seděli u snídaně. „Týden!

Pentličku jsme nenašli, a příští neděle je devěťadvacátého!“

„Sakra,“ sykl Julius. „Na devěťadvacátého jsem skoro zapomněl. Nemyslel jsem na nic než na Pentličku.“

„Já taky. Nebo spíš já jsem na devěťadvacátého nezapomněl, ale v porovnání s hledáním Pentličky mi to připadalo bezvýznamné. Ale dnes je třiadvacátého a čas se krátí. Jestli ji vůbec kdy máme najít, musíme to udělat před devěťadvacátým – potom už její život nebude mít cenu ani cent. Ta hra na rukojmí bude u konce. Začínám mít pocit, že jsme udělali velkou chybu, když jsme se do toho pustili sami. Ztratili jsme spoustu času a nikam jsme se nedostali.“

„V tom s tebou souhlasím. Jsme párek hlupáků, kteří si ukousli větší sousto, než na jaké stačí. Já toho šaškování nechám hned teď!“

„Jak to myslíš?“

„Já ti to řeknu. Udělám to, co jsem měl udělat už před týdnem. Hned teď se vrátím do Londýna a předám případ do rukou vaší britské policie. Mysleli jsme si, že jsme detektivové. Detektivové! To ale byla hloupost. Končím! Už toho mám dost. Jedu na Scotland Yard!“

„Máš pravdu,“ odpověděl Tommy pomalu. „Kdybychom tam tak byli šli rovnou!“

„Radši pozdě než nikdy. Byli jsme jako dvě děti, co si hrají na slepou bábu. Teď vyrazím rovnou na Scotland Yard a požádám je, aby mě vzali za ručičku a ukázali mi, kam mám jít. Profesionálové jsou nejspíš nakonec vždycky úspěšnější než amatéři. Jedeš se mnou?“

Tommy zavrtěl hlavou.

„K čemu by to bylo? Jeden z nás stačí. Já tady zůstanu a budu ještě chvíli čenichat. Něco by se mohlo objevit. Člověk nikdy neví.“

„Jasně. No, tak ahoj. Než mrkneš, jsem tady zpátky s nějakými inspektory. Řeknu jim, aby vybrali ty nejlepší a nejchytřejší.“

Ale události se neměly ubírat tím směrem, který naznačil Julius. Ještě toho dne dostal Tommy telegram:

Prijed do Manchesteru Midland Hotel. Důležité zprávy.

JULIUS

V půl osmé toho večera vystoupil Tommy z pomalého osobního vlaku. Julius stál na nástupišti.

„Říkal jsem si, že budeš v tomhle vlaku, jestli jsi zrovna nebyl pryč, když přišel můj telegram.“

Tommy ho popadl za paži.

„Co se děje? Našla se Pentlička?“

Julius zavrtěl hlavou.

„Ne. Ale tohle na mě čekalo v Londýně. Zrovna to přišlo.“

Podal mu telegram. Tommy si ho přečetl a vytřeštil oči:

Jane Finnova nalezena. Přijďte okamžitě do Manchesteru Midland Hotel.

PEEL EDGERTON

Julius si vzal papír zpátky a poskládal ho. „Zvláštní,“ řekl zamyšleně. „Já jsem myslel, že to ten právník vzdal!“

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

Jane Finnová

„Přijel jsem vlakem před půl hodinou,“ vysvětlil Julius, když vycházeli z nádraží. „Ještě než jsem odjel z Londýna, spočítal jsem si, že asi dorazíš tímhle, a telegrafoval jsem to siru Jamesovi. Zamluvil nám pokoje a v osm s námi povečeří.“

„Proč sis myslel, že se o ten případ přestal zajímat?“ ptal se Tommy zvědavě.

„Podle toho, co říkal,“ odpověděl stručně Julius. „Ten chlápek vážně mlčí jako ryba! Oni jsou všichni stejní, nechťel nic slíbit, dokud si nebyl jistý, že to může splnit.“

„Tak nevím,“ řekl Tommy zamyšleně.

Julius se k němu obrátil.

„Co nevíš?“

„Jestli tohle byl jeho skutečný důvod.“

„Jasně. Vsaď se, že byl.“

Tommy nepřesvědčeně zavrtěl hlavou.

Sir James přišel přesně v osm a Julius mu představil Tommyho. Sir James mu vřele stiskl ruku.

„Moc rád vás poznávám, pane Beresforde. Mnoho jsem o vás slyšel od slečny Pentličky,“ bezděky se usmál, „že se mi zdá, že vás docela dobře znám.“

„Děkuji, pane,“ odpověděl Tommy s veselým úsměvem. Dychtivě si právníka prohlížel. Stejně jako Pentlička cítil vliv jeho magnetické osobnosti. Připomněl mu pana Cartera. Oba muži, kteří si po stránce fyzického vzhledu nemohli být méně podobní, působili stejným dojmem.

Pod unaveným chováním jednoho a profesionální rezervovaností druhého se skrýval stejný typ mysli, pronikavé jako ostrý meč.

Přitom si uvědomoval, že sir James si ho důkladně prohlíží. Když na něj upřel pohled, měl Tommy pocit, že v něm jeho protějšek čte jako v otevřené knize. Byl by rád věděl, k jakému závěru došel, ale bylo málo pravděpodobné, že by se to dozvěděl. Sir James všechno sledoval, ale prozradil jen to, co sám chtěl.

Důkaz o tom dostal Tommy prakticky vzápětí.

Jen bylo po prvních pozdravech, Julius spustil vodopád dychtivých otázek. Jak se siru Jamesovi povedlo dívku vypátrat? Proč jim neřekl, že na případu pořád pracuje? A tak dále.

Sir James si pohládl bradu a usmál se. Konečně řekl:

„Ať tak nebo tak, prostě se našla. A to je dobře, ne? Řekněte sám, není to snad dobře?“

„Jasně zeje. Ale jak jste narazil na její stopu? Slečna Pentlička a já jsme si mysleli, že jste to definitivně vzdal.“

„Ano?“ Právník po něm střelil pohledem a dál si pohrával se svou bradou. „Vy jste si to myslel? Skutečně? No vida.“

„Ale nejspíš můžu předpokládat, že jsme se pletli, ne?“ naléhal Julius.

„Nevím, jestli bych to mohl tak úplně potvrdit. Ale rozhodně je pro všechny strany štěstí, že se nám podařilo tu mladou dámu najít.“

„Ale kde je?“ chtěl vědět Julius, protože jeho myšlenky se rozlétly jiným směrem. „Já jsem myslel, zeji určitě přivedete s sebou?“

„To by sotva šlo,“ řekl sir James vážně.

„Proč?“

„Protože ta mladá dáma byla zraněna při dopravní nehodě a utrpěla drobná zranění hlavy. Odvezli ji do nemocnice a když znovu nabyla vědomí, uvedla, že se jmenuje Jane Finnová. Když – ehm! – jsem se to doslechl, zařídil jsem, aby ji převezli do domu jednoho lékaře, mého přítele, a okamžitě jsem vám telegrafoval. Znovu upadla do bezvědomí a od té doby nepromluvila.“

„Není vážně zraněná?“

„Ne, jenom nějaká modřina a pár škrábnutí; z lékařského hlediska jsou to směšně malá zranění na to, aby ji přivedla do takového stavu: její stav pravděpodobně souvisí s duševním šokem spojeným s návratem paměti.“

„Ona se jí vrátila?“ vykřikl Julius rozčileně.

Sir James poklepal dost netrpělivě na stůl.

„Nepochybně, pane Hersheimmere, když byla schopna uvést své skutečné jméno. Myslel jsem, že vám to je jasné.“

„A vy jste byl náhodou u toho,“ řekl Tommy. „To je jako pohádka.“

Ale sir James byl ostražitý a vyprovokovat se nenechal.

„Shody okolností jsou zvláštní věc,“ odpověděl suše.

Tommy si ale teď byl jistý tím, co předtím jen předpokládal. Přítomnost sira Jamese v Manchesteru nebyla náhodná. Případ zdaleka nevzdal, jak se domníval Julius, ale nějakými svými vlastními cestami zmizelou dívku úspěšně vypátral. To jediné, co Tommyho mátl, bylo – proč tolik tajností? Nakonec usoudil, že to je prostě podivínství právnícké mysli.

Promluvil Julius.

„Po večeři,“ oznámil, „hned půjdu navštívit Jane.“

„To bohužel nebude možné,“ řekl sir James. „Je velice nepravděpodobné, že by jí dovolili přijímat návštěvy v tuhle noční hodinu. Já bych byl pro zítřejší ráno, řekněme v deset.“

Julius zrudl. Sir James měl v sobě něco, co v něm vždycky vyvolalo podráždění. Byl to konflikt dvou velitelských osobností.

„Stejně myslím, že tam dneska večer zajedu a zkusím, jestli bych je nedokázal přesvědčit, aby ta svoje hloupá pravidla porušili.“

„To by bylo zcela zbytečné, pane Hersheimmere.“

Slova zazněla ostře jako rána z pistole a Tommy se až lekl. Vzhlédl. Julius byl rozčilený a nervózní. Ruka, kterou zvedal ke rtům sklenici, se lehce chvěla, ale hleděl přitom na sira Jamese vzdorně. Na okamžik mezi nimi doslova sálalo nepřátelství, až se zdálo, že vyšlehne plamen, ale nakonec Julius sklopil poražený zrak.

„No dobře, teď tu asi velíte vy.“

„Děkuji,“ řekl jeho protějšek. „Tak tedy v deset hodin?“ Pak se velice přátelsky obrátil k Tommymu.

„Musím přiznat, pane Beresforde, že mě překvapilo, když jsem vás tady dnes viděl. Když jsem o vás slyšel naposledy, vaši přátelé měli vážné starosti. Několik dní už o vás neměli žádné zprávy a slečna Pentlička se začínala domnívat, že jste se dostal do potíží.“

„To dostal, pane,“ usmál se Tommy při té vzpomínce. „Víc v úzkých jsem v životě nebyl.“

Veden otázkami sira Jamese stručně vylíčil celé dobrodružství. Když svůj příběh dokončil, právník se na něj podíval s novým zájmem.

„Dostal jste se z toho velice dobře,“ prohlásil vážně. „Blahopřeji vám. Prokázal jste značnou vynalézavost a sehrál jste svou roli dobře.“

Tommy se při té chvále zarděl jako rak.

„Nebyl bych se z toho dostal, nebýt té dívky, pane.“

„Ne.“ Sir James se trochu usmál. „Měl jste štěstí, že ta dívka – ehm – ve vás našla zalíbení.“ Tommy chtěl protestovat, ale sir James pokračoval. „Není asi pochyb o tom, že patřila ke gangu, že?“

„Bohužel asi není, pane. Myslel jsem si, že tam možná drží násilím, ale její chování tomu neodpovídalo.

Víte, vrátila se k nim, i když by byla mohla utéct.“

Sir James zamyšleně kývl.

„Co říkala? Že chce, aby ji odvezli k Marguerite?“

„Ano, pane. Asi myslela paní Vandemeyerovou.“

„Vždycky se podepisovala Rita Vandemeyerová.“

Všichni její přátelé jí říkali Rita. Ale dívka musela asi mít ve zvyku oslovovat ji plným jménem. A v té chvíli, kdy po ní volala, byla paní Vandemeyerová buď už mrtvá nebo umírala! Zvláštní! Jeden dva detaily mi pořád připadají podivné – třeba ta náhlá změna jejich chování vůči vám. Mimochodem, dům samozřejmě prohledala policie, předpokládám?“

„Ano, pane, ale byli už pryč.“

„Přirozeně,“ odpověděl sir James stručně.

„A nenechali po sobě žádnou stopu.“

„To bych rád věděl –“ právník zamyšleně poklepal na stůl.

Řekl to takovým tónem, že Tommy vzhlédl. Viděly by snad oči tohoto muže něco, k čemu jejich byly slepé? Z náhlého popudu řekl:

„Škoda že jste tam nebyl, pane, a že jste ten dům nemohl vidět!“

„Taky bych byl rád,“ odpověděl sir James tiše. Chvilí seděl mlčky. Pak vzhlédl. „A od té doby? Co jste dělali?“

Tommy na něj chvilí zíral. Pak mu došlo, že právník samozřejmě nic neví.

„Já jsem si neuvědomil, že nevíte o Pentliče,“ řekl pomalu. Zoufalá úzkost, na kterou chvilí zapomněl v rozčilení nad nalezením Jane Finnové, se ho znovu zmocnila plnou silou.

Právník zprudka odložil vidličku a nůž.

„Stalo se něco slečně Pentliče?“ V jeho hlase zazněl ostrý tón.

„Zmizela,“ vysvětlil Julius.

„Kdy?“

„Před týdnem.“

„Jak?“

Sir James pátil jednu otázku za druhou. Julius a Tommy mu vypověděli historii uplynulého týdne a svého marného hledání.

Sir James šel okamžitě k jádru věci.

„Telegram podepsaný vaším jménem? To znamená, že o vás dost věděli. Nebyli si jistí, kolik jste toho v tom domě objevil. Únos slečny Pentličky byl protitah za váš útěk. Kdyby bylo potřeba, mohou vám zavřít ústa výhružkou, co provedou jí.“

Tommy kývl.

„Přesně to jsem si myslel, pane.“

Sir James se na něj pozorně podíval. „Vy jste na to přišel, že? To není špatné, to vůbec není špatné.

Zvláštní na tom je, že o vás zjevně nevěděli nic, když vás zajali. Víte určitě, že jste se nijak neprozradil?“

Tommy zavrtěl hlavou.

„Je to tak,“ kývl Julius. „Takže si myslím, že jim to někdo vyklopil – a ne dřív než v neděli večer.“

„Ano, ale kdo?“

„Ten všemocný a vševědoucí pan Brown, samozřejmě!“

V Američanově hlase se ozval pohrdavý podtón a sir James prudce vzhlédl.

„Vy nevěříte na pana Browna, pane Hersheimmere?“

„Ne, pane, nevěřím,“ odpověděl důrazně mladý Američan. „Podle mě je to jen loutka – strašák pro malé děti. Opravdová hlava celé té věci je ten Rus, ten Kramenin. Nejspíš by byl klidně schopen řídit revoluci ve třech zemích najednou, kdyby chtěl! A Whittington je nejspíš hlava anglické pobočky.“

„Nesouhlasím s vámi,“ odpověděl stručně sir James. „Pan Brown existuje.“ Obrátil se k Tommymu.

„Nevšíml jste si náhodou, kde byl ten telegram podaný?“

„Ne, pane, to bohužel ne.“

„Hmm. Máte ho s sebou?“

„Mám ho nahoře v zavazadle, pane.“

„Rád bych se na něj někdy podíval. Není spěch. Promarnili jste týden,“ Tommy svěsil hlavu – „takže další den nebo dva už nic nezmění. Nejdřív se budeme zabývat slečnou Jane Finnovou. Pak začneme pracovat na vysvobození slečny Pentličky ze zajetí. Nemyslím, že by jí hrozilo nějaké bezprostřední nebezpečí.

Tedy dokud se nedozvědí, že máme Jane Finnovou a že se jí vrátila paměť. To musíme za každou cenu zatajit. Rozumíte?“

Oba jeho společníci souhlasili, a když se pak dohodli na zítřek, věhlasný právník odešel.

V deset hodin byli oba mladíci na určeném místě. Sir James se k nim připojil přede dveřmi. On jediný vypadal nevzrušeně. Představil je lékaři.

„Pan Hersheimmer – pan Beresford – doktor Roylance. Jak je pacientce?“

„Jde to dobře. Zřejmě nemá ponětí, kolik času mezitím uplynulo. Dnes ráno se ptala, kolik lidí se zachránilo z Lusitanie. Jestli už je to v novinách. To se samozřejmě dalo čekat. Ale zdá se, že jí něco tíží.“

„Myslím, že té úzkosti ji dokážeme zbavit. Můžeme jít nahoru?“

„Samozřejmě.“

Tommymu bilo srdce o něco rychleji, když stoupali za lékařem po schodech. Konečně Jane Finnová! Ta dlouho hledaná, záhadná, unikající Jane Finnová! Jak strašně nepravděpodobný se zdál být úspěch! A tady, v tomto domě, s pamětí zázračně navracenou, leží dívka, která má v rukou budoucnost Anglie.

Tommy povzdechl. Kdyby tu jen s ním mohla být Pentlička a sdílet triumfální závěr jejich „podniku se společnou účastí“! Pak myšlenku na Pentličku rázně zahnal. Jeho důvěra k siru Jamesovi rostla. To je

člověk, který Pentličku neomylně dokáže najít. A mezitím – Jane Finnová! A náhle mu srdce sevřela ruka strachu. Zdálo se mu to příliš snadné... Co jestli ji najdou mrtvou... sraženou rukou pana Browna? Za minutu se už svým dramatickým představám smál. Lékař otevřel dveře do pokoje a oni vešli. Na bílé posteli ležela dívka s obvázanou hlavou. Celý výjev se zdál až neskutečný. Všechno vypadalo podle očekávání, jako šikovně naaranžovaná scéna.

Dívka se velkýma, tázavýma očima podívala z jednoho na druhého. První promluvil sir James.

„Slečno Finnová,“ řekl, „tohle je váš bratranec, pan Julius P. Hersheimmer.“

Dívce přelétl přes tvář lehký ruměnec, když k ní Julius přistoupil a vzal ji za ruku.

„Jak se máš, sestřenko Jane?“ řekl zlehka.

Ale Tommy si všiml, že se mu chvěje hlas.

„Ty jsi vážně syn strýčka Hiramova?“ zeptala se užasle.

Hlas s nepatrným západním přízvukem byl skoro vzrušující. Tommy měl slabý pocit, že by ho měl znát, ale myšlenku zapudil. Bylo to nemožné.

„Jasně.“

„Vždycky jsme o strýčkovi Hiramovi četli něco v novinách,“ pokračovala měkce dívka. „Ale nikdy mě nenapadlo, že tě jednou potkám. Maminka si myslela, že se strýček Hiram na ni nikdy nepřestane zlobit.“ „Stařík byl takový,“ připustil Julius. „Ale nová generace je jiná, myslím si já. Nějaké rodinné boje nejsou k ničemu dobré. To první, co mě napadlo, bylo, že jen skončí válka, začnu tě hledat.“

Přes dívčinu tvář přeletěl stín.

„Říkali mi věci – hrozné věci – že jsem ztratila paměť, a že jsou roky, o kterých nikdy nebudu nic vědět – několik ztracených let života.“

„Ty sis to sama neuvědomila?“

Dívka vykulila oči. „To ne. Připadá mi, jako by to bylo včera, co nás nahnali do těch člunů. Všechno to jasně vidím!“ Zavřela oči a zachvěla se.

Julius pohlédl na sira Jamese, a ten kývl.

„Nedělej si starosti. Nestojí to za to. Poslyš, Jane, je tu jedna věc, kterou bych chtěl vědět. Na palubě té lodi byl jeden člověk a měl u sebe hrozně důležité papíry, a hlavouni v téhle zemi si myslí, že je předal tobě. Je to pravda?“

Dívka zaváhala a sjela očima k ostatním dvěma. Julius pochopil.

„Pan Beresford pracuje pro britskou vládu a má za úkol ty papíry dostat zpátky. Sir James Peel Edgerton je poslanec anglického parlamentu a mohl by sedět ve vládě, kdyby chtěl. To díky němu jsme tě nakonec našli. Takže nám to klidně můžeš všechno vyprávět. Dal ti Danvers ty papíry?“

„Ano. Říkal, že u mě mají větší šanci než u něj, protože první se zachraňují ženy a děti.“

„Přesně jak jsme mysleli,“ řekl sir James.

„Říkal, že jsou hrozně důležité – že můžou pro spojence znamenat vítězství nebo prohru. Ale jestli je to dávno a válka skončila, co na tom teď záleží?“

„Historie se opakuje, Jane. Nejdřív byl kolem těch papírů velký humbuk, pak to všechno utichlo, a teď celý ten cirkus začal znova – z dost odlišných důvodů. Můžeš nám je tedy hned dát?“

„Ale to nemůžu.“

„Cože?“

„Já je nemám.“

„Ty – je – nemáš?“ Julius zdůrazňoval každé slovo malou pauzičkou.

„Ne – schovala jsem je.“

„Ty jsi je schovala?“

„Ano. Začala jsem být nervózní. Připadalo mi, že se po mně lidé koukají. Děsilo mě to – hrozně.“ Položila si ruku na hlavu. „Je to skoro to poslední, na co si vzpomínám, než jsem se probrala v té nemocnici...“

„Pokračujte,“ vybídl ji sir James svým tichým, ale důrazným hlasem. „Na co si vzpomínáte?“

Poslušně se k němu obrátila.

„Bylo to v Holyheadu. Byla jsem tam – nepamatuji si proč...“

„Na tom nezáleží. Pokračujte.“

„V tom zmatku na molu jsem vyklouzla. Nikdo mě neviděl. Vzala jsem si auto. Řekla jsem řidiči, ať mě vyveze z města. Když jsme vyjeli na volnou silnici, dávala jsem si pozor. Žádné jiné auto nás nesledovalo. Na jedné straně silnice jsem viděla cestu. Řekla jsem tomu člověku, ať počká.“

Odmlčela se, pak pokračovala. „Ta cestička vedla k útesu a pak dolů k moři mezi velikými žlutými hlodašovými keři – byly jako zlaté plameny. Rozhlédla jsem se. Nikde kolem nebyla živá duše. Ale asi ve výšce mé hlavy byla díra ve skále. Byla docela malá – sotva jsem do ní dostala ruku, ale dost hluboká.“

Vytáhla jsem ten balíček, který jsem měla na krku, a zastrčila jsem ho tak daleko, jak to šlo. Pak jsem utrhla kus hlodaše – strašně píchal! – a ucpala jsem s ním díru, takže nikdo by neuhádl, že tam nějaká štěrbinu je. Pak jsem si dobře zapamatovala to místo, abych ho zase našla. Zrovna v tom místě byl u cestičky takový zvláštní balvan – vypadal úplně jako pes, když panáčkuje. Pak jsem se vrátila na silnici. Auto čekalo a já jsem se vrátila. Taktak jsem stihla vlak. Trochu jsem se styděla, že si asi představuji nesmysly, ale když jsem viděla, jak muž proti mně mrknul na ženu, která seděla vedle mě, zase mě to vyděsilo a byla jsem ráda, že papíry jsou v bezpečí. Šla jsem se na chodbu trochu protáhnout. Ale ta žena mě zavolala zpátky a říkala, že mi něco upadlo, a když jsem se sehnula, že se podívám, tak mě asi něco uhodilo – semhle.“ Položila si ruku na zátylek. „Dál si už nevzpomínám na nic, až na to, jak jsem se probudila v nemocnici.“

Chvilku bylo ticho.

„Děkujeme vám, slečno Finnová.“ To řekl sir James. „Doufám, že jsme vás neunavili?“

„Ale to nic. Hlava mě trochu bolí, ale jinak mi nic není.“

Julius vykročil vpřed a znovu jí sevřel ruku.

„Opatruj se, sestřenko Jane. Já se teď podívám po těch papírech, ale budu zpátky, než mrkneš, a pak tě odvezu do Londýna a budeš si užívat jako ještě nikdy, než se vrátíme do Států! A to myslím vážně – tak se honem uzdrav!“

DVACÁTÁ KAPITOLA

Příliš pozdě

Na ulici uspořádali neformální válečnou poradou. Sir James vytáhl z kapsy hodinky.

„Vlak do Holyheadu zastavuje v Chesteru ve 12.14. Když vyrazíte hned, mohli byste ten přípoj stihnout.“

Tommy překvapeně vzhledl.

„A je potřeba spěchat, pane? Dnes je teprve čtyřicetadvacátého.“

„Podle mě je vždycky dobře si přivstat,“ prohlásil Julius, než měl právník čas odpovědět. „Vyrazíme na nádraží rovnou.“

Sir James se maličko zamračil.

„Škoda, že nemůžu jet s vámi. Ale mám ve dvě hodiny mluvit na jedné schůzi. Je to škoda.“

Z jeho tónu bylo zjevné, že ho to mrzí. Na druhé straně ale bylo jasné, že Julius se bez jeho společnosti rád obejde.

„Podle mě na té věci není nic složitého,“ poznamenal. „Obyčejná hra na schovávanou, nic víc.“

„Doufám,“ kývl sir James.

„Jasně. Jak jinak by to mělo být?“

„Jste ještě mladý, pane Hersheimmere. Až budete v mém věku, budete pravděpodobně vědět jednu věc: Nikdy nepodceňuj protivníka.“

Jeho vážný tón udělal na Tommy ho dojem, ale Julia se prakticky nedotkl.

„Myslíte, že by se mohl objevit pan Brown a vložit se do toho! No, jestli ano, tak jsem na něj připravený.“

Plácl se přes kapsu. „Nosím s sebou pistoli. Tadyhle můj Vilík se mnou jezdí všude.“ Vytáhl nebezpečně vyhlížející automatickou pistoli a láskyplně ji poplácal, než ji vrátil na místo. „Ale na tomhle výletě ji potřebovat nebudu. Tohle panu Brownovi nikdo vyklopit nemůže.“

Právník pokrčil rameny.

„To, že paní Vandemeyerová chce pana Browna zradit, mu také nemohl nikdo vyklopit. A přesto paní Vandemeyerová zemřela, aniž promluvila.“

To Julia projednou umlčelo a sir James pokračoval veseleji:

„Chci vás jen upozornit, abyste byli ve střehu. Jak budete ty papíry mít, neriskujte nic zbytečně. Kdybyste měli jakýkoli důvod věřit, že vás někdo sleduje, okamžitě je zničte. Hodně štěstí. Hru teď máte ve svých rukou.“ Stiskl oběma ruce.

O deset minut později už oba muži seděli ve vagónu první třídy a mířili do Chesteru.

Dlouho ani jeden z nich nepromluvil. Když konečně Julius přerušil ticho, byla jeho poznámka absolutně nečekaná.

„Poslyš,“ začal zamyšleně, „udělal jsi někdy ze sebe úplného blázna kvůli obličeji nějaké dívky?“

Tommyho to na chvilku vyvedlo z míry a pak zapátral v mysli.

„Myslím, že ne,“ odpověděl nakonec. „Nebo si na to aspoň nevzpomínám. Proč?“

„Protože poslední dva měsíce jsem ze sebe dělal sentimentálního pitomce kvůli Jane! Když jsem prvně viděl její fotku, srdce mi začalo provádět všechny ty kousky, co o nich obvykle čteš v románech. Stydím se to přiznat, ale přijel jsem sem rozhodnutý, že ji najdu a všechno to srovnám a odvezu si ji zpátky jako paní Hersheimmerovou!“

„Vážně?“ Tommyho to ohromilo.

Julius rázně narovnal zkřížené nohy a pokračoval.

„Z toho je vidět, jakého idiota ze sebe člověk může udělat! Jeden pohled na skutečnou dívku, a byl jsem vyléčený!“

Tommy hledal slova ještě hůř než obvykle, a tak jen znovu vykřikl: „Vážně?“

„Nic proti Jane, to ne,“ pokračoval Julius. „Je to moc milé děvče a někdo se do ní určité okamžitě zamiluje.“

„Skutečně mi připadala moc hezká,“ souhlasil Tommy, když zase našel řeč.

„To určité je. Jenže té své fotce se vůbec nepodobá: No, vlastně asi podobá – musí – protože jsem ji hned poznal. Kdybych ji viděl v davu, bez zaváhání bych řekl, že tuhle holku jsem už někde viděl. Ale na té fotce bylo něco“ – Julius zavrtěl hlavou a povzdychl – „No, láska je asi hodně divná věc!“

„To určité,“ prohlásil Tommy chladně, „když sem přijedeš zamilovaný do jedné dívky, a během čtrnácti dnů požádáš o ruku jinou.“

Julius byl natolik slušný, že vypadal rozpačitě.

„Víš, byl jsem z toho všeho unavený a myslel jsem, že Jane nikdy nenajdeme – a že to celé bylo stejně jenom bláznovství. A pak – no, třeba Francouzi se na věci dívají mnohem rozumněji. Láska a manželství jsou pro ně dvě různé věci –“

Tommy zrudl.

„No to mě podrž! Jestli tohle –“

Julius ho spěšně přerušil.

„Počkej, neukvapuj se. Nemyslím to tak, jak to myslíš ty. Já bych řekl, že my Američani máme na morálku dokonce ještě přísnější názory než vy. Chtěl jsem jenom říct, že Francouzi berou manželství věčně – najdou dva lidi, kteří se k sobě hodí, postarají se o finanční záležitosti a vůbec – celou tu věc vidí prakticky a v obchodním duchu.“

„Podle mě,“ prohlásil Tommy, „dneska bereme v obchodním duchu zbytečně moc věcí. Pořád říkáme: ‚Vyplatí se to?‘ Muži jsou dost špatní, ale děvčata ještě horší!“

„Uklidni se, kamaráde. Nerozčiluj se tak.“

„Já už jsem rozčilený,“ odsekl Tommy.

Julius se na něj podíval a považoval za moudřejší už nic neříkat.

Než ale dojeli do Holyheadu, měl Tommy víc než dost času se uklidnit, takže na cílové stanici vystupoval zase se svým optimistickým úsměvem.

Po poradě a za pomoci silniční mapy se víceméně shodli na směru, takže si mohli najmout taxi a vyrazit po silnici vedoucí k zátoce Treaddur. Vydali řidiči instrukce, ať jede pomalu, a pozorně se dívají, aby nepřehlédli příslušnou stezku. Narazili na ni krátce poté, co vyjeli z města. Tommy auto zastavil a jako by nic se zeptal řidiče, jestli ta cesta vede dolů k moři. Když uslyšel, že ano, štědře mu zaplatil.

Za chvíli už taxi pomalu mířilo k Holyheadu. Tommy a Julius se dívali, jak mizí z dohledu, a pak vykročili po úzké stezce.

„Je to snad ta správná?“ zeptal se Tommy pochybovačně. „Tady jich musí být spousty.“

„Ale jasně že je. Podívej na ten hlodáš. Vzpomínáš, co Jane říkala?“

Tommy se díval na bohaté hradby žlutých květů lemující stezku po obou stranách a to ho přesvědčilo.

Šli za sebou, Julius první. Tommy se dvakrát neklidně ohlédl. Julius se po něm podíval.

„Co je?“

„Já nevím. Jsem nějaký vystrašený. Pořád mám pocit, že nás někdo sleduje.“

„Určitě ne,“ prohlásil s jistotou Julius. „To bychom ho viděli.“

Tommy musel připustit, že je to pravda. Přesto byl ale čím dál víc nesvůj. Proti své vůli věřil ve vševědoucnost nepřítelů.

„Mně by se docela líbilo, kdyby se ten chlápek objevil,“ prohlásil Julius. Poklepal si na kapsu. „Tady Vilík by už docela stál o nějaké to cvičeníčko!“

„Vždycky ho nosíš s sebou?“ ptal se zvědavě Tommy.

„Skoro vždycky. Člověk nikdy neví, co se může stát.“

Tommy uctivě mlčel. Vilík na něj udělal dojem. Zdálo se, jako by s ním hrozba pana Browna ustoupila víc do pozadí.

Stezka teď vedla podél útesu, souběžně s mořem. Náhle se Julius zastavil tak prudce, že do něj Tommy vrazil.

„Co je?“ chtěl vědět.

„Koukni. Tedy to mě podrž!“

Tommy se podíval. V cestě jim stál velký balvan, který se rozhodně dost podobal „prosícímu“ teriérovi. „No,“ prohlásil Tommy, který se odmítl nechat objevem tak unést jako Julius, „přece jsme čekali, že ho tady najdeme, ne?“

Julius se po něm smutně podíval a zavrtěl hlavou.

„Ty britský studený čumáku! Jasně že jsme to čekali – ale stejně mě to kapku vyvedlo z míry, když jsem ho tak viděl sedět přesně tam, kde jsme čekali, že ho najdeme!“

Tommy, který klid možná spíš předstíral, než skutečně cítil, netrpělivě šoupl nohou.

„Tak dělej. Co ta dít?“

Pečlivě prohlíželi stěnu útesu. Tommy slyšel sám sebe, jak hloupě říká:

„Ten hlodáš tam po tolika letech nebude.“

A Julius vážně odpověděl:

„To máš asi pravdu.“

Tommy náhle ukázal třesoucí se rukou.

„Co támhle ta skulina?“

Julius odpověděl užasle:

„To je ono – jasně.“

Podívali se na sebe.

„Když jsem byl ve Francii,“ zavzpomínal Tommy, „tak jsem měl pucfleka, a ten vždycky, když mě nezavola, kdy měl, tvrdil, že měl divné tušení. Nikdy jsem mu nevěřil. Ale ať ho měl nebo ne, on takový pocit existuje! Já ho teď mám! A hodně silný.“

Pohlédl na skálu s jakousi zoufalou vášnivostí.

„Sakra!“ vykřikl. „To přece není možné! Pět let! Jen si to představ! Malí kluci, co vybírají ptačí hnízda, pikniky na pláži, tisíce lidí musely jít kolem! Nemůže to tam být! Je to asi jedna ku stu, že to tam bude. To odporuje zdravému rozumu!“

Ano, skutečně měl pocit, že je to nemožné – o to silněji, že nedokázal uvěřit, že by uspěl tam, kde ostatní selhali. Bylo to příliš snadné, a proto to nemůže být pravda. Dít bude prázdná.

Julius se na něj díval se stále širším úsměvem.

„Koukám, že tě to hodně vzalo,“ protáhl s určitým pobavením. „Tak jdeme na to.“ Vsunul ruku do štěrbinu a trochu se zašklebil. „Je tam těsno. Jane musí mít ruku o pár čísel menší než já. Nic necítím – ne – hele, co je tohle? Páni!“ A s okázalým gestem zamával ve vzduchu malým vybledlým balíčkem. „To je určitě ono. Zabalené ve voskovaném papíře. Podrž to, vytáhnu nůž.“

Neuvěřitelné se stalo skutkem. Tommy opatrně držel drahocenný balíček v rukou. Uspěli!

„Je to divné,“ bručel si jen tak mimochodem pro sebe, „člověk by řekl, že ty nitě zpuchří. Ale tyhle jsou jako nové.“

Opatrně je přerázl a roztrhl voskované plátno. Uvnitř byl malý složený lístek. Třesoucími se prsty ho rozložili. Papír byl prázdný! Zmateně hleděli jeden na druhého.

„Falešná stopa,“ napadlo Julia. „Danvers byl možná jen návnada.“

Tommy zavrtěl hlavou. Tohle řešení ho neuspokojilo. Najednou se jeho tvář projasnila.

„Už to mám! Neviditelný inkoust!“

„Myslíš?“

„Rozhodně to stojí za pokus. Obvykle stačí teplo. Dones pár klacků. Uděláme si oheň.“

Za pár minut už vesele plápolal malý oheň z větviček a listů. Tommy ke zdroji záře přiblížil papír. Ten se žářem trochu zkroutil po okrajích. Jinak nic.

Najednou ho Julius popadl za paži a ukázal na místo, kde se objevovala světle hnědá písmena. „Páni! Tys na to kápnul! To ti řeknu, to byl nápad. Já bych na to nepřišel.“

Tommy držel papír na stejném místě ještě chvíli, dokud neusoudil, že teplo už vykonalo svou práci. Pak ho od ohně odtáhl. Vzápětí vykřikl.

Na lístku bylo úhledným hnědým písmem napsáno:

S POZDRAVEM PAN BROWN

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Tommyho objev

Minutu nebo dvě stáli a hloupě na sebe hleděli, otupení šokem. Pan Brown je nějakým nevysvětlitelným způsobem předběhl. Tommy přijal porážku mlčky. Julius ne.

„Jak se sem sakra mohl dostat dřív než my? To mi není jasné!“ skončil svou tirádu.

Tommy zavrtěl hlavou a sklesle řekl:

„To vysvětluje, proč byly ty stehy nové. Mohli jsme to uhodnout...“

„Ale co je mi do nějakých zatracených stehů. Jak se sem dostal před námi? Hnali jsme se, jak to šlo. Je úplně nemožné, aby to někdo stihl dřív než my. A ostatně, jak se to dozvěděl? Myslíš, že v Janině pokoji byl diktafon? Nejspíš tam musel být.“

Ale Tommy se svým zdravým selským rozumem v tom hned viděl háček.

„Nikdo nemohl vědět předem, že bude v tom domě – tím spíš v tom konkrétním pokoji.“

„To je fakt,“ připustil Julius. „Tak některá z těch sester byla od nich a poslouchala za dveřmi. Co myslíš?“

„No ale na tom stejně nezáleží,“ řekl Tommy unaveně. „Mohli to tu najít už před pár měsíci, vytáhnout dokumenty a pak – ne, k čertu, to nesedí! Byli by je okamžitě zveřejnili.“

„Jasně že ano. Ne, někdo nás tu předběhl o hodinu nebo tak nějak. Ale jak to provedli, z toho jsem jelen.“

„Škoda že s námi nebyl Peel Edgerton,“ podotkl Tommy zamyšleně.

„Proč?“ vytřeštil na něj oči Julius. „Když jsme sem přišli, bylo už po všem.“

„Ano –“ Tommy váhal. Nedokázal by vysvětlit vlastní pocity – nelogickou představu, že právníkova přítomnost mohla katastrofě nějak zabránit. Vrátil se ke svému předchozímu názoru. „Nemá cenu se přít o to, jak k tomu došlo. Hra skončila. Selhali jsme. Ted můžu udělat jedinou věc.“

„Jakou?“

„Co nejrychleji se vrátit do Londýna. Musím varovat pana Cartera. Je jen otázkou hodin, kdy rána dopadne. Ale v každém případě by měl vědět to nejhorší.“

Byla to nepřijemná povinnost, ale Tommy neměl v úmyslu se jí vyhnout. Musí svůj neúspěch ohlásit panu Carterovi. Tím jeho práce skončí. Nasedl do půlnočního poštovního vlaku do Londýna. Julius se rozhodl strávit noc v Holyheadu.

Půl hodiny po svém příjezdu stál bledý a unavený Tommy před svým nadříceným.

„Přišel jsem vám podat hlášení, pane. Selhal jsem – ošklivě jsem selhal.“

Pan Carter se na něj tázavě podíval.

„Chcete říct, že ta smlouva –“

„Je v rukou pana Browna, pane.“

„Aha!“ řekl pan Carter tiše. Výraz jeho tváře se nezměnil, ale Tommy zahlédl v jeho očích záblesk zoufalství. Ten ho přesvědčil jako nic jiného, že vyhlídky jsou katastrofální.

„No dobře,“ řekl pan Carter po minutě nebo dvou, „nesmíme asi podklesávat v kolenou. Jsem rád, že to vím jistě. Musíme dělat, co budeme moci.“

Tommymu prolétla hlavou myšlenka: „Je to beznadějně, a on ví, že to je beznadějně!“

Carter se na něj díval.

„Neberte si to tak k srdci, chlapče,“ řekl laskavě. „Dělal jste, co jste mohl. Stál jste proti jednomu z největších mozků století. A byl jste velice blízko k úspěchu. Na to nezapomínejte.“

„Děkuji, pane. To je od vás moc laskavé.“

„Vyčítám si to. Vyčítám si to od chvíle, co jsem se dozvěděl druhou zprávu.“

V jeho tónu bylo něco, co si zjednálo Tommyho pozornost. Srdce se mu sevřelo novým strachem.

„Stalo se – ještě něco, pane?“

„Bohužel ano,“ řekl pan Carter ztěžka. Ukázal rukou na list papíru na stole.

„Pentlička –?“ vypravil ze sebe Tommy.

„Přečtete si to sám.“

Slova Tommymu tancovala před očima. Popis zeleného kloboučku, kabátu, kapesníku v kapse s monogramem P. L. C. Se zoufalou otázkou v očích pohlédl na pana Cartera. Ten odpověděl:

„Vyplavilo je moře na pobřeží Yorkshiru – kousek od Ebury. Obávám se – vypadá to ošklivě.“

„Proboha!“ zajíkl se Tommy. „Pentlička! Mizerové – já se jim pomstím! Já je dostanu! Nedám si pokoj, dokud... já je...“

Soucít ve tváři pana Cartera ho umlčel.

„Já vím, jak vám je, chlapče. Ale není to k ničemu. Zbytečně byste plýtval silami. Možná to bude znít tvrdě, ale já vám poradím jenom jedno: Zabalte to. Čas je milosrdný. Zapomenete.“

„Zapomenout na Pentličku? Nikdy!“

Pan Carter zavrtěl hlavou.

„To si myslíte teď. Ale nebudete věčně vzpomínat na – jednu statečnou holčičku! Moc mě to všechno mrzí – ani nevíte, jak moc.“

Tommy sebou trhl a přišel zase k sobě.

„Zdržuji vás, pane,“ řekl s námahou. „Nemusíte si to vyčítat. Asi jsme byli dva mladí blázni, že jsme takový

úkol přijali. Varoval jste nás dost. Ale ze srdce si přeji, abych to byl já, kdo to odnesl. Na shledanou, pane.“

Tommy se vrátil do Ritzu a mechanicky si sbalil svých pár věcí. Myšlenkami byl daleko. Ještě pořád se nevzpamatoval z toho, jak náhle do jeho veselého všedního života vstoupila tragédie. Jak se spolu báječně bavili, on a Pentlička! A teď – ne, on tomu nemůže uvěřit – to nemůže být pravda! Pentlička – mrtvá! Malá Pentlička, tak překypující životem! To je sen, strašný sen. Nic víc.

Donesli mu lístek, několik laskavých slov soustrasti od Peel Edgertona, který se o tom dozvěděl z novin. (Byl v nich velký titulek: BÝVALÁ DOBROVOLNICE ZŘEJMĚ NAŠLA SMRT VE VLNÁCH) Dopis končil nabídkou místa na ranči v Argentině, kde měl sir James značný majetek.

„Hodný chlap,“ řekl Tommy a odhodil dopis stranou.

Dveře se otevřely a dovnitř se svou obvyklou vehemencí vtrhl Julius. V ruce držel noviny.

„Koukej, co to má znamenat? Vypadá to, že mají nějakou šílenou teorii o Pentličce.“

„Je to pravda,“ odpověděl Tommy tiše.

„Chceš říct, že ji oddělali?“

Tommy kývl.

„Nejspíš když dostali tu smlouvu, tak – už jim k ničemu nebyla a oni se báli ji pustit.“

„No ať se propadnu!“ řekl Julius. „Malá Pentlička. To byla rozhodně ta nejkurážnější holka –“

Ale v Tommyho mozku jako by se náhle něco zlomilo. Vyskočil.

„Vypadni odtud! Tobě na tom vlastně nezáleží, sakra! Požádal jsi ji o ruku tím svým zatraceným chladnokrevným způsobem, ale já jsem ji miloval. Byl bych dal vlastní duši, jenom aby se jí nic nestalo. Byl bych beze slova ustoupil a nechal ji, aby si tě vzala, protože ty jsi jí mohl nabídnout takový život, jaký si zasloužila, a já jsem žebrák bez groše. Ale jedno by mi to nebylo!“

„Počkej,“ začal Julius mírně.

„Ale jdi k čertu! Já to nesnesu, abys mi sem chodil a mluvil o ‚malé Pentličce‘. Jdi a starej se o svou sestřenici. Pentlička je moje děvče! Vždycky jsem ji miloval, už když jsme si spolu hráli jako děti. Vyrůstli jsme a bylo to pořád stejné. Nikdy nezapomenu, jak jsem byl v nemocnici a ona vešla v tom směšném čepečku a v zástěře! Bylo to jako zázrak, vidět dívku, kterou jsem miloval, v sesterské uniformě –“

Ale Julius ho přerušil. „V sesterské uniformě! Páni! Já už blázním! Přisahal bych, že jsem Jane taky viděl v sesterském čepečku. A to je přece úplně nemožné! Ne, sakra, už to mám! To byla ona, kdo mluvil s Whittingtonem v tom sanatoriu v Bournemouthu. Ona tam nebyla jako pacientka. Ona byla ošetřovatelka!“

„Podle mě,“ odsekl Tommy vztekle, „v tom s nimi nejspíš jela od začátku. Ani bych se nedivil, kdyby ty papíry Danversovi ukradla sama.“

„No to tedy ne!“ rozkřikl se Julius. „Je to moje sestřenice a je to vlastenka jako málokdo.“

„Mně je úplně jedno, kdo je, ale vypadni už!“ obořil se na něj Tommy, jak nejhlasitěji uměl.

Málem došlo na rány. Ale Juliův hněv náhle ustoupil jako kouzlem.

„No dobře, kamaráde,“ řekl. „Už jdu. Nevyčítám ti nic, cos mi řekl. Je ohromná klika, že jsi to řekl. Já jsem byl ten největší a nejnemožnější pitomec, jakého si umíš představit. Uklidni se,“ Tommy udělal netrpělivé gesto, „já hned teď odjíždím – vyrazím na severozápadní nádraží, jestli tě to zajímá.“

„Já ti kašlu na to, kam jedeš,“ zavrčel Tommy.

Když za Juliem zapadly dveře, vrátil se Tommy ke svému kufru.

„A je to všechno,“ řekl a zazvonil.

„Odneste mi kufr dolů.“

„Ano, pane. Odjíždíte, pane?“

„Jdu k čertu,“ řekl Tommy bez ohledu na sluhovy pocity.

Ten ovšem pouze uctivě odpověděl:

„Ano, pane. Mám zavolat taxi?“

Tommy kývl.

Kam pojede? Neměl nejmenší ponětí. Kromě zarputilého odhodlání vyřídit si to s panem Brownem žádné plány neměl. Přečetl si znovu dopis sira Jamese a zavrtil hlavou. On musí pomstít Pentličku. Ale stejně je to laskavý starý pán.

„Asi bych měl odpovědět.“ Došel k psacímu stolu. Jak už to tak u hotelových služeb bývá, byly tu spousty obálek a žádný papír. Zazvonil. Nikdo nepřišel. Tommy zuřil nad tím zdržením. Pak si vzpomněl, že v Juliově obývacím pokoji je dostatečná zásoba. Říkal přece, že hned odchází. Tommy se tedy nemusel bát, že na něj narazí. Kromě toho by mu to ani nevadilo. Začínal se trochu stydět za to, co říkal. Starouš Julius to všechno docela dobře snesl. Omluví se mu, jestli ho tam najde.

Ale místnost byla prázdná. Tommy došel k psacímu stolu a otevřel prostřední zásuvku. Zaujala ho

fotografie, vhozená lehkomyšlně dovnitř lícem nahoru. Chvilku stál jako přimrazený. Pak ji vytáhl, zavřel zásuvky, pomalu došel ke křeslu a posadil se. Oči přitom nespouštěl z fotografie, kterou držel v rukou. Co pro všechno na světě dělá fotografie Francouzky Anette v psacím stolku Julia Hersheimmera?

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Na Downing Street

Předseda vlády nervózně poklepal na desku psacího stolu. Tvář měl unavenou a ustaranou. Pokračoval v přerušené konverzaci s panem Carterem.

„Já tomu nerozumím,“ řekl. „Skutečně se domníváte, že situace přece jen není tak zoufalá?“

„Aspoň ten chlapec si to myslí.“

„Ukažte mi ještě jednou jeho dopis.“

Pan Carter mu ho podal. Byl psaný rozmáchlým chlapeckým rukopisem:

Milý pane Cartere, stalo se něco, co mi otevřelo oči. Samozřejmě, možná ze sebe jenom dělám hlupáka, ale myslím, že spíš ne. Pokud jsou moje závěry správné, byla ta dívka v Manchesteru jenom nastrčená. Všechno to bylo připravené předem, včetně falešného balíčku, abychom si mysleli, že je všechno ztracené – podle toho soudím, že jsme museli být na dost horké stopě.

Domnívám se, že vím, kdo je skutečná Jane Finnová, a dokonce mám i představu, kde jsou ty papíry. Tohle samozřejmě jen hádám, ale mám takový pocit, že správně. V každém případě Vám svoji teorii posílám v přiložené zalepené obálce. Prosím vás, neotevírejte ji dřív než v posledním okamžiku, to jest o půlnoci osmadvacátého. Hned pochopíte proč. Došel jsem totiž k závěru, že i ty Pentliččiny věci byly nastrčené a že se utopila asi tak jako já. Uvažoval jsem takto: jako poslední šanci nechají Jane Finnovou uniknout v naději, že ztrátu paměti předstírá, a jak si bude myslet, že je volná, zavede je rovnou ke skryš. Samozřejmě je to pro ně hrozné riziko, protože

o nich všechno ví – ale oni zoufale potřebují dostat tu smlouvu do rukou. Ale kdyby věděli, že jsme papíry získali my, tak bych za život ani jedné z těch dvou dívek nedal zlámanou grešli. Musím se pokusit dostat odtamtud Pentličku dřív, než Jane unikne.

Chci kopii toho telegramu, který dostala Pentlička do Ritzu. Sir James Peel Edgerton říkal, že mi to dokážete zařídit. On je hrozně chytrý.

A ještě něco – prosím, nechte ten dům v Soho dnem i nocí hlídat.

Váš

Thomas Beresford

Předseda vlády vzhledl.

„Ta příloha?“

Pan Carter se smutně usmál.

„V bankovním trezoru. Nehodlám nic riskovat.“

„Nemyslíte,“ premiér na okamžik zaváhal, „že by bylo lepší otevřít ji hned? Mohli bychom přece ten dokument vyzvednout okamžitě, tedy pokud je jeho odhad správný. Že jsme to udělali, to by mohlo zůstat v naprosté tajnosti.“

„Myslíte? Já si tím tak jistý nejsem. Všude kolem nás jsou špehové. A jak by se to prozradilo, tak za život těch dvou děvčat nedám ani tohle,“ pan Carter luskl prsty. „Ne, ten chlapec mi věří a já ho nezklam.“

„No tak dobře, ať je po vašem. Jaký je, ten mládenec?“

„Navenek je to obyčejný úhledný a trochu natvrdlý mladý Angličan. Myslí mu to pomalu. Na druhou stranu ho rozhodně nezmatete tím, že byste zapůsobil na jeho fantazii. On žádnou nemá – proto je tak těžké ho oklamat. Všechno si pomalu probere, a jak na něco přijde, už to nepustí. Ta dívenka je úplně jiná. Má víc intuice a méně střízlivého rozumu. Když pracují spolu, skvěle se doplňují. Energie a vytrvalost.“

„Zřejmě je si svou věcí jistý,“ uvažoval premiér.

„Ano, a to mi dává naději. On je takový ten svědomitý mladík, který si musí být hodně jistý, než vůbec vysloví nějaký názor.“

Jeho protějšek se lehce usmál.

„A tenhle – chlapec podle vás porazí největší mistry zločinu naší doby?“

„Právě ten – chlapec, jak říkáte! Ale myslím, že za ním vidím ještě jeden stín.“

„Koho myslíte?“

„Peel Edgertona.“

„Peel Edgertona?“ opakoval premiér ohromeně.

„Ano. V tomhle vidím jeho ruku,“ poklepal na otevřený dopis. „Je tam – působí ve skrytu, tiše, nenápadně.“

Vždycky jsem měl pocit, že jestli někdo dokáže pana Browna dostat, bude to Peel Edgerton. Říkám vám, že na tom teď pracuje, ale nechce, aby se to vědělo. Mimochodem, tuhle jsem od něj dostal takovou podivnou žádost.“

„Ano?“

„Poslal mi výstřižek z nějakých amerických novin. Týkalo se to nálezů těla v newyorských docích, asi tak před třemi týdny. Žádal mě, abych mu o něm zjistil všechny informace, které zjistit jdou.“

„No a?“

Carter pokrčil rameny.

„Mnoho toho nebylo. Mladý muž kolem pětatřicítky – špatně oblečený – tvář hodně znetvořená.

Neidentifikovali ho.“

„A vy myslíte, že ty dvě věci spolu nějak souvisejí?“ i „Myslím, že ano. Samozřejmě se možná pletu.“; Chvilku bylo ticho, pak pan Carter pokračoval.

„Požádal jsem ho, aby sem přišel. Ne že bychom z něj

210

dostali cokoli, co nám nechce říct sám. Na to jsou jeho právnícké instinkty příliš silné. Ale nepochybně nám může ozřejmit jeden nebo dva nejasné body z Beresfordova dopisu. Á, už je tady!“

Oba muži vstali, aby nově příchozího pozdravili. Premiérovi probleskla hlavou nejasná myšlenka: „Možná je to můj nástupce!“

„Dostali jsme dopis od mladého Beresforda,“ šel pan Carter rovnou k věci. „Předpokládám, že jste se s ním sešel?“

„To předpokládáte špatně,“ odpověděl právník.

„Ne?“ Pana Cartera to trochu vyvedlo z míry.

Sir James se usmál a pohladil si bradu.

„Telefonoval mi,“ prozradil.

„Nevadilo by vám, kdybyste nám přesně vylíčil, co jste si řekli?“

„Vůbec ne. Poděkoval mi za jistý dopis, který jsem mu napsal – nabídl jsem mu totiž místo. Pak mi připomněl něco, co jsem mu řekl v Manchesteru a co se týkalo toho falešného telegramu, který vylákal slečnu Cowleyovou. Ptal jsem se, jestli se stalo něco neobvyklého. Odpověděl, že ano – že v zásuvce stolu v pokoji pana Hersheimera objevil fotografii.“ Právník se na chvilku odmlčel, pak pokračoval:

„Zeptal jsem se ho, jestli na té fotografii je jméno a adresa fotografa z Kalifornie. Odpověděl: ‚Trefil jste to, pane. Byly tam.‘ Pak mi řekl ještě něco, co jsem nevěděl. Na fotografii byla ta Francouzka Anette, která mu zachránila život.“

„Cože?“

„Přesně tak. Dost zvědavě jsem se mladíka zeptal, co s fotografií udělal. Odpověděl, že ji vrátil zpátky tam, kde ji našel.“ Právník se zase odmlčel. „To bylo dobré, chápejte – skutečně dobré. Umí používat mozek, tenhle mladík. Poblahopřál jsem mu. Skutečně to byl šťastný objev. Samozřejmě, od té chvíle, kdy se ukázalo, že ta dívka v Manchesteru byla nastrčená, situace se docela změnila. Mladý Beresford to viděl sám, nemusel jsem mu to ani říkat. Ale měl pocit, že pokud jde o slečnu Cowleyovou, nemůže tak docela důvěřovat vlastnímu úsudku. Ptal se, jestli myslím, že je naživu. Řekl jsem mu, že po pečlivém zvážení důkazů se domnívám, že existuje velmi dobrá šance, že ano. To nás přivedlo zpátky k telegramu.“

„Ano?“

„Doporučil jsem mu, aby vás požádal o kopii původního telegramu. Napadlo mě, že třeba poté, co ho slečna Cowleyová odhodila, mohla být některá slova vymazána a změněna s výslovným úmyslem poslat pronásledovatele po nesprávnné stopě.“

Carter kývl. Vytáhl z kapsy list papíru a nahlas přečetl:

Hned přijed, Astley Priors, Gatehouse, Kent, velké pokroky – Tommy

„Jednoduché,“ prohlásil sir James, „a chytré. Stačilo změnit pár slov a bylo to. A jedinou důležitou stopu přehlédli.“

„A jakou?“

„To, co říkal poslíček – že slečna Cowleyová odjela na Charing Cross. Byli si sami sebou tak jistí, že to považovali za poslíčkův omyl.“

„Kde je tedy teď mladý Beresford?“

„V Gatehouse v Kentu, leda bych se hodně mylil.“

Pan Carter se na něj tázavě podíval.

„To bych rád věděl, proč tam nejste také, Peel Edgertone?“

„Já mám práci na případu.“

„Myslel jsem, že máte dovolenou?“

„No, ještě to není oficiální. Řekněme, že si připravuji případ. Máte pro mě něco dalšího o tom americkém utopenci?“

„Bohužel ne. Je důležité zjistit, kdo to byl?“

„Ale já vím, kdo to byl,“ řekl zlehka sir James. „Nemůžu to ještě dokázat, ale vím to.“

Ostatní dva se na nic neptali. Tušili, že by to byla zbytečná námaha.

„Ale nerozumím jedné věci,“ navázal předseda vlády z ničeho nic, „jak se ta fotografie dostala do zásuvky pana Hersheimmera?“

„Třeba ji nikdy neopustila,“ nadhodil taktně právník.

„A ten falešný inspektor? Inspektor Brown?“

„Hm!“ prohlásil sir James zamyšleně. Pak vstal. „Nesmím vás zdržovat. Věnujte se dál státním záležitostem, já musím zpátky – ke svému případu.“

O dva dny později se Julius Hersheimer vrátil z Manchesteru. Na stole našel dopis od Tommyho.

Milý Hersheimmere, omlouvám se, že jsem tak vybuchl. Kdybychom se už neviděli, sbohem. Dostal jsem nabídku místa v Argentíně a asi bude nejlepší, když ji přijmu.

Tvůj

Tommy Beresford

Na Juliově tváři se objevil zvláštní úsměv. Zahodil dopis do koše na odpadky.

„Blázen jeden zatracená!“ zavrčel.

DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

Závod s časem

Když Tommy domluvil se sirem Jamesem, jeho dalším krokem byla návštěva South Audley Mansions.

Našel Alberta, jak se věnuje svým povinnostem, a představil se jako Pentliččin přítel. Albert okamžitě rozvázal.

„V poslední době je tu moc klidno,“ prohlásil lítostivě. „Co dělá ta slečna, pane?“

„O to právě jde, Alberte. Zmizela.“

„Chcete říct, že ji zločinci unesli?“

„Ano.“

„Do podsvětí?“

„Ne, sakra, do tohohle světa!“

„To se tak říká, pane,“ vysvětloval Albert. „Ve filmech se zločinci vždycky schovávají v podsvětí. Ale neoddělali ji, že ne, pane?“

„Doufám, že ne. Mimochodem, nemáš náhodou nějakou tetu, sestřenici, babičku nebo nějakou jinou příhodnou příbuznou, která by vypadala na to, že co nejdřív natáhne bačkory?“

Albert pomalu roztáhl ústa do potěšeného úsměvu.

„Je mi to jasné, pane. Chudák moje teta z venkova je už hrozně dlouho těžce nemocná a na smrtelné posteli mě chce ještě vidět.“

Tommy souhlasně kývl.

„Mohl bys to ohlásit na příslušných místech a za hodinu se se mnou sejít na Charing Cross?“

„Budu tam, pane. Můžete se mnou počítat.“

Jak Tommy správně předpokládal, věrný Albert se ukázal jako neocenitelný spojenec. Ubytovali se spolu v hostinci v Gatehouse. Albertovi připadl úkol získávat informace. Žádné potíže mu to nedělalo.

Astley Priors patřilo dr. Adamsovi. Doktor už neměl vlastní praxi, podle hostinského byl na odpočinku, ale měl ještě pár soukromých pacientů – tady si dobrý muž vědoucne poklepal na čelo – „co to tadyhle nemají v pořádku!“ Doktor byl ve vesnici oblíbený, přispíval štědře na všechny místní zábavy – „moc příjemný a milý pán“. Bydlí tu už dlouho? No, asi deset let – možná i víc. Je to vědec. Každou chvíli sem za ním z města jezdí profesoři a spousta lidí. Vůbec je to veselý dům, pořád nějaké návštěvy.

Když to všechno Tommy poslouchal, zmocňovaly se ho pochyby. Bylo by možné, že ten příjemný, dobře známý člověk je ve skutečnosti nebezpečný zločinec? Jeho život se zdál být tak bez tajemství a podezření. Žádný náznak něčeho zlověstného. Není to všechno obrovská chyba? Tommymu při té myšlence přejel mráz po zádech.

Pak si vzpomněl na soukromé pacienty – „co to tadyhle nemají v pořádku“. Vyptal se pečlivě, jestli mezi nimi není jistá mladá dáma, a popsal Pentličku: jenže o pacientech se toho mnoho nevědělo – mimo pozemky sídla je nevidali skoro nikdy. Opatrný popis Anette rovněž nevyvolal žádné reakce.

Astley Priors byla hezká budova z červených cihel, obklopená pozemky plnými stromů, které dům účinně chránily před pohledem zvenčí.

První večer Tommy doprovázený Albertem pozemek prozkoumal. Na Albertovo naléhání se plížili opatrně po břiše a nadělali přitom mnohem víc hluku, než kdyby normálně šli. V každém případě to všechno bylo úplně zbytečné. Zahrady, jak to u soukromých sídel po západu slunce bývá, byly opuštěné. Tommy si představoval zlého hlídacího psa. Albert měl větší fantazii, takže navrhoval pumu nebo ochočenou kobru. Ale až do křovin poblíž domu se dostali bez nejmenších překážek.

Závěsy v jídelně byly roztažené. Kolem stolu seděla velká společnost. Právě si nalévali portské. Vypadalo to na normální, příjemnou sešlost. Otevřeným oknem občas zalétaly ven nesouvislé útržky konverzace – šlo o vášnivou debatu o místním kriketovém turnaji!

Tommy znovu pocítil tu chladnou nejistotu. Nechtělo se mu věřit, že by ti lidé byli někým jiným, než se zdálo navenek. Byl snad znovu oklamán? Muž s brýlemi a světlými vousy, který seděl v čele stolu, vypadal naprosto poctivě a normálně.

Tommy té noci špatně spal. Druhý den ráno neúnavný Albert uzavřel dohodu s učněm od zelináře, zaujal jeho místo a vetřel se do přízně kuchařky v panském domě. Vrátil se s informací, že určitě „patří k nim“, ale Tommy jeho živé fantazii příliš nedůvěřoval. Při podrobnějším vyptávání nemohl své tvrzení doložit jinými důkazy, než vlastním názorem, že „není jako normální kuchařky“. To bylo jasné na první pohled. Zastoupení se opakovalo (k finančnímu prospěchu zelinářského učně) i druhého dne a Albert se vrátil s první nadějnou zprávou. V domě skutečně žije mladá Francouzka. Tommy přestal pochybovat. To bylo potvrzení jeho teorie. Ale čas letěl. Dnes bylo sedmadvacátého. Devěťadvacátého byl ten široce diskutovaný „Den práce“, o kterém se na všech stranách tolik spekulovalo. Noviny začínaly dělat rozruch. Objevovaly se senzační narážky na chystaný labouristický státní převrat. Vláda neříkala nic. Věděla o tom a byla připravená. Povídko se také, že mezi labouristickými vůdci vládou rozbroje. Nebyli jednotného názoru. Ti jasnozřivější mezi nimi si uvědomovali, že to, o co se snaží, může zasadit smrtelnou ránu Anglii, a oni ji v hloubi srdce milovali. Nelíbila se jim představa hladu a bídy, kterou by vyvolala generální stávková, a byli ochotni vyjít vládě na půl cesty vstříc. Ale za nimi pracovaly nenápadné, ale neúnavné síly, které připomínaly staré křivdy, odsuzovaly kompromisy a vyvolávaly rozbroje.

Tommy měl pocit, že díky panu Carterovi situaci dost dobře chápe. Pokud se osudné dokumenty dostanou do rukou panu Brownovi, přikloní se veřejné mínění na stranu labouristických extremistů a revolucionářů. Pokud ne, byly šance v boji vyrovnané. Vláda s loajální armádou a policií za zády může zvítězit – ale za cenu velkého utrpení. Tommy ale choval jiný, snad směšný sen. Správně či nesprávně se domníval, že kdyby byl pan Brown odhalen a zatčen, celá organizace by se okamžitě a neslavně rozpadla. Pohromadě ji držel jen ten zvláštní a všudypřítomný vliv jejího neviditelného vůdce. Tommy byl přesvědčen, že bez něj by ostatní okamžitě propadli panice; a kdyby čestní muži mohli rozhodovat sami za sebe, bylo by možné i smíření, byť za pět minut dvanáct.

„Tohle všechno řídí jediný člověk,“ říkal si Tommy. „Takže je potřeba toho člověka dostat do rukou.“ Zčásti i pro tuto ctižádostivou myšlenku požádal pana Cartera, aby neotevíral zalepenou obálku. Návrh smlouvy byl Tommyho vějička. Tu a tam se sám děsil vlastní pýchy. Jak si vůbec dovoluje myslet si, že objevil to, co přehlédlo mnoho moudřejších a chytřejších mužů? Ale přesto se své myšlenky tvrdošíjně držel.

Toho večera s Albertem znovu pronikli na pozemky Astley Priors. Tommy si chtěl nějak zjednat přístup do domu samotného. Když se opatrně blížili k domu, Tommy náhle zalapal po dechu.

V jednom z pokojů ve druhém patře stál někdo mezi oknem a lampou a vrhal stín na závěsy. Tu siluetu by Tommy poznal kdekoli! Pentlička byla tady v domě!

Popadl Alberta za rameno.

„Zůstaň tady! Až začnu zpívat, sleduj to okno.“

Spěšně couvl na hlavní příjezdovou cestu, začal se potácet a hulákat na celé kolo:

Já jsem voják, jsem britský voják, kdo na mě koukne, ten to pozná hned...

Deska s touhle písničkou se skoro pořád otáčela na gramofonu za Pentliččiných nemocničních dnů. Nepochyboval o tom, že ji pozná a vyvodí si z toho závěry. Tommy neuměl vůbec zpívat, zato plíce měl vynikající. Dělal strašlivý rámus.

Za chvíli se ve dveřích domu objevil dokonalý majordomus spolu se stejně dokonalým komorníkem. Majordomus ho napomenul. Tommy zpíval dál a oslovoval majordoma přátelsky „starej fousáči“. Majordomus ho vzal za jednu paži, komorník za druhou. Vyvedli ho po cestě ven a elegantně ho vystrčili z brány. Majordomus mu pohrozil policií, jestli se ještě vrátí. Provedli to krásně – poklidně a s náležitou důstojností. Každý by byl přísahal, že majordomus je skutečný majordomus, komorník zeje opravdový komorník – jenže ten majordomus byl Whittington!

Tommy došel do hostince a čekal na Albertův návrat. Konečně se ten dobrý hoch objevil.

„Tak co?“ vykřikl Tommy dychtivě.

„Je to dobrý. Když vás vyváděli, otevřelo se okno a tohle z něj vyletělo.“ Podal Tommymu papírek. „Bylo to obalené kolem těžítka.“

Na papírku byla spěšně naškrábaná čtyři slova: „Zítra ve stejnou dobu.“

„Skvěle!“ vykřikl Tommy. „Už jsme se hnuli z místa.“

„Napsal jsem vzkaz na papírek, obalil jsem s ním kámen a hodil ho do toho okna,“ pokračoval zadýchaně Albert.

Tommy zasténal.

„To tvoje nadšení nás jednou zničí, Alberte. Cos napsal?“

„Že bydlíme v hospodě. Kdyby se jí povedlo utéct, ať přijde a zakváká jako žába.“

„Tak to pozná, že jsi to ty,“ oddechl si s úlevou Tommy. „Ty máš tak bujnou fantazii jako nikdo jiný, Alberte. Vždyť bys ani nepoznal žabí kvákání, i kdybys ho slyšel.“

Albert posmutněl.

„Hlavu vzhůru,“ řekl Tommy. „Nic se nestalo. Ten majordomus je můj starý přítel – vsadil bych se, že ví, kdo jsem, ale nedal to na sobě znát. Nechtěl dát najevo podezření. Proto nám to zatím tak snadno šlo. Nemůžou mě odradit úplně. Na druhou stranu mi to zase nechťejí moc usnadnit. Jsem jenom pěšák v jejich hře, Alberte, nic jiného. Víš, když pavouk nechá mouchu moc snadno uniknout, může moucha přijít na to, že je to lest. A tady se právě hodí ten slibný mladík, pan T. Beresford, který se tady objeví právě ve chvíli, kdy to nejvíc potřebují. Ale až bude po všem, ať si dá pan T. Beresford pozor!“

Tommy si šel lehnout ve stavu radostného vzrušení. Byl si jistý, že obyvatelé Astley Priors ho až po určitou hranici nechají na pokoji. A potom pro ně měl Tommy nachystané překvapeníčko.

Kolem půlnoci byl ovšem jeho klid nevybíravě narušen. Řekli mu, že se po něm někdo ptá v baru. Ukázalo se, že to je brunátný kočí obalený blátem.

„Ano, příteli, co se děje?“ ptal se Tommy.

„Není tohle pro vás, pane?“ Kočí mu ukázal hodně špinavý poskládaný lístek, na kterém bylo zvenčí napsáno: „Odneste to pánovi, který bydlí v hostinci poblíž Astley Priors. Dá vám deset šilinků.“

Bylo to Pentličino písmo. Tommy ocenil její bystrost – došlo jí, že se Tommy možná ubytoval pod cizím jménem. Sálh po něm.

„To je pro mě.“

Muž mu ho ale nedal.

„A co těch deset šilasů?“

Tommy spěšně vytáhl desetišilinkovou bankovku a muž mu odevzdal svůj nález. Tommy ho rozlepil.

Milý Tommy, věděla jsem večer, že jsi to ty. Nechoď dnes nikam. Čekali by na tebe. Ráno nás vezou pryč. Slyšela jsem něco o Walesu – myslím, že Holyhead. Hodím lístek na silnici, když budu mít možnost.

Anette mi řekla, jak jsi utekl. Drž se.

Tvoje Pentlička

Tommy volal na Alberta dřív, než tento typický vzkaz dočetl.

„Zabal mi věci! Odjíždíme!“

„Ano, pane.“ Tommy slyšel, jak Albert dusá nahoru.

Holyhead? Znamená to snad, že přece jen – Tommyho to zarazilo. Pomalu četl dál.

Nahoře pořád slyšel Albertovo dupání.

Náhle se zdola ozvalo:

„Alberte! Jsem pěkný pitomec! Vybal to zase!“

„Ano, pane.“

Tommy zamyšleně uhladil papírek.

„Ano, pěkný pitomec,“ opakoval. „Ale někdo jiný taky. A já konečně vím, kdo to je.“

DVACÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA

Julius zasahuje

Kramenin seděl ve svém apartmá v hotelu Claridge pohodlně usazený na pohovce a sykovou ruštinou diktoval svému tajemníkovi.

Po chvíli zadrnčel telefon u tajemníkovy lokte. Zvedl ho, chvíli hovořil a pak se obrátil ke svému zaměstnavateli.

„Dole se po vás někdo ptá.“

„Kdo je to?“

„Uvedl jméno Julius P. Hersheimer.“

„Hersheimer,“ opakoval Kramenin zamyšleně. „To jsem už někde slyšel.“

„Jeho otec byl jedním z amerických ocelářských králů,“ vysvětloval tajemník, který měl v popisu práce vědět všechno. „Ten mladík musí být několikanásobný milionář.“ Kramenin zamyšleně přivřel oči.

„Asi byste měl zajít dolů a promluvit s ním, Ivane. Zjistěte, co chce.“

Tajemník poslechl a bezhlučně za sebou zavřel dveře. Za pár minut byl zpátky.

„Odmítá říct, o co jde – prý je to naprosto soukromé a důvěrné a trvá na tom, že musí mluvit s vámi.“

„Několikanásobný milionář,“ opakoval si Kramenin.

„Tak ho přiveďte nahoru, Ivane.“

Tajemník znovu vyšel z pokoje a vrátil se s Juliem.

„Monsieur Kramenin?“ zeptal se mladík zprudka.

Rus si ho pozorně prohlédl světlýma, zlověstnýma očima, pak kývl.

„Těší mě, že vás poznávám,“ řekl Američan. „Rád bych s vámi mluvil v určité velice důležité věci, ale jenom s vámi.“ Významně pohlédl na tajemníka.

„Můj tajemník monsieur Grieber. Nemám před ním žádná tajemství.“

„To je možné – ale já ano,“ odpověděl suše Julius. „Takže bych vám byl zavázán, kdybyste mu mohl říct, ať se ztratí.“

„Ivane,“ oslovil Rus tiše svého sekretáře, „možná byste mohl na chvíli odejít do vedlejšího pokoje –“

„Do vedlejšího pokoje ne,“ přerušil ho rázně Julius. „Já takhle královská apartmá znám – a chci, aby tady nezbyl nikdo než vy a já. Pošlete ho do krámu koupit buráky.“

I když Krameninovi se nevybírává Američanova mluva příliš nelíbila, užíral se zvědavostí.

„Bude ta vaše záležitost trvat dlouho?“

„Možná celou noc, když vás to zaujme.“

„Tak dobře. Ivane, dnes vás už nebudu potřebovat. Jděte do divadla – vezměte si na večer volno.“

„Děkuji, vaše excelence.“

Tajemník se uklonil a odešel.

Julius stál u dveří a díval se za ním. Nakonec se spokojeným povzdechnutím zavřel dveře a vrátil se na své původní místo uprostřed pokoje.

„Tak tedy, pane Hersheimere, byl byste tak laskav a přistoupil k věci?“

„Hned to bude,“ protáhl Julius. Pak se jeho chování náhle změnilo. „Ruce vzhůru – nebo střelím!“

Kramenin chvíli nechápavě hleděl do hlavně velké automatické pistole a pak až se směšnou rychlostí vymrštil ruce ke stropu. To Juliovi stačilo, aby odhadl situaci. Muž proti němu byl zbabělec, pokud šlo o fyzické násilí. Zbytek už bude snadný.

„To je přepadení!“ křičel Rus vysokým, skoro hysterickým hlasem. „Hrubé přepadení! Chcete mě zabít?“

„Jestli budete mluvit tišeji, tak ne. A nesnažte se došourat k tomu zvonku. No, to je lepší.“

„Co chcete? Neukvapujte se. Nezapomínejte, že můj život má pro mou zemi obrovskou cenu. Někdo mě patrně očernil –“

„Podle mě,“ odsekl Julius, „by ten člověk, který by vám do břicha pustil trochu sluníčka, udělal lidstvu dobrou službu. Ale nemusíte se bát. Já vás teď zabít nehodlám – tedy když budete mít rozum.“

Rus se třásl před Juliovým hrozivým pohledem. Olízl si suché rty.

„Co chcete? Peníze?“

„Ne. Chci Jane Finnovou.“

„Jane Finnovou? Já – o té jsem nikdy neslyšel!“

„Lháři jeden! Víte moc dobře, koho myslím.“

„Říkám vám, že jsem o té dívce nikdy neslyšel!“

„A já vám říkám,“ odsekl Julius, „že tadyhle můj Vilík se už nemůže dočkat, až spustí!“

Rus se viditelně příkrčil.

„To byste se neodvážil –“

„Ale odvážil, synku!“

Kramenin v jeho hlase musel rozeznat neochvějnou jistotu, protože s nevolí odpověděl:

„No a co? I jestli vím, o koho jde – co z toho?“

„Řeknete mi – hned teď a tady – kde ji najdu.“

Kramenin zavrtěl hlavou.

„Netroufnu si.“

„Proč ne?“

„Netroufnu si. Chcete po mně nemožné.“

„Bojíte se, co? A koho? Pana Browna? A vida, to zabralo! Tak tedy někdo takový skutečně existuje?“

Pochyboval jsem o tom. Ale vás vyděsí i zmínka o něm!“

„Já jsem ho viděl,“ řekl Rus pomalu. „Mluvil jsem s ním tváří v tvář. Dozvěděl jsem se to až pak. Byl prostě jeden z davu. Příště bych ho nepoznal. Kdo to doopravdy je? To nevím. Ale vím jedno – je třeba se ho bát.“

„Tohle se nikdy nedozví,“ namítl Julius.

„Víš všechno – a mstí se rychle. Dokonce ani já – Kramenin! – bych nebyl výjimka!“

„Takže vy neuděláte, co po vás chci?“

„Není to možné.“

„No tak to tedy máte smůlu,“ prohlásil Julius vesele. „Ale světu jako celku to prospěje.“ Pozvedl pistoli.

„Ne!“ zaječel Rus. „Přece mě nemůžete zastřelit?“

„Ale samozřejmě že můžu. Vždycky jsem slyšel, že vy revolucionáři si života moc neceníte, jenže ono je to asi něco jiného, když jde o váš vlastní, co? Dal jsem vám šanci si tu svou špinavou kůži zachránit, ale vy ji nechcete využít!“

„Zabili by mě!“

„No,“ pokračoval Julius přátelsky, „je to na vás. Ale řeknu vám jedno. Tadyhle Vilíka máte úplně jistého, a já být vámi risknu radši pana Browna. Tam máte aspoň šanci.“

„Pověsí vás, když mě zabijete,“ koktal nerozhodně

Rus.

„Ale kdepak, cizince, v tom se právě pletete. Zapomínáte na dolárky. Najmu si dav právníků, seženu si pár slavných doktorů, a konec toho všeho bude, že řeknou, že mi přeskočilo. Strávím pár měsíců v klidném sanatoriu, moje duševní zdraví se zlepší, doktoři mě zase prohlásí za zdravého a pro milého Julia všechno šťastně skončí. A pár měsíců v ústraní myslím vydržím, když to bude znamenat, že svět zbavím vás. Jen si nenamlouvejte, že za to budu viset!“

Rus mu věřil. Sám byl zkorumpovaný, a tak bezvýhradně věřil v moc peněz. Četl o případech, kdy v Americe procesy s vrahy probíhaly právě takovým způsobem, jaký naznačoval Julius. Sám kupoval a prodával spravedlnost. Tento rázný mladý Američan s nápadně protahovanou výslovností ho měl v hrsti.

„Budu počítat do pěti,“ pokračoval Julius, „a řekl bych, že jestli se dostanu dál než ke čtyřem, tak si s panem Brownem už nemusíte lámat hlavu. Možná vám na pohřeb pošle kytky, ale vy už si k nim nečichnete! Jste připraven? Začínám. Jedna – dva – tři – čtyři –“

Rus ho přerušil zaječením.;

„Nestřílet! Udělám, co budete chtít.“

Julius sklonil zbraň.

„Myslel jsem si, že dostanete rozum. Tak kde je to děvče?“

„V Gatehouse, to je v Kentu. Astley Priors se to tam jmenuje.“

„Vězníte ji tam?“

„Nesmí odejít z domu – i když by se vlastně nic nestalo. Ta husa ztratila paměť, zatraceně!“

„To muselo být pro vás a vaše přátele nepříjemné, co? A co ta druhá dívka, ta, kterou jste vylákali před týdnem?“

„Ta je tam taky,“ připustil nabručeně Rus.

„To je dobře,“ kývl Julius. „To nám to všechno hezky klope, co? Krásná noc na projížďku!“

„Na jakou projížďku?“ vytřeštil oči Kramenin.

„No přece do Gatehouse. Doufám, že rád jezdíte autem?“

„Jak to myslíte? Já nikam nejedu!“

„Ale nerozčilujte se. Nemyslíte si přece, že jsem takový hlupák, abych vás nechal tady? První, co byste udělal, že byste zvedl telefon a zavolal těm svým kamarádům. A vida!“ Julius si povšiml, jak jeho společník protáhl obličej. „Vidíte, měl jste to všechno pěkně naplánované. Kdepak, pane, vy pojedete se mnou. Tady vedle, to je vaše ložnice? Tak tam jděte. My s Vilíkem jdeme hned za vámi. Oblékněte si pořádný kabát, to je ono. S kožešinou? A to jste socialista? Tak jsme hotovi. Půjdem dolů ze schodů a přes halu ke dveřím. Před nimi čeká moje auto. A nezapomínejte, že vás mám celou dobu na mušce.“

Můžu vás zastřelit stejně dobře i z kapsy kabátu. Jedno slovo, nebo třeba jen pohled na někoho z toho livrejovaného personálu, a začnou lítat rachejtlíčky, jasné?”

Společně sešli ze schodů a ven k čekajícímu autu. Rus se třásl vzteky. Všude kolem bylo hotelové služebnictvo. Už už chtěl vykřiknout, ale v poslední chvíli ztratil nervy. Američan byl z těch, kdo drží slovo. Když došli k autu, Julius si oddechl úlevou. Nebezpečná zóna byla za nimi. Strach muže po jeho boku úspěšně zhyponotizoval.

„Nasedněte,“ přikázal. Pak zachytil postranní pohled svého společníka. „Ne, šofér vám nepomůže. Sloužil u námořnictva. Byl s ponorkou v Rusku, když vypukla revoluce. Jeho bratra zabili vaši lidé. Georgi!“

„Ano, pane?“ šofér otočil hlavu.

„Tenhle pán je ruský bolševik. Neradi bychom ho zastřelili, ale možná to jinak nepůjde. Rozumíte?“

„Dokonale, pane.“

„Chci jet do Kentu, do Gatehouse. Znáte cestu?“

„Ano, pane, potrvá to tak hodinu a půl.“

„Radši hodinu. Pospíchám.“

„Budu dělat, co budu umět, pane.“ Auto vyrazilo vpřed.

Julius se pohodlně usadil vedle své oběti. Ruku měl neustále v kapse kabátu, ale jeho chování bylo každým coulem zdvořilé.

„Jednou v Arizoně jsem střílel chlapíka –“ začal vesele.

Po hodinové cestě byl chudák Kramenin polomrtvý strachy. Za historkou o muži z Arizony následovala příhoda ze San Franciska a jiná ze Skalnatých hor. Juliův vypravěčský styl sice nebyl zcela vybroušený, zato ale barvitý!

Šofér zpomalil a přes rameno upozornil, že vjíždějí do Gatehouse. Julius přikázal Rusovi, aby jim ukázal cestu. Měl v úmyslu dojet přímo k domu. Tam si měl Kramenin vyžádat obě dívky. Julius mu vysvětlil, že Vilík žádné neúspěchy tolerovat nebude. Tou dobou byl už Kramenin v Juliových nikách jako tvárný vosk. Neuvěřitelné tempo, kterým sem jeli, ho odzbrojilo ještě víc. V každé zatáčce se už viděl mrtvý.

Auto se přičítalo až před hlavní vchod. Šofér se ohlédl a čekal na rozkazy.

„Otočte nejdřív auto, Georgi. Pak zazvoňte a vraťte se za volant. Motor nechte běžet a buďte připravený odtud vystřelit, až vám řeknu.“

„Dobře, pane.“

Dveře otevřel majordomus. Kramenin cítil mezi žebry hlaveň revolveru.

„Ted,“ sykl Julius. „A pozor.“

Rus majordoma pokynem ruky přivolal. Rty měl skoro bílé a hlas se mu chvěl.

„To jsem já – Kramenin! Přiveďte mi hned to děvče! Nesmíme ztrácet čas!“

Whittington sešel ze schodů. Ohromeně vykřikl, když uviděl, kdo to je.

„Vy! Co se děje? Přece víte, že plán –“

Kramenin ho přerušil a použil přitom slov, která vyvolala mnoho zbytečné paniky:

„Zradili nás! Plány musíme zrušit. Musíme si zachránit vlastní kůži. Tu holku! A hned! Je to naše jediná šance.“

Whittington zaváhal, ale jen na okamžik.

„Máte rozkazy – od něj?“

„Přirozeně! Kde bych se tu jinak vzal? Rychle! Pohněte sebou! Nesmíme ztrácet čas. Tu druhou husu radši vezměte taky.“

Whittington se obrátil a vběhl do domu. Minuty se zoufale vlekly. Pak se na schodech objevily dvě postavy spěšně zachumlané do pláště a Whittington je postrčil do auta. Menší z nich se pokoušela o odpor a Whittington ji neobradně nacpal dovnitř. Julius se naklonil dopředu, a přitom mu na tvář dopadlo světlo z otevřených dveří.

Druhý muž, který stál na schodech za Whittingtonem, polekaně vykřikl. Utajení skončilo.

„Jedeme, Georgi!“ křikl Julius.

Šofér šlápl na plyn a auto doslova odskočilo.

Muž na schodech zaklel. Rukou sjel ke kapse. Blýsklo se, ozvala se rána. Kulka minula vyšší z dívek o pár centimetrů.

„Dolů, Jane,“ vykřikl Julius. „Na podlahu auta.“ Rázně ji tam postrčil, pak se napřímil, pečlivě zamířil a vystřelil.

„Zasáhl jste ho?“ vykřikla Pentlička dychtivě.

„Jasně,“ odpověděl Julius. „Ale mrtvý není. Tchoři mají tuhý život. Jste v pořádku, Pentličko?“

„To víte, že jsem. Kde je Tommy? A kdo je tohle?“ Ukázala na třesoucího se Kramenina.

„Tommy si to sviští do Argentiny. Asi si myslel, že jste natáhla bačkory. Rovnou do brány, Georgi. Tak, správně. Bude jim trvat dobrých pět minut, než po nás půjdou. Ale nejspíš tam mají telefon, takže pozor, ať nevletíme do pasti – a nejezděte nejkratší cestou. Ptáte se, kdo je tohle, Pentličko? Dovolte, abych vám představil monsieur Kramenina. Přesvědčil jsem ho, aby si s námi udělal výlet v zájmu vlastního zdraví.“ Rus mlčel, stále ještě ochromený hrůzou.

„Ale jak to, že nás pustili?“ ptala se podezřívavě Pentlička.

„No, monsieur Kramenin je asi požádal tak hezky, že mu to nemohli odmítnout!“

To už bylo na Rusa moc. Zuřivě vybuchl:

„K čertu s vámi – k čertu! Ted vědí, že jsem je zradil. V téhle zemi si už nejsem jistý životem ani hodinu.“

„To je pravda,“ kývl Julius. „Doporučoval bych vám okamžitě se vrátit do Ruska.“

„Tak mě pusťte,“ vykřikl Kramenin. „Udělal jsem, co jste chtěl. Proč mě tady ještě držíte?“

„Pro potěšení z vaší společnosti rozhodně ne. Jestli chcete, můžete si vystoupit hned teď. Ale myslel jsem, že budete radši, když vás vezmu zpátky do Londýna.“

„Vy do Londýna možná vůbec nedojedete,“ zavrčel Rus. „Pusťte mě hned teď a tady.“

„Jasně. Zastavte, Georgi, pán s námi zpátky nepojede. Jestli někdy přijedu do Ruska, monsieur Kramenin, očekávám dojemné uvítání a –“

Ale než stačil Julius svůj projev dokončit, ještě než auto úplně zastavilo, Rus už vyskočil a zmizel ve tmě.

„Ten se nějak nemohl dočkat, až nás opustí,“ komentoval to Julius, když se auto zase rozjelo. „A neumí se ani zdvořile rozloučit s dámami. Pojd, Jane, už si můžeš normálně sednout.“

Dívka poprvé promluvila.

„Jak jste ho přesvědčil?“ zeptala se.

Julius poklepal na svůj revolver.

„To tady Vilík si zaslouží pochvalu!“

„Nádhera!“ vykřikla dívka. Do tváře se jí nahrnula krev, oči obdivně upřela na Julia.

„Anette a já jsme nevěděly, co se s námi stane,“ řekla Pentlička. „Starý Whittington nás hnál ven. Myslely jsme, že jsme ovce na porážku.“

„Anette,“ opakoval Julius. „Tak jí říkáte?“

Jeho mozek jako by si zvykal na nějakou novou myšlenku.

„Jmenuje se tak přece,“ vytřeštila na něj Pentlička oči.

„Hloupost!“ odsekl Julius. „Možná si myslí, že se tak jmenuje, protože chudák ztratila paměť. Jenže ve skutečnosti tady máme skutečnou a pravou Jane Finnovou.“

„Cože?“ vykřikla Pentlička.

Ale nedořekla. Do polstrování těsně nad její hlavou se se vzteklým zasyčením zaryla kulka.

„K zemi!“ vykřikl Julius. „Je to past. Pěkně sebou hodili. Šlápněte na to, Georgi.“

Auto doslova odskočilo vpřed. Ozvaly se ještě tři další rány, ale naštěstí daleko minuly. Julius stál a opíral se vzadu o auto.

„Není na co střílet,“ prohlásil zachmuřeně. „Ale další piknik nás nejspíš ještě čeká. Au!“

Pozvedl ruku k tváři.

„Jste zraněný?“ ptala se rychle Anette.

„Jenom škrábnutí.“

Dívka vyskočila.

„Pusťte mě ven! Pusťte mě ven, povídám! Zastavte. Jdou po mně. Chtějí mě. Nemůžete přijít o život jenom kvůli mně. Pusťte mě ven.“ Bojovala se zamčenými dveřmi.

Julius ji vzal za obě paže a podíval se na ni. V tom, co teď řekla, nebyla ani stopa po cizím přízvuku.

„Sedni si, holčičko,“ řekl laskavě. „Já myslím, že s tvou pamětí se nestalo vůbec nic. Celou tu dobu jsi to na ně hrála, co?“

Dívka se na něj podívala, kývla a pak se náhle rozplakala. Julius ji poplácal po rameni.

„No tak, no tak, – pěkně sed. My tě v tom nenecháme.“

Mezi vzlykotem řekla dívka nezřetelně:

„Vy jste z domova. Poznám to podle hlasu. Stýská se mi.“

„Jasně že jsem z domova. Já jsem tvůj bratranec – Julius Hersheimmer. Přijel jsem do Evropy, jenom abych tě našel – a tys mi to pěkně osladila.“

Auto přibrzdilo. George řekl přes rameno:

„Před námi je křižovatka, pane. Nejsem si jistý, kudy jet dál.“

Auto zpomalilo natolik, že jelo skoro krokem. V té chvíli se náhle zezadu přehoupala nějaká postava a skulila se mezi ně po hlavě.

„Promiňte,“ prohlásil Tommy, když se mu povedlo vymotat.

Uvítala ho vřava zmatených výkřiků. Odpověděl na všechny najednou:

„Byl jsem v tom křoví u příjezdové cesty. Schoval jsem se vzadu do auta. Při tom tempu, jakým jste jeli, jsem dřív nemohl nic dělat. Byl jsem rád, že se držím. No a teď, děvčata, ven!“

„Ven?“

„Ano. Kousek tady po té cestě je nádraží. Vlak jede za tři minuty. Když sebou hodíte, chytíte ho.“

„Co to sakra má znamenat?“ obořil se na něj Julius. „Myslíš, že je oklame, když vystoupíme z auta?“

„Ty a já z něj nevystoupíme. Jenom dívky.“

„Ty ses zbláznil, Beresforde. Úplně zbláznil! Nemůžeš je přece nechat samotné. To by byl konec všeho.“ Tommy se obrátil k Pentličce.

„Okamžitě vystup, Pentličko. Vezmi Jane s sebou a udělej přesně to, co ti říkám. Nikdo vám neublíží. Jste v bezpečí. Jedte vlakem do Londýna. Jděte rovnou k siru Jamesovi Peel Edgertonovi. Pan Carter bydlí mimo město, ale u něj budete v bezpečí.“

„Zatraceně!“ vykřikl Julius. „Ty ses zbláznil. Jane, ani se nehni.“

Jedním nečekaným prudkým pohybem vytrhl Tommy revolver Juliovi z ruky a namířil na něj.

„Už mi konečně věříš, že to myslím vážně? Vystupte, obě dvě, a udělejte, co vám říkám – nebo střelím!“

Pentlička vyskočila a vlekla za sebou váhající Jane.

„Pojď, to je v pořádku. Jestli si je Tommy jistý, tak si je úplně jistý. Honem. Ať nám neujede vlak.“

Rozběhly se.

Juliovi povolily nervy vztekem.

„Co ke všem čertům –“

Tommy ho přerušil:

„Sklapni! Musím si s tebou promluvit, Julie Hersheimmere.“

DVACÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA

Janin příběh

Pentlička se zavěsila do Jane a dotáhla ji s sebou až na nádraží. Bystrýma ušima zaslechla přijíždějící vlak.

„Honem,“ lapala po dechu, „nebo nám ujede!“

Doběhly na nástupiště právě ve chvíli, kdy vlak zastavil. Pentlička otevřela dveře prázdného kupé první třídy a obě dívky bez dechu dopadly na polstrovaná sedadla.

Dovnitř nahlédl nějaký muž a pak odešel do vedlejšího kupé. Jane sebou nervózně trhla. Vytřeštila oči hrůzou. Tázavě se podívala na Pentličku.

„Myslíš, že patří k nim?“ vydechla.

Pentlička zavrtěla hlavou.

„Ne, ne. Nic se neděje.“ Vzala Janinu ruku do svých. „Tommy by nám neřekl, abychom jely vlakem, kdyby si nebyl úplně jistý, že se nám nic nestane.“

„Ale on je nezná jako já!“ Dívka se zachvěla. „To nemůžeš pochopit. Pět let! Pět dlouhých let! Někdy jsem si myslela, že se zblázním.“

„To nic. Už je po všem.“

„Myslíš?“

Vlak se dal do pohybu a stále zrychloval do tmy. Náhle sebou Jane Finnová trhla.

„Co to bylo? Měla jsem dojem, že vidím obličej – jak kouká dovnitř oknem.“

„Ne, nic tam není. Podívej.“ Pentlička došla k oknu a spustila ho dolů.

„Víš to jistě?“

„Úplně jistě.“

Jane měla pocit, že situace si žádá nějaké vysvětlení:

„Asi se chovám jako vyděšený zajíc, ale já si nemůžu pomoci. Kdyby mě teď chytili, tak by –“

Vytřeštila oči doširoka.

„Nech toho!“ kázala Pentlička. „Pohodlně si sedni a nepřemýšlej. Můžeš si být úplně jistá, že Tommy by neřekl, že je to bezpečné, kdyby nebylo.“

„Můj bratranec si to nemyslel. Nechtěl, abychom to udělaly.“

„Ne,“ připustila poněkud na rozpacích Pentlička.

„Na co myslíš?“ ptala se příkře Jane.

„Proč?“

„Řekla jsi to tak – divně!“

„Opravdu jsem na něco myslela,“ přiznala Pentlička. „Ale nechci ti to říct – aspoň zatím. Možná se pletu,

ale řekla bych, že ne. To je jenom taková myšlenka, která mě napadla už dávno. Tommyho to napadlo také – jsem si skoro jistá, že ano. Ale ty si s tím starosti nedělej – na to bude dost času později. A možná to vůbec není pravda! Dělej, co ti říkám – pěkně se opři a na nic nemysli.“

„Zkusím to.“ Dlouhé řasy se sklopily přes oříškové oči.

Pentlička sama seděla rovně jako svíčka – vypadala spíš jako ostražitý hlídající teriér. Proti své vůli byla nervózní. Očima neustále přelétala od jednoho okna ke druhému. Všimla si, kde přesně je umístěna signalizační šňůra. Čeho se vlastně bojí, to by se jí těžko vysvětlovalo. Ale v duchu si nebyla zdaleka tak jistá, jak se navenek tvářila. Ne že by Tommymu nevěřila, ale občas její důvěrou otřásl pochybnosti, jestli někdo tak přímý a čestný jako on dokáže být vyrovnaným protivníkem pro ďábelsky rafinovaného mistra zločinu.

Jak se jednou dostanou bezpečně k siru Jamesi Peel Edgertonovi, bude všechno v pořádku. Ale dostanou se tam? Nešikují se už teď kolem nich nenápadné legie pana Browna? Dokonce ani vzpomínka na to, jak naposledy viděla Tommyho – s revolverem v ruce – ji neuklidnila. Teď už může být přemožený, sražený k zemi čirou přesilou... Pentlička si připravila bojový plán.

Když vlak konečně pomalu zastavil na Charing Cross, Jane Finnová se s trhnutím probírala.

„Už jsme tady? Myslela jsem, že se sem nedostaneme!“

„Ale ano, do Londýna jsme dojely bez problémů. Jestli na nás čeká nějaká zábava, tak začne teď. Rychle, vystup. Vezmeme si taxík.“

Za chvíli prošly turnikety, zaplatily potřebné jízdné a už nasedaly do taxíku.

„Na Kings Cross,“ přikázala Pentlička. Pak sebou škubla. Do okénka nahlédl muž, právě když vyjížděli. Byla si skoro jistá, že to byl týž, který jel ve vedleším kupé. Měla strašný pocit, že ji pomalu ze všech stran obklíčují.

„Víš,“ vysvětlovala Jane, „jestli si myslíš, že jedeme k siru Jamesovi, tak tohle je svede ze stopy. Teď si budou myslet, že jedeme k panu Carterovi. Ten bydlí někde severně od Londýna.“

Když jeli přes Holborn, dostali se do dopravní zácpy. Na to Pentlička čekala.

„Honem,“ sykla. „Otevři dveře napravo!“

Obě dívky vystoupily mezi auta. O dvě minuty později už seděly v jiném taxíku a vracely se zpátky, tentokrát rovnou do Carlton House Terrace.

„Tak,“ prohlásila Pentlička s uspokojením, „tohle by mělo stačit. Nemůžu si pomoci, ale myslím, že jsem vážně dost chytrá! Ten první taxikář bude pěkně nadávat! Ale zapsala jsem si jeho číslo a zítra mu ty peníze pošlu poštou, aby na tom netratil, kdyby byl náhodou pravý. Proč tak kličkujeme – á!“

Ozvalo se skřípění a náraz. Naboural do nich jiný taxík.

Pentlička byla bleskově venku na chodníku. Blížil se policista. Dřív, než k nim došel, podala Pentlička řidiči pět šilinků a ona a Jane zmizely v davu.

„Už je to jenom kousek,“ popadala Pentlička dech, K nehodě došlo na Trafalgar Square.

„Myslíš, že ta havárie byla náhoda, nebo to provedli schválně?“

„To nevím. Mohlo to být obojí.“

Obě dívky ruku v ruce spěchaly dál.

„Možná si to jen představuji,“ řekla náhle Pentlička, „ale mám pocit, jako by za námi někdo byl.“

„Rychle,“ sykla druhá z dívek. „Proboha, rychle!“

Byly už na rohu Carlton House Terrace a trochu se jim ulevilo. Náhle jim zastoupil cestu mohutný a zjevně opilý muž.

„Dobřej večír, dámy,“ skytal. „Kam ten spěch?“

„Nechtě nás projít, prosím,“ řekla Pentlička velitelsky.

„Jenom si promluvíme s touhle vaší hezkou kamarádkou.“ Natáhl nejistě ruku a popadl Jane za rameno.

Pentlička slyšela za sebou další kroky. Nezdržovala se zjišťováním, jestli to jsou přátelé nebo nepřátelé.

Sklonila hlavu a zopakovala dětský trik: vrazila násilníkovi plnou silou do mohutného břicha. Její nesportovní taktika přinesla okamžitý úspěch. Muž se prudce posadil na chodník. Pentlička a Jane se daly do běhu. Dům, který hledaly, stál ještě kousek dál. Za nimi duněly další kroky. Když se dostaly ke dveřím sira Jamese, sotva popadaly dech. Pentlička skočila po zvonku, Jane po klepadle.

Muž, který je prve zastavil, byl už dole u schodů. Na okamžik zaváhal, a právě v té chvíli se otevřely dveře. Dívky vpadly současně dovnitř. Sir James jim vyšel vstříc od dveří knihovny.

„Dobrý den! Co se děje?“

Přikročil k nim a objal Jane kolem ramen, protože nejistě zakolísala. Napůl ji odnesl do knihovny a položil ji na koženou pohovku. Z likérníku na stole vytáhl brandy, nalil pár kapek do skleničky a přinutil ji je vypít. S povzdechem se posadila. Oči měla pořád zděšené a uštvané.

„Už je to v pořádku. Nebojte se, dítě. Jste v bezpečí.“

Dýchala teď už klidněji a do tváří se jí vracela barva. Sir James se tázavě podíval na Pentličku.

„Takže vy nejste mrtvá, slečno Pentličko, stejně jako nebyl mrtvý ani váš Tommy!“

„Mladé dobrodruhy není jen tak jednoduché zabít,“ chvástala se Pentlička.

„Vypadá to tak,“ poznamenal sir James suše. „Mám pravdu, když se domnívám, že váš podnik se společnou účastí dopadl úspěšně a že tohle,“ obrátil se k dívce na pohovce, „je slečna Jane Finnová?“ Jane se posadila.

„Ano,“ řekla tiše, „jsem Jane Finnová. A musím vám toho hodně říct.“

„Až budete silnější –“

„Ne – hned!“ Trochu zvýšila hlas. „Budu si připadat bezpečněji, až vám všechno řeknu.“

„Jak si přejete,“ ustoupil právník.

Sedl si do jednoho z velkých křesel proti pohovce. Jane začala vyprávět.

„Plavila jsem se na Lusitanii, měla jsem nastoupit v nemocnici v Paříži. Byla jsem z války celá pryč a za každou cenu jsem chtěla nějak pomoci. Studovala jsem francouzštinu a moje učitelka mi řekla, že v Paříži potřebují výpomoc v nemocnicích, tak jsem tam napsala a nabídla svoje služby a oni je přijali. Neměla jsem žádnou rodinu, takže jsem mohla všechno bez potíží zařídit.

Když Lusitania dostala zásah torpédem, přišel ke mně jeden muž. Už jsem si ho párkrát všimla – a v duchu jsem si říkala, že se někoho nebo něčeho bojí. Ptal se mě, jestli jsem americká vlastenka, a řekl mi, že má u sebe papíry, které jsou pro spojence otázkou života a smrti. Požádal mě, abych je převzala. Měla jsem sledovat The Times, jestli v nich vyjde inzerát. Kdyby se neobjevil, měla jsem odnést ty papíry americkému velvyslanci.

Většina toho, co pak následovalo, mi pořád ještě připadá jako noční můra. Občas se mi o tom zdá... řeknu to jen stručně. Pan Danvers mě varoval, abych byla ostražitá. Mohli ho sledovat z New Yorku, ale myslel si, že ho spíš nesledovali. Nejdřív jsem neměla žádné podezření, ale ve člunu na cestě do Holyheadu jsem znervózňela. Byla tam jedna žena, která se kolem mě pořád točila a vůbec se pokoušela se mnou skamarádit – jistá paní Vandemeyerová; ale já jsem měla celou dobu pocit, že má v sobě něco, co se mi nelíbí, a na irském člunu jsem ji viděla mluvit s takovými divnými chlapíky; podle toho, jak se po mně koukali, jsem poznala, že mluví o mně. Vzpomněla jsem si, že na Lusitanii byla hodně blízko, když mi Danvers dával ten balíček. A že už předtím se jednou nebo dvakrát pokoušela s ním promluvit. Začínala jsem se bát, ale moc jsem nevěděla, co mám dělat.

Napadlo mě, že bych zůstala v Holyheadu a že bych ten den nejela do Londýna, ale brzo mi bylo jasné, že by to byl úplný nesmysl. Jediná možnost byla tvářit se, že jsem si ničeho nevšimla, a doufat v nejlepší. Říkala jsem si, že když budu ve střehu, nemůžou mě přece dostat. Jedno bezpečnostní opatření jsem ale udělala hned – rozpárala jsem voskované plátno na balíčku a dovnitř jsem dala prázdný papír, a pak jsem to všechno zase zašila. Takže kdyby se někomu povedlo mi ho ukrást, bylo by to jedno.

Ale hrozná starost mi dělalo, co s tou skutečnou smlouvou. Nakonec jsem ji rozložila – byly to jen dva listy – a vložila ji mezi dvě inzertní stránky v časopise. Obě ty stránky jsem kolem dokola zalepila trochou lepidla z obálky. Pak jsem časopis ledabyle zastrčila do kapsy kabátu.

V Holyheadu jsem se snažila dostat do kupé s lidmi, kteří mi připadali normální, ale bylo to zvláštní, že se kolem mě vždycky udělal dav a postrkoval mě směrem, kterým jsem nechtěla jít. Bylo to až přízračné a děsilo mě to. Nakonec jsem přece jenom skončila v kupé s paní Vandemeyerovou. Vyšla jsem do chodbičky, ale všechna ostatní kupé byla plná, tak jsem se musela vrátit a sednout si. Utěšila jsem se myšlenkou, že v kupé jsou i jiní lidé – přímo proti mně seděl jeden docela milý pán a jeho žena. Takže jsem nakonec byla skoro spokojená až do chvíle, kdy jsme se blížili k Londýnu. Opřela jsem se a zavřela jsem oči. Nejspíš si mysleli, že spím, ale já jsem neměla tak docela dovržené oči, a štěrbinkou jsem viděla, jak ten pán vstal, vytáhl něco ze své tašky a podal to paní Vandemeyerové a přitom na ni mrknul...

Ani vám nemůžu vypovědět, jak jsem při tom mrknutí úplně znehybněla hrůzou. Jediná moje myšlenka byla dostat se co nejrychleji do chodby a pryč. Vstala jsem a snažila se, aby to vypadalo přirozeně a klidně. Možná si něčeho všimli – já nevím – ale paní Vandemeyerová najednou řekla „ted“ a hodila mi něco přes pusu a nos; nestačila jsem ani vykřiknout. A v té chvíli jsem ucítila strašnou ránu v zátylku...”

Zachvěla se. Sir James něco soucitného mumlal. Za chvíli pokračovala:

„Nevím, jak dlouho trvalo, než jsem přišla k sobě. Bylo mi hrozně špatně. Ležela jsem na špinavé posteli. Kolem byl paraván, ale slyšela jsem, že v místnosti mluví dva lidé. Snažila jsem se poslouchat, ale zpočátku jsem tomu moc nerozuměla. Když jsem konečně začala chápat, co se děje – k smrti mě to vyděsilo. Divím se, že jsem se hned na místě nerozječela.

Ty dokumenty nenašli. Dostali balíček s prázdnými papíry a zuřili. Nevěděli, jestli jsem je vyměnila já,

nebo jestli Danvers nesl jen klamnou zprávu a ta opravdová šla jinudy. Mluvili o tom,“ zavřela oči, „že mě budou mučit, aby se to dozvěděli!

Nikdy předtím jsem nepoznala, co je to strach – opravdový, příšerný strach. Jednou se na mě přišli podívat. Zavřela jsem oči a předstírala, že jsem ještě v bezvědomí, ale bála jsem se, že uslyší, jak mi tlučí srdce. Ale šli zase pryč. Začala jsem horečně přemýšlet. Co můžu dělat? Věděla jsem, že mučení moc dlouho nevydržím.

Najednou jsem si kdoví proč vzpomněla na ztrátu paměti. Vždycky mě to zajímalo a hrozně moc jsem toho o ní přečetla. Všechno jsem to měla na dosah. Kdybych to jen dokázala věrohodně sehrát, zachránilo by mě to. Pomodlila jsem se, zhluboka jsem se nadechla. Pak jsem otevřela oči a začala jsem blábolit francouzsky!

Paní Vandemeyerová okamžitě přišla. Tvář měla tak zlou, že jsem div neumřela, ale nejistě jsem se na ni usmála a francouzsky jsem se jí zeptala, kde to jsem.

Viděla jsem, že ji to zmátlo. Zavolala toho člověka, se kterým mluvila. Stál u zástěny, tvář měl ve stínu. Mluvil na mě francouzsky. Hlas měl úplně obyčejný a tichý, ale mě nevím proč děsil. Přesto jsem ale dál hrála svou roli. Ptala jsem se znovu, kde jsem, a pak jsem řekla, že si na něco musím vzpomenout – musím vzpomenout – jenomže teď zrovna vůbec nic nevím. Sehrála jsem, že jsem čím dál vyděšenější.

Ptal se mě, jak se jmenuji. Řekla jsem, že nevím – že si nevzpomínám vůbec na nic.

Najednou mě popadl za zápěstí a začal mi ho kroutit. Strašně to bolelo. Zaječela jsem. Pokračoval. Ječela jsem a ječela, ale podařilo se mi vykřikovat jenom francouzsky. Nevím, jak bych to byla dlouho vydržela, ale naštěstí jsem omdlela. To poslední, co jsem slyšela, bylo, jak říká: „Nehraje to. Ostatně takovéhle dítě by toho stejně nemohlo vědět dost.“ Nejspíš zapomněl, že americké dívky jsou na svůj věk vyspělejší než anglické a že se také víc zajímají o vědecká témata.

Když jsem se probírala, byla ke mně paní Vandemeyerová sladká jako med. Nejspíš dostala svoje příkazy.

Mluvila se mnou francouzsky – řekla mi, že jsem utrpěla šok a že jsem byla hodně nemocná. Brzo by mi mělo být líp. Předstírala jsem, že jsem zmatená – řekla jsem něco o tom, že mi doktor poranil zápěstí.

Vypadalo to, že se jí ulevilo, když to slyšela.

Nakonec odešla z pokoje docela. Byla jsem ještě podezíravá a chvíli jsem tiše ležela. Pak jsem ale vstala, obešla pokoj a prohlédla jsem si ho. Myslela jsem si, že jestli mě snad někdo odněkud sleduje, bude to za těch okolností celkem přirozené jednání. Bylo to ošuntělé a špinavé místo. Nebylo tam žádné okno, což mi přišlo divné. Předpokládala jsem, že dveře budou zamčené, ale nezkoušela jsem to. Na zdech byly staré vybledlé obrázky se scénami z Fausta.“

Oba Janini posluchači zároveň slabě vykřikli. Dívka kývla.

„Ano – bylo to to místo v Soho, kde byl uvězněn pan Beresford. Tenkrát jsem samozřejmě nevěděla ani to, že jsem v Londýně. Jedna věc mi dělala hrozné starosti, ale srdce mi nadskočilo úlevou, když jsem uviděla svůj kabát přehozený nedbale přes židli. A ten časopis byl pořád ještě srolovaný v kapse!

Kdybych si jen mohla být jistá, že mě nikdo nesleduje! Pečlivě jsem si prohlédla stěny. Nezdálo se, že by tam byla nějaká špehýrka – ale přesto jsem si byla jistá, že tam být musí. Z ničeho nic jsem si sedla na kraj stolu, složila obličej do dlaní a začala jsem vzlykat: „Mon Dieu! Mon Dieu!“ Mám dobrý sluch. Jasně jsem zaslechla šustění šatů a slabounké zavržení. To mi stačilo. Byla jsem pod dozorem.

Lehla jsem si zase na postel a paní Vandemeyerová mi po čase přinesla večeři. Ještě pořád byla hrozně milá. Nejspíš jí řekli, aby si získala moji důvěru. Nakonec vytáhla balíček z voskovaného plátna a zeptala se mě, jestli ho poznávám, a přitom mě sledovala jako ostříž.

Vzala jsem si ho od ní a obracela jsem ho v rukou, jako bych byla překvapená, a pak jsem zavrtěla hlavou. Řekla jsem, že mám pocit, jako bych se na něj měla pamatovat, a že už se mi to málem všechno vybavilo, ale než jsem to stihla zachytit, zase to zmizelo. Pak mi řekla, že jsem její neteř a že jí mám říkat „teto Rito“. Poslušně jsem to udělala a ona mě uklidňovala, ať si nedělám starosti, že paměť se mi brzo vrátí.

Byla to hrozná noc. Vymyslela jsem si plán, když jsem na ni čekala. Dokumenty byly zatím v bezpečí, ale nemohla jsem riskovat a nechávat je tam déle. Ten časopis mohli každou chvíli vyhodit. Ležela jsem, nespala a čekala, až jsem měla dojem, že můžou být tak asi dvě hodiny ráno. Pak jsem vstala, jak nejtíšeji jsem dokázala, a ve tmě jsem tápala podél zdi na levé straně. Opatrně jsem sundala ze zdi jeden obraz – Markétku se šperkovnicí. Dopížíla jsem se ke kabátu a vytáhla z něj časopis a taky dvě obálky, které jsem si do něj vložila. Pak jsem šla k mycímu stolku a ten hnědý papír na zadní straně obrazu jsem kolem dokola navlhčila. Za chvíli jsem ho dokázala odloupnout. Předtím už jsem vytrhla z časopisu obě slepené stránky a teď jsem je i s jejich drahocenným obsahem zasunula mezi obraz a krycí hnědý papír. Ten se mi pak trochou lepidla z obálek povedlo nalepit zpátky. Nikoho by ani ve snu nenapadlo, že se s obrazem

něco dělo. Znova jsem ho pověsila na zeď, vrátila časopis do kapsy kabátu a doplížila jsem se zpátky do postele. Byla jsem s tou skrýší spokojená. Nikdy by je nenapadlo rozebrat jeden z jejich vlastních obrazů. Doufala jsem, že dojdou k závěru, že Danvers měl u sebe přece jen pouze falešnou návnadu a že mě nakonec pustí.

Zpočátku si to nejspíš opravdu mysleli, a to pro mě bylo svým způsobem nebezpečné. Později jsem se dozvěděla, že mě málem odpravili hned na místě. Že by mě pustili, na to nikdy velká šance nebyla. Ale ten první muž, který byl jejich šéf, mě chtěl radši živou pro případ, že jsem je někde schovala a že jim to řeknu, až se mi vrátí paměť. Celé týdny mě pořád sledovali: Občas se mě vyptávali celé hodiny – o vyslyšacích metodách vědí nejspíš úplně všechno – ale nějak se mi podařilo se neproříct. Ale to napětí bylo strašné...

Odvezli mě zpátky do Irska a prošli se mnou celou trasu krok za krokem pro případ, že jsem je schovala někde cestou. Paní Vandemeyerová a ještě jedna žena se ode mě nehnuly na krok. Říkaly, že jsem mladá příbuzná paní Vandemeyerové a že jsem duševně postižená po šoku z potopení Lusitanie. Nemohla jsem se na nikoho obrátit o pomoc, aniž bych se tím prozradila, a kdybych to riskovala a neuspěla – a paní Vandemeyerová vypadala tak bohatá, tak krásně oblečená, že jsem byla přesvědčená, že by věřili spíš jí než mně a mysleli by si, že si při svých duševních potížích připadám pronásledovaná. Věděla jsem, že by mě čekaly nevýslovné hrůzy, jak by jednou zjistili, že to jen předstírám.“

Sir James chápavě kývl.

„Paní Vandemeyerová byla skutečně silná osobnost. A při jejím společenském postavení by skutečně snadno docílila toho, aby věřili jí a ne vám. Vaše senzační obvinění proti ní by asi příliš víry nedošlo.“ „Právě to jsem si myslela. Nakonec to skončilo tím, že mě poslali do sanatoria v Bournemouthu. Nejdřív jsem nemohla přijít na to, jestli je to další podvod nebo skutečná léčebna. Starala se o mě ošetřovatelka. Byla jsem speciální pacient. Vypadala tak mile a normálně, až jsem se nakonec rozhodla, že se jí svěřím. Laskavá prozřetelnost mě zachránila právě včas, abych do té pasti nepadla. Náhodou jsem měla dveře otevřené a slyšela jsem ji, jak mluví s někým na chodbě. Patřila k nim také! Pořád ještě si mysleli, že je možná klamu, a ji mi tam nastrčili, aby se přesvědčili. Pak už mi nervy povolily docela. Neodvažovala jsem se věřit nikomu.

Nejspíš jsem skoro zhyponotizovala sama sebe. Po nějaké době jsem skoro zapomněla, že jsem vlastně Jane Finnová. Tak jsem se zakousla do své role Janet Vandemeyerové, že si se mnou začaly zahrávat moje vlastní nervy. Skutečně jsem onemocněla – celé měsíce jsem byla úplně otupělá. Byla jsem si jistá, že brzo umřu a že vlastně na ničem nezáleží. Říká se, že když zdravého člověka zavrou do blázince, zblázní se často také. Nejspíš to se mnou bylo taky tak. Ta role pro mě byla druhá přirozenost. Na konci jsem už nebyla ani nešťastná – jen apatická. Připadalo mi, že na ničem nezáleží. A roky běžely. A pak se najednou všechno změnilo. Z Londýna přijela paní Vandemeyerová. Ona a ten doktor se mě vyptávali, experimentovali s různými způsoby léčby. Pak se mluvilo o tom, že mě pošlou k nějakému odborníkovi v Paříži. Nakonec se neodvážili to riskovat. Zasllechla jsem něco, z čeho jsem vyrozuměla, že mě hledají nějakí další lidé – přátelé. Později jsem se dozvěděla, že ta ošetřovatelka, která se o mě starala, jela do Paříže a vydávala se za mě. Ten doktor ji nechal udělat nějaké testy a odhalil, že ztrátu paměti jen předstírá; ale ona si zapamatovala jeho metody a zkoušela je pak na mně. Řekla bych, že toho odborníka bych neoklamala ani na minutu – člověk, který něco studuje celý život, musí být výjimečný – ale jinak jsem se neprozradila ani teď. Pomohlo mi i to, že už jsem o sobě dávno nepřemýšlela jako o Jane Finnové.

Jednou mě z ničeho nic uprostřed noci odvezli do Londýna. Vzali mě zase do toho domu v Soho. Když jsem odešla ze sanatoria, cítila jsem se jinak – jako by se ve mně budilo něco, co bylo dlouho pohřbené. Poslali mě, abych obsluhovala pana Beresforda. (Tehdy jsem samozřejmě jeho jméno neznala.) Byla jsem podezřívavá – myslela jsem si, že je to zase past. Ale on vypadal tak poctivě, že se mi tomu nechtělo věřit. Dávala jsem si ale pozor na všechno, co jsem říkala, protože jsem věděla, že nás může někdo slyšet. Vysoko na zdi je tam malá díra.

Ale v neděli odpoledne přinesli do domu vzkaz. Všichni byli hrozně rozčilení. Vyslechla jsem je, aniž o mně věděli. Přišel rozkaz, že ho mají zabít. To další vám vyprávět nemusím, to už víte. Myslela jsem, že budu mít čas vyběhnout nahoru a sebrat ty papíry ze skrýše, ale chytili mě. Tak jsem začala vykřikovat, že utíká, a že se chci vrátit zpátky k Marguerite. Vykřikla jsem to jméno třikrát hodně nahlas. Věděla jsem, že si ostatní budou myslet, že to má být paní Vandemeyerová, ale já jsem doufala, že by to třeba pana Beresforda mohlo přivést na myšlenku ohledně těch obrazů. Ten první den sundal jeden z nich ze zdi – proto se mi nechtělo mu věřit.“

Odmlčela se.

„Takže ty dokumenty,“ řekl sir James pomalu, „jsou pořád ještě za obrazem v té místnosti.“

„Ano.“ Dívka se svezla zpátky na pohovku, vyčerpaná dlouhým vyprávěním.

Sir James vstal. Podíval se na hodinky.

„Pojďte,“ řekl, „musíme hned jít.“

„Ještě dnes?“ divila se Pentlička.

„Zítra už by mohlo být pozdě,“ odpověděl sir James zachmuřeně. „Kromě toho, když tam půjdeme dnes, máme šanci chytit i velkého muže a mistra zločinu – pana Browna osobně!“

Bylo absolutní ticho a sir James pokračoval:

„Sledovali vás sem – o tom není pochyb. Až vyjdeme z domu, budeme znova sledováni, ale nechají nás být, protože plán pana Browna je, abychom ho k dokumentům dovedli. Ale ten dům v Soho je dnem i nocí pod policejním dozorem. Sleduje ho několik mužů. Až do toho domu vejdem, pan Brown necouvne – vsadí všechno na jednu kartu v naději, že získá jiskru, která by odpálila jeho nálož. A domnívá se, že vlastně ani moc neriskuje – protože vstoupí v úloze přítele!“

Pentlička se zarděla a pak impulzivně otevřela ústa.

„Ale ještě něco nevíte – něco jsme vám neřekly.“ Zmateně se podívala na Jane.

„A co?“ zeptal se právník zotrta. „Žádné váhání, slečno Pentličko. Musíme si být jistí svou věcí.“

Ale Pentlička výjimečně jako by ztratila řeč.

„Je to hrozně těžké – víte, jestli se pletu – to by bylo hrozné.“ Udělala obličej směrem k Jane, která jako by je vůbec nevnímala. „Nikdy mi neodpustí,“ poznamenala záhadně.

„A chcete, abych vám pomohl já, že?“

„Ano, prosím vás. Vy přece víte, kdo je pan Brown, ne?“

„Ano,“ kývl zachmuřeně sir James. „Konečně to už vím.“

„Konečně?“ opakovala pochybovačně Pentlička. „Ale já myslela –“ Nedořekla.

„Myslela jste správně, slečno Pentličko. Už nějakou dobu jsem si morálně jistý jeho identitou – už od té noci, kdy paní Vandemeyerová tak záhadně zemřela.“

„Ano,“ vydechla Pentlička.

„Tam totiž proti nám stála jasná fakta. Situace měla jen dvě možná řešení. Buď si chloral vzala vlastní rukou, a tu možnost naprosto odmítám, nebo –“

„Ano?“

„Nebo byl v tom brandy, které jste jí dala. Brandy se dotkli jen tři lidé: vy, slečno Pentličko, já sám, a ten třetí – pan Julius Hersheimmer!“

Jane Finnová se probrala a posadila se. Zadívala se na právníka šokovaným pohledem.

„Nejdřív mi to připadalo úplně nemožné. Pan Hersheimmer, jako syn proslulého milionáře, byl v Americe známou postavou. Připadalo mi naprosto nemožné, že by on a pan Brown mohli být jeden a týž člověk.“

Ale před logikou faktů neutečete. A protože to tak bylo – musel jsem to přijmout. Vzpomeňte si na náhlé a nevysvětlitelné rozčilení paní Vandemeyerové. Další důkaz, jestli ještě nějaký vůbec potřebujeme.

Při nejbližší příležitosti jsem vám to i naznačil. Z něčeho, co pan Hersheimmer řekl v Manchesteru, jsem poznal, že jste tu nárazku pochopila a zařídila jste se podle ní. Pak jsem se pokoušel dokázat, že nemožné je možné. Zavolał mi pan Beresford a řekl mi, co jsem už tušil, totiž že fotografie slečny Jane Finnové nikdy nepřestala být vlastnictvím pana Hersheimmera –“

Ale dívka ho přerušila. Vyskočila a rozhněvaně se rozkřikla:

„Co tím chcete říct? Co to tady naznačujete? Že pan Brown je Julius? Julius – můj vlastní bratranec?“

„Ne, slečno Finnová,“ odpověděl nečekaně sir James. „Váš bratranec ne. Ten muž, který si říká Julius Hersheimmer, s vámi vůbec není příbuzný.“

DVACÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA

Pan Brown

Slova sira Jamese zapůsobila jako výbuch bomby. Obě dívky se tvářily stejně zmateně. Právník došel ke svému stolu a vrátil se s malým výstřížkem z novin, který podal Jane. Pentlička jí ho četla přes rameno.

Pan Carter by ho byl poznal. Psalo se v něm o záhadném muži, který byl nalezen mrtev v newyorském přístavu.

„Jak jsem říkal slečně Pentličce,“ pokračoval právník, „rozhodl jsem se dokázat, že nemožné je možné.“

Velká překážka byla, že Julius Hersheimmer bylo pravé jméno. Když jsem narazil na tuhle zprávičku, můj problém se vyřešil. Julius Hersheimmer se vydal zjistit, co se stalo s jeho sestřenicí. Jel na Západ, kde se dozvěděl informace o ní a získal její fotografii, aby mu pomohla při hledání. V předvečer odjezdu z New Yorku byl přepaden a zavražděn. Jeho tělo oblékli do ošuntělých šatů a tvář znetvořili, aby vyloučili možnost identifikace. Jeho místo zaujal pan Brown. Okamžitě odplul do Anglie. Nikdo ze známých a přátel

skutečného Hersheimmera ho těsně před vyplutím neviděl – i když by na tom nejspíš stejně nezáleželo, hrál tu roli dokonale. Od té doby byl jedna ruka s těmi, kdo ho měli pronásledovat. Znal všechny jejich plány. Jenom jednou málem došlo ke katastrofě. Paní Vandemeyerová jeho tajemství znala. S tím, že jí nabídnete tak veliký úplatek, nepočítal. Kdyby slečna Pentlička šťastnou náhodou nezměnila svoje úmysly, byla by paní Vandemeyerová dávno z bytu pryč, až bychom tam přišli. Hrozilo mu bezprostředně prozrazení. Podnikl tedy zoufalý krok a doufal, že role, kterou hrál, ho zbaví podezření. Skoro uspěl – ale ne docela.“

„Já tomu nevěřím,“ řekla tiše Jane. „Vypadal tak úžasně.“

„Skutečný Julius Hersheimmer byl úžasný muž! A pan Brown je výborný herec. Ale zeptejte se slečny Pentličky, jestli i ona neměla svoje podezření.“

Jane se beze slova otočila k Pentličce. Ta kývla.

„Nechtěla jsem to říct, Jane, věděla jsem, že ti to ublíží. A kromě toho jsem si nemohla být jistá. Pořád ještě ale nechápu, proč, jestli je pan Brown, nás zachránil.“

„To Julius Hersheimmer vám pomohl utéct?“

Pentlička vylíčila siru Jamesovi vzrušující večerní události a nakonec řekla: „Ale pořád mi není jasné proč!“

„Není? Mně ano. A mladému Beresfordovi nejspíš také, podle toho, co udělal. Poslední naděje pana Browna je, že nechá Jane Finnovou uniknout – a ten únik se musí zorganizovat tak, aby nepojala nejmenší podezření, zeje to všechno zinscenované. Nijak jim nevadí, že se v okolí pohybuje mladý Beresford a že s vámi komunikuje, když je třeba. Však oni si dají pozor, aby ho na poslední chvíli odstranili z cesty. Pak se přičítá Julius Hersheimmer a zachrání vás náležitě teatrálním způsobem. Kulky létají – ale nikoho nezasáhnou. Co by se stalo dál? Byli byste jeli rovnou do domu v Soho a vzali odtamtud dokumenty, které by slečna Finnová patrně svěřila svému bratranci do opatrování. Nebo pokud by hledal on, mohl by předstírat, že ty papíry už někdo vybral. Mohl by celou situaci vyřešit na tučet způsobů, ale výsledek by byl vždycky stejný. A řekl bych, že vám oběma by se pak stala nějaká nehoda. Chápejte, víte toho tolik, že jste nepohodlné. To je asi stručný nástin akce. Přiznávám, že tentokrát jsem to zaspal, ale někdo jiný ne.“

„Tommy,“ vydechla měkce Pentlička.

„Ano. Zřejmě, když přišla vhodná chvíle se ho zbavit, byl na ně moc chytrý. Ale i tak nejsem zrovna klidný, když si na něj vzpomenu.“

„Proč?“

„Protože Julius Hersheimmer je pan Brown,“ vysvětlil stručně sir James. „A udržet na uzdě pana Browna, k tomu je potřeba víc než jednoho člověka a jednoho revolveru...“

Pentlička trochu zbledla.

„Co můžeme udělat?“

„Nic, dokud nedojedeme do toho domu v Soho. Jestli Beresford má ještě navrch, není se čeho bát. Jinak za námi náš nepřítel přijde, a jestli přijde, najde nás připravené!“ Ze zásuvky stolu vytáhl vojenský revolver a zastrčil ho do kapsy kabátu.

„Tak, teď jsme připravení. Mám dost rozumu, než abych se pokoušel třeba jen navrhnout, že tam půjdu bez vás, slečno Pentličko –“

„No to máte pravdu!“

„Ale navrhuji, aby slečna Finnová zůstala tady. Bude tu v úplném bezpečí a já se bojím, že po tom, čím prošla, je naprosto vyčerpaná.“

Ale k Pentliččině překvapení Jane zavrtěla hlavou.

„Ne. Půjdu s vámi také. Ty dokumenty jsem dostala do úschovy já. Musím to dotáhnout až do konce. Stejně už je mi mnohem líp.“

Sir James přivolal své auto. Během krátké cesty Pentlička divoce bušilo srdce. I přes chvilkové záchvěvy nejistoty ohledně Tommyho si nemohla pomoci – byla nadšená. Nakonec vyhrájí!

Auto zastavilo na rohu náměstíčka a všichni vystoupili. Sir James došel k policistovi v civilu, který tu spolu s několika ostatními měl službu, a něco mu řekl. Pak se vrátil k dívkám.

„Do domu zatím nikdo nepřišel. Zezadu ho sledují také, takže jsou si tím úplně jisti. Každý, kdo se pokusí vstoupit poté, co tam vejde my, bude okamžitě zatčen. Tak půjdeme?“

Policista vytáhl klíč. Sira Jamese všichni dobře znali. Pokud šlo o Pentličku, měli také svoje rozkazy.

Pouze třetí členku skupiny neznali. Všichni tři vstoupili do domu a zavřeli za sebou. Pomalu vystupovali po rozvrzaných schodech. Nad nimi visel roztrhaný závěs ve výklenku, za nímž se tehdy schovával Tommy. Pentlička znala celý příběh od Jane, tehdy ještě v roli Anette. Podívala se se zájmem na potrhaný samet.

Dokonce i teď by skoro přísahala, že se pohnul – jako by za ním někdo byl. Ta iluze byla tak silná, že si dokonce představovala, že vidí obrys nějaké postavy... Co jestli pan Brown – Julius – tam stojí a čeká... To samozřejmě bylo nemožné! Ale přesto se málem vrátila, odtáhla závěs a ujistila se...

Teď vstupovali do vězeňské cely. Tady se nikdo schovat nemůže, pomyslela si Pentlička s povzdechem úlevy – a pak sama sebe pokárala. Nesmí se poddávat takovým bláznivým fantaziím – tomu podivnému neodbytnému pocitu, že pan Brown je tady v domě... Pozor! Co to bylo? Kradmé kroky na schodech? V domě přece jen někdo je! Ne, absurdní. Už začíná být hysterická.

Jane šla přímo k obrazu Markétky. Pevnou rukou ho sňala ze zdi. Byla na něm silná vrstva prachu a mezi ním a zdí visely celé závoje pavučin. Sir James jí podal kapesní nůž a ona z obrazu odloupala hnědý papír... Vypadla inzertní stránka časopisu. Jane ji sebrala. Odtáhla od sebe nerovné vnitřní okraje a vyndala dva popsané tenké listy.

Tentokrát žádná návnada! Opravdové dokumenty!

„Máme je,“ vydechla Pentlička. „Konečně...“

Okamžik byl tak nabitý emocemi, že nikdo téměř nedýchal. Zapomněli na slabý praskot, na všechny ty zvuky, které ještě před minutou vnímali. Nikdo z nich neměl oči pro nic jiného než pro to, co Jane držela v ruce.

Sir James vzal dokumenty do ruky a důkladně si je prohlížel.

„Ano,“ řekl tiše, „je to návrh té neblahé válečné smlouvy!“

„Dokázali jsme to,“ řekla Pentlička. V jejím hlase byl úžas a skoro nevěříčná úcta.

Sir James její slova opakoval, když pečlivě skládal dokumenty a opatrně je vložil do svého zápisníku, potom se zvědavě rozhlédl po špinavém pokoji.

„Tak tady tedy vašeho mladého přítele tak dlouho věznili, že?“ podotkl. „Skutečně zlověstná místnost. Všimněte si, nejsou tu okna a dveře jsou silné a dobře přiléhají. Nic z toho, co se tady děje, by nikdo venku ani nezaslechl.“

Pentlička se zachvěla. Ta slova v ní vyvolala nejasné obavy. Co jestli se v domě opravdu někdo schovává? Někdo, kdo za nimi zavře dveře a nechaje tu umřít jako krysy v pasti? Pak si uvědomila, jak směšná je to myšlenka. Dům je obklíčený policisty, kteří nebudou váhat proniknout dovnitř a dům důkladně prohledat, kdyby sir James a obě dívky nevyšli zase ven. Usmála se nad vlastní pošetilostí – pak vzhledla a trhla sebou, protože zjistila, že sir James si ji prohlíží. Chápavě pokývl hlavou.

„Máte pravdu, slečno Pentličko. Cítíte nebezpečí. Já také. A slečna Finnová také.“

„Ano,“ připustila Jane. „Je to absurdní – ale nemůžu si pomoci.“

Sir James znova kývl.

„Cítíte – všichni cítíme – přítomnost pana Browna. Ano,“ protože Pentlička se pohnula, „o tom není pochyb – pan Brown je tady.“

„Tady v domě?“

„Tady v pokoji... Ještě nechápete? Já jsem pan Brown...“

Hleděly na něj ohromeně, nevěříčně. I rysy jeho tváře se změnily. Teď před nimi stál jiný člověk. Pomalu, krutě se usmál.

„Ani jedna z vás z téhle místnosti nevyjde živá! Právě jste řekla, že jsme to dokázali. Já jsem to dokázal! Návrh smlouvy je můj.“ Díval se na Pentličku a usmíval se čím dál víc. „Mám vám říct, jak to bude? Dřív nebo později policie vtrhne dovnitř a najde tu tři oběti pana Browna – tři, ne dvě, chápejte, ale ta třetí naštěstí nebude mrtvá, jen zraněná, a bude moci popsat útok do všech podrobností. Smlouva? V rukou pana Browna. Nikoho tedy nenapadne prohledat kapsy siru Jamesi Peel Edgertonovi!“

Obrátil se k Jane.

„Přechytračila jste mě. To uznávám. Ale podruhé už to neuděláte.“

Za ním se ozval slabý zvuk, ale on, opojený úspěchem, se neotočil.

Vsunul ruku do kapsy.

„Šach mat Mladým dobrodruhům,“ řekl a pomalu pozvedl velký revolver.

Ale právě v té chvíli ucítil, jak ho ze zadu sevřela železná ruka. Revolver mu někdo vykroutil z ruky a hlas Julia Hersheimmera řekl:

„Tak se mi zdá, že jsme vás chytili pěkně při činu a zboží máte ještě u sebe.“

Právníkovi se nahrula do tváře krev, ale jeho sebeovládání bylo úžasné. Rozhlédl se po svých dvou přemožitelích. Déle se díval na Tommyho.

„Vy,“ řekl tiše. „Vy! Mělo mě to napadnout.“

Když viděli, že se nehodlá bránit, jejich sevření poněkud povolilo. Rychle jako blesk vylétla jeho levá ruka, ruka s velkým pečtním prstenem, k ústům.

„Ave Caesar! Te morituri salutant,“ řekl, stále ještě s pohledem upřeným na Tommyho.

Pak se jeho tvář proměnila a on se s dlouhým křečovitým zachvěním zhroutil na zem. Ve vzduchu bylo cítit hořké mandle.

DVACÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA

Slavnostní večeře v Savoyi

Na večeři, kterou třicátého pořádal pan Julius Hersheimer pro několik přátel, se mezi dodavateli lahůdek bude vzpomínat dlouho. Konala se v soukromém salonku a příkazy pana Hersheimera byly krátké a jasné. Dal jim volnou ruku – a když milionář dá v takovém případě volnou ruku, obvykle také dostane svoje.

Všechny lahůdky příslušné sezóny se objevily na stole. Číšníci nosili s láskyplnou péčí láhve velmi starých, velmi vzácných vín. Květinové dekorace naopak na sezónu ohled nebraly, a ovoce, obvykle sklizené v měsících tak vzdálených jako květen a listopad, se zázračně ocitlo na stole vedle sebe. Seznam hostů byl krátký a vybraný. Americký velvyslanec, pan Carter, který, jak řekl, si dovolil s sebou přivést starého přítele, sira Williama Beresforda, arciděkan Cowley, doktor Halí, oba Mladí dobrodruzi, slečna Prudence Cowleyová a pan Thomas Beresford, a samozřejmě také čestný host, slečna Jane Finnová.

Julius nelitoval ničeho, aby zajistil Jane při jejím vstupu do společnosti úspěch. Na dveře apartmánu, který Pentlička sdílela s mladou Američankou, někdo záhadně zaklepal. Když otevřela, stál tam Julius. V ruce držel šek.

„Poslyšte, Pentličko,“ začal, „udělala byste pro mě něco? Vezměte si tohle a pořádně Jane na dnešek na večer vyfíkněte. Všichni se mnou večeříte v Savoyi. Ano? Nelitujte peněz. Víte, jak to myslím?“

„Jasně,“ napodobila ho Pentlička. „Pořádně si to užijeme! Oblékat Jane bude radost. To je to nejhezčí děvče, jaké jsem kdy viděla.“

„To je pravda,“ souhlasil nadšeně pan Hersheimer.

Jeho nadšení rozžehlo v Pentliččiných očích jiskérky.

„Mimochodem, Julie,“ začala upejpavě, „já – ještě jsem vám neodpověděla.“

„Neodpověděla?“ opakoval Julius. Zbledl.

„Víte – když jste mě požádal, abych – si vás vzala,“ zajíkala se Pentlička, oči sklopené jako správná viktoriánská hrdinka, „a říkal jste, že odpovím, ne? prostě nepřijmete. Přemýšlela jsem o tom –“

„Ano?“ řekl Julius. Na čele mu stál pot.

Pentličce se ho náhle zželelo.

„Ty hlupáku jeden!“ zvolala. „Co tě to proboha popadlo? Už tenkrát jsem viděla, že ti na mně nezáleží ani za mák!“

„Ale to není pravda. Já jsem k vám –“

„K tobě.“

„K tobě – tenkrát – a ještě pořád – cítil obdiv a úctu a – a vážil jsem si tě a –“

„Hmm!“ kývla Pentlička. „Jenže tyhle city rychle vyletí komínem, když se objeví jiné, co, kamaráde?“

„Nevím, jak to myslíš,“ prohlásil Julius důstojně, ale ve tváři palčivě zrudnul.

„Já ti dám, že nevíš!“ obořila se na něj Pentlička. Zasmála se a zavřela dveře, pak je znovu otevřela a důstojně dodala: „Ale morálně si vždycky budu pamatovat, žeš mi dal košem!“

„Co to bylo?“ zeptala se Jane, když se Pentlička vrátila.

„Julius.“

„Co chtěl?“

„No, řekla bych, že doopravdy chtěl vidět tebe, ale já jsem mu to nedovolila. Uvidí tě až večer, až se všem zjevíš v plné slávě jako královna ze Sáby! Pojd! Jdeme nakupovat!“

Pro většinu lidí devěťadvacátého, onen tolik očekávaný Svátek práce prošel víceméně jako každý jiný. V Hyde Parku a na Trafalgar Square se řečnilo. Ulicemi se víceméně bezcílně toulaly neuspořádané průvody zpívající Rudý prapor. Noviny, které předpovídaly generální stávkou, byly nuceny zahanbeně zmlknout. Ty drzejší z nich se snažily dokázat, že klid byl zachován jen proto, že vláda dala na jejich rady. V nedělních novinách se objevila krátká zmínka o náhlé smrti sira Jamese Peel Edgertona, proslulého soudního rady. Pondělní noviny se obdivně zabývaly jeho kariérou. Jak přesně k jeho náhlé smrti došlo, to se veřejnost nikdy nedozvěděla.

Tommy se ve svém odhadu situace nezmýlil. Skutečně to bylo divadlo jednoho herce. Když organizace přišla o svou hlavu, rozpadla se. Kramenin se kvapně vrátil do Ruska, opustil Anglii v neděli brzo ráno. Členové bandy uprchli z Astley Priors v panice a ve svém spěchu po sobě zanechali nejrůznější kompromitující dokumenty, které je beznadějně znevážily. S těmito dokumenty v rukou – a navíc i s

malým hnědým zápisníčkem, který se našel v kapse mrtvého a který obsahoval úplné a usvědčující shrnutí celého spiknutí – svolala vláda na poslední chvíli schůzku. Labourističtí vůdci museli připustit, že byli jen figurky na šachovnici. Vláda učinila určité ústupky a ty byly dychtivě přijaty. Zemi čekal mír, nikoli vojna!

Ale vláda věděla, že naprosté katastrofě se vyhnula jen o vlásek. A pan Carter do smrti nezapomene na podivnou scénu, jejímž svědkem byl předešlého večera v Soho.

Vešel do sešlého pokoje a našel velkého muže a svého dlouholetého přítele mrtvého – zrazeného vlastními ústy. Ze zápisníku mrtvého vytáhl onen neblahý návrh smlouvy a hned tam na místě, za přítomnosti ostatních, jej spálil na popel... Anglie byla zachráněna!

A teď, večer třicátého, v soukromém salonku v Savoyi, přijímal Julius P. Hersheimmer své hosty.

První přišel pan Carter. S ním se objevil i starý pán cholerického vzezření a Tommy se při pohledu na něj zarděl až ke kořínkům vlasů. Přistoupil k nim.

„Ha!“ řekl starý pán a prohlížel si ho, jako kdyby se o něj pokoušela mrtvice. „Tak ty jsi ten můj synovec, co? Moc krásný pohled na tebe není – ale vypadá to, že jsi odvedl dobrou práci. Tvoje matka tě nakonec asi přece jenom slušně vychovala. Co bylo, bylo, ano? Jsi můj dědic, víš; do budoucna ti nejspíš určitě rentu – a Chalmers Park můžeš považovat za svůj domov.“

„Děkuji, pane, je to od vás laskavé.“

„Kde je ta mladá dáma, o které jsem toho tolik slyšel?“

Tommy představil Pentličku.

„Ha!“ prohlížel si ji sir William. „Děvčata už nejsou, co bývala za mého mládí.“

„Ale jsou,“ namítla Pentlička. „Šaty mají možná jiné, ale samy jsou úplně stejné.“

„No, možná máte pravdu. Jsou to potvory tehdy jako teď!“

„Přesně tak,“ souhlasila Pentlička. „Já sama jsem taky hrozná potvora!“

„To vám věřím,“ zasmál se starý pán a vesele ji štípl do ucha. Většina mladých žen měla hrůzu ze „starého medvěda“, jak mu říkaly. Pentliččina prostořekost starého odpůrce žen potěšila.

Pak přišel ostýchavý arciděkan, trochu zmatený tím, v jaké společnosti se to ocitl. Byl zjevně rád, že jeho dcera se čímsi vyznamenala, ale nemohl si pomoci, aby po ní čas od času nervózně a s obavami neloupil očima. Ale Pentlička se chovala obdivuhodně. Ani jednou si nepřehodila nohu přes nohu, dávala si pozor na jazyk a důsledně odmítala kouřit.

Pak se objevil doktor Halí a za ním americký velvyslanec.

„Tak se posadíme, ne?“ řekl Julius, když své hosty navzájem představil. „Pentličko, budeš tak hodná –“ Rukou ukázal na čestné místo.

Ale Pentlička zavrtěla hlavou.

„Kdepak – to místo patří Jane! Když si pomyslím, jak se celé ty roky držela, tak si rozhodně zaslouží být královnou dnešní hostiny.“ Julius po ní střelil vděčným pohledem a Jane ostýchavě přistoupila k určenému místu. Už předtím byla krásná, ale to nebylo nic proti tomu, jak vypadala v plné parádě. Pentlička svou úlohu věrně splnila. Modelová róba od slavného krejčího se jmenovala „Žíhaná lilie“. Byla zlatá, červená a hnědá a z ní vystupoval dívčin bělostný krk a záplavy bronzových vlasů korunující její krásnou hlavu. Když usedala, všechny oči na ni hleděly s obdivem.

Brzo byla hostina v plném proudu a Tommy byl jednohlasně vyzván, aby podal úplné a podrobné vysvětlení.

„Všechno sis to nechával pěkně pro sebe,“ obvinil ho Julius. „Mně jsi napsal, že jedeš do Argentiny – i když pro to jsi nejspíš měl nějaký důvod. Tedy když si představím, že ty i Pentlička jste mě obsadili do role pana Browna... mě klepne!“

„Na takovou myšlenku nepřišli oni sami,“ opravil ho pan Carter vážně. „Vymyslel ji a po jedovatých kapkách jim ji naočkoval mistr toho umění. Pak mu článku v newyorských novinách vnukl myšlenku a on s její pomocí začal spřádat síť, která vás málem osudově omotala.“

„Nikdy jsem ho neměl rád,“ řekl Julius. „Od samého začátku jsem cítil, že s ním není něco v pořádku, a celou dobu jsem ho podezříval, že to byl on, kdo tak příhodně umlčel paní Vandemeyerovou. Ale teprve když jsem slyšel, že rozkaz k Tommyho popravě přišel hned po tom, co jsme s ním v neděli mluvili, začalo mi docházet, že ten hlavoun je on sám.“

„A já jsem to netušila vůbec,“ naříkala Pentlička. „Vždycky jsem si myslela, o kolik jsem chytřejší než Tommy – ale v tomhle případě nade mnou vyhrál na celé čáře.“

Julius souhlasil.

„Tommy byl tentokrát hvězda! Takže teď tady nebude sedět a mlčet jako ryba, přestane se červenat a všechno nám to poví.“

„Ano! Ano!“

„Ono toho moc k povídání není,“ prohlásil Tommy, kterému zjevně byla ta pozornost nepříjemná. „Byl jsem pitomec – až do té chvíle, kdy jsem našel fotografii Anette a uvědomil jsem si, že je to Jane Finnová. Pak jsem si vzpomněl, jak naléhavě volala jméno Marguerite – a vzpomněl jsem si na ty obrázky – Marguerite – Markétka – no a to je všechno. Pak jsem si to samozřejmě celé probral ještě jednou, abych zjistil, jestli ze sebe zrovna nedělám hrozného hlupáka.“

„Pokračujte,“ pobídl ho pan Carter, když se zdálo, že Tommy se znova hodlá uchýlit k mlčení.

„Ta věc s paní Vandemeyerovou se mi nelíbila hned, jak mi o ní Julius prvně řekl. Z mého pohledu to vypadalo, že to musel provést buď on nebo sir James. Ale nevěděl jsem, kdo z nich. Když jsem našel v zásuvce tu fotografii, o které nám předtím vykládal, že mu ji sebral inspektor Brown, začal jsem podezřívát Julia. Pak jsem si vzpomněl, že falešnou Jane Finnovou našel sir James. Nakonec jsem se prostě nedokázal rozhodnout – tak jsem si řekl, že nebudu riskovat ani na jednu stranu. Pro případ, že pan Brown je Julius, jsem mu nechal dopis, že jedu do Argentiny, a vedle stolu jsem upustil dopis od sira Jamese, kde mi nabízí místo, aby Julius viděl, že si nevymýšlím. Pak jsem napsal dopis panu Carterovi a zavolať siru Jamesovi. Svěřit se mu bylo to nejlepší, co jsem mohl udělat v obou případech, takže jsem mu řekl všechno, až na to, kde jsou podle mě papíry schované. To, jak mi pomohl přijít na stopu Pentličky a Anette, mě skoro odzbrojilo, ale ne docela. Pořád jsem si dával pozor na oba. A pak jsem dostal podvržený dopis od Pentličky – a bylo mi to jasné!“

„Ale jak to?“

Tommy vytáhl zmíněný lístek z kapsy a ukázal ho přítomným.

„Její rukopis to je, ale že to není od ní, to jsem poznal podle podpisu. Ona se totiž vždycky podepisuje s malým písmenem na začátku – ‚pentlička‘ – a u toho ‚p‘ dělá opravdu takovou pentličku. Není to k přehlédnutí. Jenže člověk, který ten podpis nikdy neviděl, to nemohl vědět. Julius ho viděl – jednou mi ukazoval vzkaz, který mu napsala –, ale sir James ne! Pak už to bylo jednoduché. Poslal jsem Alberta nejkratší cestou za panem Carterem. Předstíral jsem, že odjíždím, ale zase jsem se vrátil. Když se tam přihnul Julius v autě, měl jsem pocit, že tohle pan Brown v plánu neměl – a že nejspíš nastanou potíže. A věděl jsem, že když nepřistihneme sira Jamese přímo při činu, tak mi pan Carter jenom na pouhé slovo věřit nebude –“

„Taky jsem nevěřil,“ potvrdil pan Carter sklesle.

„Proto jsem poslal dívky k siru Jamesovi. Byl jsem si jistý, že se dřív nebo později v tom domě v Soho objeví. Ohrožoval jsem Julia revolverem, protože jsem chtěl, aby to Pentlička vylicila siru Jamesovi a on aby si s námi nelámal hlavu. Jen byla děvčata z dohledu, řekl jsem Juliovi, ať uhání do Londýna jako sto čertů, a cestou jsem mu to všechno vylíčil. Dostali jsme se k domu v Soho s velkým předstihem a před ním jsme se setkali s panem Carterem. Zařídili jsme s ním, co jsme potřebovali, a pak jsme šli a schovali jsme se ve výklenku nad schody. Policisté měli rozkazy říct, že do domu nikdo nevešel, kdyby se jich někdo zeptal. To je všechno.“

A Tommy zmlknul.

Chvilku bylo ticho.

„Mimochodem,“ řekl Julius náhle, „s tou Janinou fotografií se pleteš. Skutečně mi ji vzal, ale zase jsem ji našel.“

„Kde?“ vykřikla Pentlička.

„V tom malém sejfu v bytě paní Vandemeyerové.“

„Já jsem věděla, žeš tam něco objevil,“ pokývla Pentlička vyčítavě. „Abych pravdu řekla, to byl právě první důvod, proč jsem tě začala podezřívát. Proč jsi nic neřekl?“

„Nejspíš jsem byl taky trochu podezřívavý. Už mi ji jednou sebrali a já jsem si říkal, že teď neprozradím, že ji mám, dokud ji neodnesu k fotografovi a nenechám si udělat aspoň deset kopií!“

„Všichni jsme si nechávali něco pro sebe,“ podotkla Pentlička zamyšleně. „To asi dělá ta práce v tajné službě!“

V pauze, která pak následovala, pan Carter vytáhl z kapsy malou ošoupanou hnědou knížečku.

„Beresford právě říkal, že bych nikdy neuvěřil, že sir James Peel Edgerton je vinný, kdybychom ho takříkajíc nepřistihli při činu. To je pravda. Musím přiznat, že teprve když jsem si přečetl zápisky v téhle knížečce, připustil jsem si tu neuvěřitelnou pravdu v plném rozsahu. Tenhle zápisník se stane majetkem Scotland Yardu, ale nikdy nebude zveřejněn. Vzhledem k dlouhé právnické kariéře sira Jamese to není žádoucí. Ale vám, kteří znáte pravdu, můžu přečíst pár úryvků, které vrhnou světlo na výjimečnou mentalitu toho velkého muže.“

Otevřel knížečku a začal obracet tenké stránky.

„... Je to šílenství, vést si zápisník. Já to vím. Je to jednoznačný důkaz proti mně. Ale nikdy jsem necouval před rizikem. A pociťuji naléhavou potřebu sebevyjádření... Tuhle knížečku dostane do ruky jen ten, kdo ji odebere mé mrtvole...

... Už v mládí jsem si uvědomil, že mám výjimečné nadání. Jenom blázen podceňuje své schopnosti. Výkonnost mého mozku byla silně nadprůměrná. Víím, že jsem byl zrozen pro úspěch. Jediné, co bylo proti mně, byl můj vzhled. Byl jsem tichý a bezvýznamný – naprosto nevýrazný...

... Když jsem byl chlapec, byl jsem svědkem slavného procesu pro vraždu. Schopnosti a výmluvnost obhájce na mě udělaly hluboký dojem. Poprvé mě napadlo, že bych své nadání mohl uvést právě na tento trh... Pak jsem si prohlédl zločince na lavici obžalovaných... Ten člověk byl tupec – byl neuvěřitelně, absurdně hloupý. Dokonce ani výmluvnost jeho obhájce neměla velkou šanci ho zachránit... Nezměrně jsem jím pohrdal..., pak mě napadlo, že úroveň zločinců je obecně nízká. Mezi těmi, kdo se dali na zločineckou dráhu, byl samý budižkničemu, nula, odpad společnosti... Bylo to zvláštní, že lidé, kterým to myslelo, nikdy neodhalili ty výjimečné možnosti... Hrál jsem si s tou myšlenkou... Úžasné pole působnosti – neomezené možnosti! Hlava se mi z toho točila...

... Přečetl jsem standardní díla o zločinu a zločincích. Jen potvrdila můj názor. Degenerace, nemoci – nikdy se nestalo, že by si takovou kariéru záměrně zvolil člověk schopný vidět daleko dopředu. Pak jsem rozvažoval. Co kdyby se splnily moje nejvyšší ambice – co kdybych byl jmenován soudním radou a stanul na samé špici své profese? Pak bych vstoupil do politiky – a stal se, řekněme, premiérem Anglie? Co pak? Byla tohle moc? Na každém kroku by mi stáli v cestě kolegové, omezoval by mě demokratický systém, jehož bych byl pouhou nastrčenou loutkou! Ne – ta moc, o které jsem snil, byla absolutní! Chtěl jsem být autokratem! Diktátorem! A takovou moc jsem mohl získat jen prací mimo zákon. Využívat slabostí lidí, pak slabostí národů – sestavit a ovládat rozsáhlou organizaci, a nakonec svrhnout současný řád a vládnout! Ta představa mě opájela...

... Viděl jsem, že musím vést dvojí život. Muž jako já nutně musí vzbudit pozornost. Musím mít úspěšnou kariéru, která zamaskuje mou skutečnou činnost... A musím si také vytvořit osobnost. Poučil jsem se u slavných soudních radů. Napodobil jsem jejich manýry, jejich magnetismus. Kdybych se byl rozhodl stát se hercem, mohl jsem být největším hercem naší doby! Žádné přestrojení – žádná líčidla – žádné falešné plnovousy! Osobnost! Nasazuji si ji jako rukavici. Když se jí zbavím, jsem to já, tichý, nenápadný muž jako každý jiný. Říkám si pan Brown. Jsou stovky mužů jménem Brown – jsou stovky mužů, kteří vypadají právě jako já...

... Ve své falešné kariéře jsem uspěl... Musel jsem uspět. Uspěji i v té druhé. Člověk jako já nemůže prohrát...

... Četl jsem Napoleonův životopis. On a já máme hodně společného...

... Ve své praxi hájím zločince. Člověk by se měl starat o vlastní lidi...

... Jednou či dvakrát jsem měl strach. Poprvé to bylo v Itálii. Konala se oficiální večeře. Byl na ní i profesor D-, známý soudní psychiatr. Hovor se stočil na šílenství. Řekl: „Mnoho velkých mužů je šílených a nikdo to neví. Nevědí to ani oni sami.“ Nevím, proč se přitom díval zrovna na mě. Jeho pohled byl zvláštní... nelíbil se mi...

... Válka mě znepokojila... myslel jsem, že mi pomůže v mých plánech. Němci jsou velice výkonní. Také jejich systém byl skvělý. Ulice jsou plné chlapečků v khaki. Samí mladí blázni s dutou hlavou... Ale nevím... Vyhráli válku... Znepokojuje mě to...

... Moje plány pokračují dobře... Zapletla se do toho dívka – nemyslím si, že by skutečně něco věděla... ale Estonsko musíme vzdát... teď nesmíme riskovat...

... Všechno běží dobře. Ta ztráta paměti je zvláštní. Nemůže to hrát. Žádné děvče nedokáže oklamat MĚ!

... Devětadvacátého... to je už hodně brzo...“ Pan Carter se odmlčel.

„Nebudu číst details plánovaného převratu. Ale jsou tu dva krátké zápisky, které se týkají vás tří. Ve světle toho, k čemu došlo, jsou zajímavé.“

„... tím, že jsem tu dívku přiměl, aby za mnou přišla z vlastní vůle, jsem ji účinně odzbrojil. Ale má záblesky intuice, které by mohly být nebezpečné... Musím ji odstranit z cesty... S tím Američanem nemůžu dělat nic. Je podezřívavý a nemá mě rád. Ale nemůže nic vědět. Myslím, že v mé zbroji není nikde skulina... Někdy mám strach, že toho druhého mladíka jsem podcenil. Není chytrý, ale je těžké zastřít mu fakta...“

Pan Carter zavřel knížečku.

„Velký muž,“ řekl. „Génius nebo šílenec, kdo ví?“

Bylo ticho.

Pak pan Carter vstal.

„Připíjím na podnik se společnou účastí, který tak bohatě potvrdil oprávněnost své existence úspěchem!“ Všichni se souhlasným voláním připili.

„Ještě něco jiného bychom rádi slyšeli,“ pokračoval pan Carter. Pohlédl na amerického vyslance. „Vím, že mluvím i za vás. Požádáme slečnu Jane Finnovou, aby nám pověděla příběh, který zatím slyšela jen slečna Pentlička – ale ještě předtím se napijeme na její zdraví. Na zdraví nejstatečnější z dcer Ameriky, jíž jsou povinovány díky a vděčností dva velké státy!“

DVACÁTÁ OSMÁ KAPITOLA

A co bylo potom

„To byl moc pěkný přípitek, Jane,“ řekl pan Hersheimer, když je Rolls-Royce vezl zpátky do Ritzu.

„Na podnik se společnou účastí?“

„Ne, ten na tebe. Na světě není druhé děvče, které by dokázalo to co ty. Byla jsi prostě úžasná!“

Jane zavrtěla hlavou.

„Necítím se úžasně. V hloubi duše jsem jenom unavená a osamělá – a stýská se mi po vlastní zemi.“

„To mi připomíná něco, co jsem ti chtěl říct. Slyšel jsem, jak ti velvyslanec říká, že jeho žena doufá, že se hned přestěhuješ k nim na ambasádu. To není špatné, ale já mám jiný plán. Jane – chci, aby sis mě vzala! Nelekni se a neřekni rovnou ne. Nemůžeš mě samozřejmě milovat hned, to prostě nejde. Ale já jsem tě miloval od té chvíle, co jsem viděl tvoji fotku – a teď, když jsem viděl tebe, tak jsem do tebe prostě blázní! Když si mě vezmeš, nebudu na tobě nic chtít – dám ti dost času. Možná mě nikdy nezačneš milovat, a jestli to tak bude, dokážu ti dát svobodu. Ale chci mít právo starat se o tebe, pečovat o tebe.“

„To si přeju,“ řekla dívka toužebně. „Mít někoho, kdo na mě bude hodný. Ty nevíš, jak se cítím osamělá!“

„Jasně že vím! Takže jsme se dohodli a já hned zítra ráno zaskočím k arcibiskupovi kvůli zvláštnímu povolení.“

„Ale Julie!“

„No, já tě nechci nijak honit, Jane, ale nemá smysl na nic čekat. Nelekej se – nepočítám s tím, že mě budeš hned milovat.“

Do jeho dlaně vklouzla malá ruka.

„Ale já tě miluju už teď, Julie,“ řekla Jane Finnová. „Milovala jsem tě od té první chvíle v autě, jak tě škrábla ta kulka...“

O pět minut později Jane tiše broukla:

„Já neznám Londýn moc dobře, Julie, ale to je to ze Savoye do Ritzu tak daleko?“

„To záleží na tom, kudy jedeš,“ vysvětlil beze studu Julius. „My jedeme přes Regent's Park!“

„Ale Julie – co si pomyslí šofér?“

„Vzhledem k tomu, kolik mu platím, má dost rozumu, aby si na samostatné přemýšlení nechal zajít chuť.“

Pochop, Jane, jediný důvod, proč jsem tu večeri uspořádal v Savoyi, byl, abych tě pak mohl odvézt domů.

Jinak jsem vůbec neměl šanci promluvit si s tebou o samotě. Ty a Pentlička jste byly jako siamská dvojčata. Řekl bych, že ještě den a já i Beresford jsme se zbláznili!“

„On je taky –“

„Samozřejmě že je. Až po uši.“

„Já jsem si to myslela,“ pokývala Jane zamyšleně.

„Proč?“

„Podle toho, co všechno Pentlička neříkala!“

„No tohle tedy nechápu,“ prohlásil pan Hersheimer.

Ale Jane se jen zasmála.

Mladí dobrodruzi mezitím seděli nervózně, strnule a prkenně v taxíku, který se také – s pozoruhodným nedostatkem originality – vracel do Ritzu přes Regent's Park.

Mezi nimi jako by se náhle vztyčila zeď. Nikdo z nich dobře nevěděl, co se stalo, ale všechno bylo jiné.

Nebyli schopni slova – nebyli schopni pohybu. Všechno staré veselé kamarádství bylo to tam.

Pentlička nemohla přijít na nic, co by řekla.

Stejně na tom byl Tommy.

Seděli rovně jako svíčky a vyhýbali se pohledu na sebe.

Konečně Pentlička podnikla zoufalý pokus.

„Bylo to docela dobré, ne?“

„Docela.“

Zase bylo ticho.

„Mám Julia ráda,“ znovu to zkusila Pentlička.
 To Tommyho najednou probralo.
 „Ale nevezmeš si ho, jasné?“ prohlásil velitelsky. „Zakazuju to.“
 „Ale,“ řekla Pentlička mírně.
 „Absolutně, rozumíš.“
 „On si mě doopravdy nechce vzít – navrhl to jen z laskavosti.“
 „Tomu tak věřím,“ ušklíbl se Tommy.
 „Je to úplná pravda. Je až po uši zamilovaný do Jane. Řekla bych, že ji právě žádá o ruku.“
 „Bude se k němu výborně hodit,“ prohlásil Tommy pohrdlivě.
 „Copak ty si nemyslíš, že je to to nejhezčí stvoření, jaké jsi kdy viděl?“
 „No, snad.“
 „Ale ty asi dáváš přednost trvalejším hodnotám,“ řekla Pentlička skromně.
 „Já – ale sakra, Pentličko, však víš!“
 „Tvůj strýček se mi líbí, Tommy,“ odváděla Pentlička rychle řeč jinam. „Mimochodem, co uděláš, přijmeš nabídku pana Cartera a nastoupíš do vládních služeb, nebo na to bohatě placené místo na Juliově ranči v Americe?“
 „Zůstanu nejspíš na staré lodi, i když je to od Hersheimmera ohromně hezké. Ale myslím, že ty se budeš cítit víc doma v Londýně.“
 „Nechápu, co já s tím mám společného.“
 „Já ano,“ prohlásil Tommy rozhodně.
 Pentlička se na něj úkosem podívala.
 „Pak jsou tu taky ty peníze,“ poznamenala zamyšleně.
 „Jaké peníze?“
 „Každý dostaneme šek. Říkal mi to pan Carter.“
 „Ptala ses na kolik?“ chtěl vědět Tommy sarkasticky.
 „Ano,“ odpověděla triumfálně Pentlička. „Ale neřeknu ti to.“
 „Pentličko, ty jsi hrozná!“
 „Byla to zábava, ne, Tommy? Vážně doufám, že ještě zažijeme spoustu dobrodružství.“
 „Ty jsi nenasytná, Pentličko. Já osobně mám prozatím těch dobrodružství až dost.“
 „No, nakupování je skoro stejně dobré,“ pokračovala zasněně Pentlička. „Budu kupovat starý nábytek a barevné koberce a futuristické hedvábné závěsy a leštěný jídelní stůl a pohovku se spoustou polštářů –“
 „Počkej, počkej,“ zarazil ji Tommy. „Kam to všechno dáš?“
 „Možná do domu – ale myslím spíš do bytu.“
 „Do jakého bytu?“
 „Ty myslíš, že to neřeknu, ale mně to ani v nejmenším nevádí! Do našeho bytu, abys věděl!“
 „Miláčku!“ vykřikl Tommy a pevněji objal. „Byl jsem pevně rozhodnutý, že tě přinutím to říct. Mám ti co oplácet za to, jak jsi mě vždycky nemilosrdně zchladila, kdykoliv jsem zkusil být sentimentální.“
 Pentlička k němu zvedla tvář. Taxi pokračovalo v cestě po severní straně Regent's Parku.
 „Ještě jsi mě pořádně nepožádal o ruku,“ připomněla Pentlička. „Naše babičky by rozhodně spokojené nebyly. Ale když si vzpomenu na to, jak příšerně to udělal Julius, tak jsem ochotná ti to odpustit.“
 „Ze svatby se mnou se ale nevykroutíš, tak to ani nezkoušej.“
 „To bude přece zábava!“ odpověděla Pentlička. „O manželství se říká kdeco, zeje to přístav, útočiště, posvátný svazek, a taky pouta a ještě spousta věcí. Ale víš, co si o něm myslím já?“
 „Co?“
 „Zeje to sport!“
 „A zatraceně dobrý sport,“ souhlasil Tommy.

Obsah

Prolog.....	1
1/ Mladí dobrodruzi, s. r. o.....	3
2/ Nabídka pana Whittingtona.....	11
3/ Zádrhel.....	18
4/ Kdo je Jane Finnová?.....	24
5/ Pan Julius P. Hersheimer.....	32
6/ Bojový plán.....	37
7/ Dům v Soho.....	43

8/ Tommyho dobrodružství.....	48
9/ Pentlička vstupuje do služby.....	56
10/ Na scénu přichází sir James Peel Edgerton...	65
11/ Julius vypráví.....	71
12/ Přítel v nouzi.....	79
13/ Noční stráž.....	94
14/ Konzultace.....	103
15/ Pentlička dostává nabídku.....	109
16/ Tommyho další dobrodružství.....	116
17/ Anette.....	123
18/ Telegram.....	137
19/ Jane Finnová.....	149
20/ Příliš pozdě.....	158
21/ Tommyho objev.....	163
22/ Na Downing Street.....	168
23/ Závod s časem.....	173
24/ Julius zasahuje.....	179
25/ Janin příběh.....	189
26/ Pan Brown.....	201
27/ Slavnostní večeře v Savoyi.....	206
28/ A co bylo potom.....	215

AGATHA CHRISTIE

Tajemný protivník

Z anglického originálu The Secret Adversary vydaného roku 2001 nakladatelstvím HarperCollins v Londýně přeložila Veronika Volhejnová

Redigovala Vlasta Jůzlová

Obálku navrhl Ivan Brůha

Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub v Praze roku 2004 jako svou 2519. publikaci

Odpovědný redaktor Jakub Sedláček

Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 272

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín

Tisk GGP Media GmbH, Possneck

Vydání druhé, v tomto překladu první www.agatha.cz

Pokud jste si oblíbili Tommyho a Pentličku, sympatickou dvojici mladých detektivů, v této knize se s nimi setkáte v době jejich začátků. Není tomu tak dávno, co skončila válka, kdy Tommy sloužil v armádě a Pentlička byla ošetřovatelkou. Nyní jsou oba ještě svobodní, bez zaměstnání a bez prostředků, ale plní odhodlání něco se svým životem podniknout. Odvážně tedy založí kancelář Mladí dobrodruzi, a sotva stačí svůj nápad promyslet, dostanou první, zcela výjimečnou zakázku. V sázce je osud Anglie, jíž hrozí nejen změna vlády, ale možná i další válka... V Tajemném protivníkovi se Agatha Christie představuje jako spisovatelka, která vedle detektivního příběhu o zdánlivě dokonalé vraždě, změnách identity a záhadách zamčeného pokoje dokáže stejně mistrně rozvinout i téma špionážní. V románu proto vystupují praví i falešní pracovníci tajných služeb, předsedové vlád a vládní zmocněnci. Do posledních stránek však čtenář váhá, kdo je vlastně oním tajemným protivníkem...